

Линда Хауърд

*Тя се завръща, за да открие
стари тайни и
нови страсти*

Онази нощ

ЛИНДА ХАУЪРД ОНАЗИ НОЩ

Превод: Нина Рашкова

chitanka.info

Тя се завръща, за да открие стари тайни и нови страсти.

Едва четиринайсетгодишна Фейт Девлин напуска градчето Прескът в Луизиана. Прогонена е от богатия чаровник Грей Руйяр, син на човека, с когото се предполага, че майка ѝ е избягала.

Минават дванайсет години и Фейт се завръща. Момичето, израснало в бедност и мизерия, вече е преуспяла делова жена. Обаче отново е нежелана в Прескът, а най-върлият ѝ противник е Грей, който управлява семейния бизнес след изчезването на баща си. Сега той е най-влиятелният човек в града и повече не иска да чуе името Девлин. Само че щом погледне Фейт, винаги си представя как я люби. И все пак... немислимо е да я обича, защото възнамерява да я съсипе.

А Фейт се бои, че любовта ѝ към него — онази любов, която таи в сърцето си от детинство, ще попречи на новата ѝ мисия — да разплете загадката от миналото.

Любов и омраза се преплитат в този роман, изпълнен със страсти, горещи като нощите на Юга.

ПЪРВА ГЛАВА

Беше идеален ден за фантазиране. Следобедът преваляше, сенките се издължаваха там, където слънчевите лъчи проникваха през гъстите корони на дърветата, но чистата златиста светлина се губеше във върховете им и оставяше гората да чезне в тайнствен сумрак. Нажеженият влажен летен въздух беше наситен с аромата на розова сладост от нектар на орлови нокти, примесен с богатия кафеникав мирис на земя и гниеща растителност, както и със свеж зелен дъх на листа. За Фейт Девлин ароматите имаха цвят и от малка обичаше да определя цвета на миризмите, които я заобикаляха.

Повечето цветове бяха очевидни, извлечени от вида на нещата. Земята естествено миришеше кафяво; свежата, остра миризма на листа съвсем естествено изникваше във възприятията ѝ зелена. Ароматът на грейпфрут беше светложълт. Никога не беше вкусвала от този плод, но веднъж в бакалницата взе един, предпазливо го подуши и благоуханието му избухна горчиво-сладко във вкусовете ѝ усещания.

Беше лесно да оцветява миризмата на неодушевените предмети във въображението си; трудността идваше с цвета на мириса на хората, тъй като те никога не се характеризираха с едно-единствено качество и у тях се преливаха най-различни цветове. Цветовете нямаха същия смисъл в мириса на хората както онзи, който излъчваха предметите. Около майка ѝ Рене се носеше тъмен, пикантен, червен дъх, тук-там примесен с черни и жълти отсенки, но пикантният червен аромат почти поглъщаше другите цветове. Жълтото на материята означаваше нещо хубаво, но не и у хората; същото се отнасяше за зеленото или поне за някои негови нюанси. Баща ѝ Еймъс представляваше противна комбинация от зелено, мораво, жълто и черно. Наистина с лекота си я представяше, тъй като от най-ранно детство той предизвикваше у нея незабавна асоциация за повръщане. Пиене и повръщане, пиене и повръщане, само това правеше нейният баща. Е, и пикаеше. Пикаеше много.

„Най-прекрасната миризма на света е Грей Руйяр“ — мислеше си Фейт, шляейки се из гората, заглеждайки се в пленената слънчева светлина, и изпълнена със своето тайно щастие, скътано дълбоко у нея.

Фейт живееше само за да го зърне, когато отиваше в града, а ако се случеше достатъчно наблизко, за да чуе буботещия му дълбок глас, загубваше ума и дума от радост. Днес се озова толкова близо до него, че го подуши и всъщност той я докосна. Още беше захласната от преживяването.

Отидоха с Джоди, по-голямата ѝ сестра, в магазина в Прескът, тъй като сестра ѝ беше откраднала пари от чантата на Рене и искаше да купи лак за нокти. Мирисът на Джоди беше оранжево-жълт — бледо подобие на аромата на Рене. Излизаха от магазина със скъпоценния яркорозов лак, грижливо скътан в сутиена на Джоди, за да не го види Рене. Сестра ѝ носеше сутиен от три години почти, а беше едва на тринайсет и постоянно дразнеше Фейт по този повод, тъй като тя направи единайсет години, но все още нямаше гърди. Напоследък плоските детски гърди на Фейт, бяха започнали да се наливат и тя се гърчеше от притеснение някой да не забележи. Съзнаваше ясно как са наболи под тънката тъмночервена тениска с емблемата на Държавния университет в Луизиана, която носеше, но когато едва не се сблъскаха на тротоара с Грей, който влизаше в магазина, Фейт забрави за издайническата си тениска.

— Хубава блузка — отбеляза той, а очите му се смееха, когато я потупа по рамото.

Грей се беше върнал за лятната ваканция. Беше първокурсник в университета и играеше във футболния отбор като защитник. На деветнайсет години беше висок метър и деветдесет и още растеше и тежеше сто килограма, Фейт знаеше тези подробности от спортната страница в местния вестник. Знаеше, че пробягва дълги разстояния, че има страхотно бърз удар, каквото и да означаваше това. Знаеше още, че е красив, но не лигаво, а с необузданата и бурна красота на състезателния жребец победител на баща му — Максимилиан. Неговият френско креолски произход беше очевиден от матовия тен и от конструкцията на лицето му. Гъстата черна коса падаше до раменете му и по този начин приличаше на средновековен рицар, случайно попаднал в наши дни. Фейт четеше всички романи за рицари и благородни дами, които успяваше да намери, и познаваше кой е рицар.

Рамото ѝ изтръпна, когато Грей го докосна, а зърната ѝ набъбнаха още повече и тя се изчерви и сведе глава. Сетивата ѝ се зашеметиха от неговия мирис — богата комбинация, която не можеше да определи ясно — топла, с дъх на мускус и с още по-тъмночервено отколкото на Рене, наситена със събуждащи желаня цветове, преливащи в дълбоки, разкошни нюанси.

Джоди изпъчи заоблените си гърди под блузката без ръкави в крещящо розов цвят. Не беше закопчала горните две копчета.

— А за моята какво ще кажеш? — попита тя, като се нацупи леко, както беше виждала да го прави Рене стотици пъти.

— Грозен цвят — каза Грей, а тонът му стана сериозен и презрителен, Фейт знаеше защо. Заради Рене, която спеше с неговия баща Ги. Беше дочула как хората говорят за Рене, знаеше и какво значи „курва“.

Профуча край тях и изчезна в магазина.

Джоди се зазяпа след него за няколко секунди, после обърна алчни очи към Фейт.

— Дай ми твоята тениска.

— Много е малка за теб — отговори Фейт ужасно доволна, че това е самата истина. Грей хареса нейната блузка, докосна я и тя нямаше никакво намерение да я даде.

Джоди се намръщи при този безспорен факт. Фейт беше дребна и мършава и дори нейните тесни рамена опъваха по шевове тениската, която носеше от две години.

— Тогава ще си купя същата — заяви Джоди.

Тя също щеше да си купи, мислеше си в този момент Фейт, зареяла замечтан поглед в потрепващите по дърветата слънчеви петънца. Но Джоди няма да облече онази, която Грей докосна. Щом се прибраха вкъщи, Фейт веднага я съблече, грижливо я сгъна и я скри под дюшека си. Единственият начин да бъде на мерена беше, когато се сменят чаршафите, и тъй като само Фейт ги сменяше, тениската беше в безопасност и можеше да спи върху нея всяка нощ.

Грей. Силата на чувствата ѝ я плашеше, но тя не можеше да ги контролира. Само да го зърнеше и сърцето ѝ така лудо се разтуптяваше в мършавите ѝ гърди, та чак ребрата я заболяваха. Пламваше и зъзнеше едновременно. Грей беше като бог в малкия град Прескът, Луизиана; беше чувала хората да казват, че прилича на див самец, но

зад гърба му били парите на Руйяр и даже като малък излъчвал суров и дързък чар, който карал женските сърца да тръпнат. Семейство Руйяр беше отдало дължимото в умножаването на разбойниците и ренегатите, а Грей беше най-дивият от цялата компания. Но той беше Руйяр и дори най-големите безобразия вършеше със стил.

Въпреки всичко към Фейт никога не прояви грубост, за разлика от някои други хора в града. Сестра му Моника се изплю по тях, когато Фейт и Джоди я срещнаха веднъж, Фейт беше доволна, че тя живее в Ню Орлиънс и учи в едно от онези изискани частни девически училища, и рядко се прибира вкъщи, дори през лятната ваканция, тъй като гостувала у приятели. От друга страна, сърцето на Фейт се облива в кръв месеци наред, когато Грей замина, за да учи в университета. Батън Руж не беше чак толкова далече, но през футболния сезон той нямаше много свободно време и си идваше само за празниците. Щом разбереше, че се е върнал, обикаляше из града, където можеше да го зърне за миг как се шляе с ленивата грация на голяма котка, ужасно висок и силен и опасно прелъстителен.

Беше лято и той прекарваше повечето време на езерото, което беше една от причините за следобедната експедиция на Фейт в гората. Езерото беше частна собственост, повече от две хиляди акра, изцяло в землището на Руйяр. То беше продълговато, с много извивки; на места широко и съвсем плитко, на други — тясно и дълбоко. Голямата бяла господарска къща на семейство Руйяр се издигаше в източния му край, а съборетината на Девлинови — в западния, но всъщност нито една от двете не беше в непосредствена близост до водата. Само лятната вила на Руйяр се намиреше до самия бряг — едноетажна къща с две спални, кухня, дневна и защитена с мрежа веранда, която опасваше цялата сграда. Малко по-надалеч от лятната къща бяха навесът за лодки, кеят и тухленото огнище за печене на скара. Понякога през лятото Грей и приятелите му се събираха тук и си устройваха луди следобедни купони с плуване и гребане, а Фейт се промъкваше зад дърветата в края на гората, за да го гледа.

Надяваше се и днес да бъде там и както всеки път при мисълта за него я изпълни болезнено нежен копнеж. Би било прекрасно да го види за един ден-два пъти.

Ходеше боса, с овехтели шорти и кльощавите й крака бяха незащитени от бодливи храсти и змии, но както всички земни твари в

гората Фейт беше у дома си. Змиите не я плашеха и не обръщаше внимание на бодливите храсти. Дългата ѝ червена коса непрекъснато влизаше в очите ѝ, затова я беше прибрала и завързала с ластик. Промъкваше се като привидение между дърветата, големите ѝ котешки очи бяха замечтани, тъй като във въображението си виждаше Грей. Може би ще бъде при езерото, може би един ден ще я види в храстите или как наднича иззад дърветата, ще помахва с ръка и ще каже: „Не се крий, ела при нас“. Отдаде се на този чуден блян да бъде приета в компанията на смеещите се, боричкащи се деца със слънчев загар, да бъде едно от онези добре оформени момичета с оскъдни бикини. Още преди да стигне края на гората, мерна сребристо проблясване и разбра, че корветът на Грей е паркиран пред къщата. Сърцето ѝ лудо се разтуптя. Той беше тук! Промъкна се предпазливо и се спотаи зад един дебел ствол, но след миг осъзна, че не се чува нищо, нито плясъците във водата, нито смях, нито викове.

Сигурно ловеше риба на кея или беше излязъл с лодка в езерото. Фейт се приближи и погледна кея, но по цялото му протежение нямаше никого. Обзе я разочарование. Ако беше излязъл с лодка, кой знае колко щеше да се забави и тя нямаше да може да го дочака. Беше откраднала това време за себе си, но трябваше бързо да се върне къщи, да започне да готви за вечеря и да се погрижи за Скоти.

Тъкмо се обърна, за да тръгне, и дочу приглушен звук. Спря се и наостри уши, за да определи откъде идва. Излезе от гората на открито и направи няколко крачки към къщата. Тогава долови тих, неразбираем шепот. Сърцето ѝ отново се разтуптя; и все пак той беше тук. Но как да го зърне от гората вътре в къщата! Но ако се приближеше, можеше да чуе гласа му, а тя само за това се молеше.

Фейт притежаваше невероятни умения да се промъква безшумно. Босите ѝ крака не вдигаха никакъв шум, докато се приближаваше към къщата, избягвайки прозорците. Шепотът като че ли идваше от задната страна на вилата, където се намираха спалните.

Добра се до верандата, клекна присвита на стълбите и наостри пак уши, за да чуе какво се говори, но не схвана нито една дума. Позна гласа на Грей; не можеше да сбърка дълбокия му тембър. Беше изключително характерен поне за нея. После до слуха ѝ стигна пъшкане, нещо като стенание, но гласът беше по-звънлив.

Привлечена непреодолимо от любопитство и от магнетизма на неговия глас, Фейт се изправи и натисна бравата на вратата с мрежа против насекоми, която водеше към верандата. Резето не беше пуснато. Открехна едва-едва, колкото да се промъкне котка, и провря мършавото си гъвкаво тяло, после също толкова безшумно затвори вратата. Пролази по дъсчения под на верандата до отворения прозорец на една от спалните, откъдето ѝ се струваше, че идват гласовете.

Чу още едно стенание.

— Грей — изохка другият глас. Беше женски — напрегнат и треперещ.

— Шшшт — промърмори той. Звукът беше тих и едва стигна до Фейт. Изрече още някакви думи; сториха ѝ се безсмислени. Минаха покрай ушите ѝ, без да ги разбере. После той каза:

— *Ma chérie* — и нещата си дойдоха на мястото. Говореше на френски, осъзна тя, и веднага думите станаха разбираеми, сякаш този лек подтик е бил необходим, за да открият звуците необходимия ритъм в нейния мозък. Въпреки че Девлинови не бяха нито френски преселници от Акадия, нито креоли, Фейт разбираше почти всичко, което говореше той. Повечето хора от енорията говореха и разбираха малко или много френски.

Като че ли се опитваше да придума изплашено куче да дойде при него, така ѝ прозвуча. Гласът му беше топъл и монотонен, думите се лееха успокоителни и гальовни. Момичето проговори отново и в гласа му още се усещаше напрежение, но и унес.

Изпълнена с любопитство, Фейт се промъкна леко и предпазливо надигна глава, за да надникне от края на отворения прозорец. Онова, което видя, я накара да се вцепени.

Грей и момичето бяха голи в леглото, което беше опряно до стената под прозореца. Нямахше как да я видят, което беше истинско щастие, защото дори да гледаха право към нея, тя нямаше да може да помръдне.

Грей беше с гръб към нея, а върху лявата му ръка се виждаше главата на момичето с разрошена руса коса. Той се беше навел над нея с жест, от който дъхът на Фейт секна — хем покровителствен, хем хищен. Целуваше момичето дълго и безмълвно и в стаята не се чуваше нищо друго, освен дълбоки въздишки, а дясната му ръка... стори ѝ се сякаш... той сякаш беше... после смени позицията си и Фейт видя

съвсем ясно, че дясната му ръка беше между голите бедра на момичето.

Почувства се замаяна и осъзна, че гърдите я болят, тъй като сдържаше дъха си. Внимателно издиша и притисна страната си към бялата дървена стена. Знаеше какво правят. Беше на единайсет, но вече не беше малко момиче, макар и гърдите ѝ дори да не бяха започнали да растат. Преди няколко години чу Рене и баща си да вдигат подозрителен шум в тяхната спалня и по-големият ѝ брат Ръс беше обяснил цинично и образно какво става. Беше виждала също как го правят кучета и беше чувала пронизителното пискливо мяукане на котките по време на същото действие.

Момичето изкрещя и Фейт надникна пак. Сега Грей беше върху нея, все още шепнещ на френски, приласкавайки я, усмирявайки я. Говореше ѝ колко е красива, колко силно я желае, колко страстна и нежна е тя. И нареждайки, се подпря на лакътя на лявата си ръка, а дясната пъхна между телата им. От своето място Фейт не виждаше какво прави, но независимо от това знаеше. Шокирана, позна момичето: Линдзи Партейн. Баща ѝ беше адвокат в Прескът.

— Грей! — изкрещя Линдзи с изтъкан от напрежение глас. — О, Господи!...

Мускулестите задни части на Грей се стегнаха, момичето се изви като дъга под него и изкрещя отново. Прилепи се към тялото му; викаше от върховно удоволствие. Вдигна дългите си крака и единия уви около кръста му, другия сплете с неговия крак.

Той започна да оттласква младото си тяло, потрепващо от сила. Сцената беше груба и смущаваща, но в нея имаше и красота, която прикова вниманието на Фейт. Грей беше грамаден и силен, смуглата му фигура беше грациозна и много мъжествена, а Линдзи се открояваше слаба, с хубави форми и трогателно женствена в прегръдката му.

Виждаше се, че и тя го приласкава, и че това ѝ доставя огромна наслада. Деликатните ѝ ръце шареха по гърба му, извиваше главата си назад и заедно с неговия бавен ритъм повдигаше ханша си.

Фейт не откъсваше поглед от тях, очите ѝ заблестяха. Не беше ревнива. Грей стоеше толкова много над нея във всяко отношение, а тя беше още толкова малка, че никога не беше мислила за него с любовно чувство или с чувство за притежание. Грей беше блестящият център на нейната вселена, достоен да бъде боготворен отдалеч и тя примираше

от щастие само да го зърне случайно. А днес той всъщност говори с нея, докосна блузката ѝ и тя се намери в рая. Не можеше да си представи себе си на мястото на Линдзи — гола в прегръдките му, нито пък какво е усещането.

Движенията на Грей станаха по-бързи и момичето се разкрещя, извиващо се към него, като че ли изпитваше болка, но Фейт знаеше инстинктивно, че нищо не го боли. Грей вече блъскаше с все сила с глава от метната назад, косата на слепоочията му беше влажна, а краищата ѝ бяха полепнали по потните му рамене. Изопна се и потрепери, а от гърлото му избухна дълбок и див стон.

Сърцето на Фейт биеше лудо и зеленикавите ѝ котешки очи бяха станали огромни, когато се откъсна от прозореца и се измъкна от верандата през мрежестата врата така безшумно, както се беше промъкнала. Ето какво било! Беше видяла Грей да го прави. Без дрехи той беше даже по-красив. Не сумтеше отвратително и не грухтеше като свиня подобно на баща ѝ, който всеки път, когато беше горе-долу трезвен, отвличаше Рене в спалнята, което през последните две години не се случваше много често.

„Ако бащата на Грей — Ги, е толкова красив, колкото сина си, когато го прави — беше си помислила с ожесточение Фейт, — не упреквам Рене, че е избрала него пред татко.“

Добра се до потайността на гората и безшумно се шмугна между дърветата. Беше станало късно и по всяка вероятност щеше да изяде бой с каиш от баща си, когато се прибере, тъй като не е започнала навреме да приготвя вечерята му и не се е погрижила за Скоти, както се очакваше от нея, но си струваше. Беше видяла Грей.

* * *

Изтощен, опиянен, разтърсен и задъхан след последните вълни на оргазма, Грей вдигна глава от шията на Линдзи. Тя също дишаше на пресекулки със затворени очи. Почти цял следобед му отне, за да я прелъсти, но усилията си заслужаваха. С тази дълга и бавна подготовка сексът се оказа дори по-хубав от очакванията му.

С периферното си зрение долови преминаването на нещо цветно, едва забележимо движение и погледна през прозореца към гората

отвъд верандата. Зърна за миг дребна, крехка фигура с тъмночервена коса, но това му беше достатъчно да познае малката дъщеря на Девлин. Защо детето се мотаеше из гората толкова далеч от тяхната колиба? Грей не каза нищо на Линдзи, тъй като тя щеше да изпадне в паника, ако предположеше, че някой я е видял да се промъква тайно с него във вилата, дори да е бил от онези боклуци Девлинови. Беше сгодена за Дуейн Мутон и нямаше да приеме лекомислено нещо, което би опропастило този годеж, дори своите сексигри. Семейство Мутон не беше така богато като Руйяр и никой в тази част на Луизиана не можеше да се мери с тях, но Линдзи знаеше, че ще върти на пръста си Дуейн, докато с Грей не можеше и да се надява да се държи по същия начин. Грей беше по-изгодна партия, но като съпруг нямаше да бъде особено удобен, а пък Линдзи беше доста опърничава и пределно ясно ѝ беше, че на него няма да ѝ минават номерата.

— Какво има? — прошепна тя, милвайки го по рамото.

— Нищо — обърна се към нея и я целуна страстно, после разплетоха телата си и той седна на ръба на леглото. — Току-що забелязах колко късно е станало.

Линдзи погледна през прозореца издължените сенки и седна, изохквайки.

— Боже мой, поканена съм на вечеря у Мутон! Няма да успея да се приготвя навреме!

Скочи от леглото и грабна купчината дрехи и бельо.

Грей се облече съвсем спокойно, но хлапето на Девлинови не излизаше от ума му. Видя ли ги и ако ги е видяла, ще го разтръби ли? Беше странно малко дете, по-свенливо от голямата си сестра, у която вече се забелязваха признаци, че ще стане същата уличница като майка си. Но по-малката имаше умните очи на възрастен на мършавото си детско личице, очи, които му приличаха на котешки — тъмнозелени, със златисти петънца и понякога бяха зелени, понякога — жълтеникави. Чувстваше, че не е изпуснала много от сцената. Сигурно знаеше, че майка ѝ задоволява сексуалния апетит на баща му и живеят в онази съборетина, без да плащат наем, за да бъде Рене под ръка на Ги Руйяр винаги когато я пожелаеше. Детето нямаше да сглуми срещу който и да е Руйяр.

Горкото момиче с очи на фея. Родено сред изметта, нямаше никакъв шанс да се измъкне, даже се съмняваше дали иска. Еймъс

Девлин беше зъл пияница и двете по-големи момчета Ръс и Ники бяха мързеливи и крадливи побойници и вече се виждаше, че и те се превръщат в пияници. Майка им Рене също обичаше да си пийва, но внимаваше алкохолът да не я опропасти като Еймъс. Беше сочна и хубава, въпреки че беше родила пет деца — с тъмночервена коса, каквато само най-малката ѝ дъщеря беше наследила, както зелените очи и кадифената нежна кожа. Рене не беше зла като Еймъс, но не беше и майка на тези деца. Интересуваше се само от едно: от чукане. В енорията говореха за нея, че е като крайпътна кръчма. Всеки е добре дошъл и можеше да влезе, особено ако е готов да се просне върху нея. Тя излъчваше секс, похотлив секс и мъжете хукваха след нея като песове след разгонена кучка.

Джоди, по-голямата дъщеря, беше истинска беля за всеки зрял мъж, дебнеща, за който и да е възбуден здравеняк, навъртащ се наоколо. Притежаваше апетита на Рене, когато ставаше въпрос за секс, и той дълбоко се съмняваше, че е девствена, макар да беше още ученичка в прогимназията. Тя постоянно му се предлагаше, но не успяваше да го изкуши. По-скоро щеше да чука змия, отколкото Джоди Девлин.

Най-малкият син в семейство Девлин беше бавноразвиващ се. Грей го беше зървал един-два пъти и той винаги беше залепен за най-малката дъщеря... как ѝ беше името, да му се не види? Фей? Фей с очи на фея? Не, друго беше, нещо като вяра, да — Фейт, което означаваше вяра. Точно така се казваше. Смешно име за една Девлин, след като нито Еймъс, нито Рене бяха религиозни.

Детето беше обречено с подобно семейство. След още някоя година щеше да тръгне по пътя на майка си и сестра си, тъй като друго няма да е видяла. Но дори и да разбере, че има нещо по-добро, момчетата ще подсмърчат около нея само защото носи името Девлин, и тя няма да издържи дълго.

Цялата околия знаеше, че баща му прави секс с Рене от години. Въпреки че обичаше майка си, Грей не можеше да обвинява Ги, че кръшка. По-безтелесно същество не беше виждал. На трийсет и девет беше все така прекрасна като Богородица, спокойна и далечна. Сякаш беше недокосната, дори от децата си. Истинско чудо беше, че изобщо имаше деца. Разбира се, Ги не ѝ беше верен и никога не е бил за облекчение на Ноел. Ги Руйяр беше страстен и похотлив и обиколи

доста легла, преди да се укроти донякъде при Рене Девлин. Но Ги винаги се държеше с нежно внимание към Ноел и Грей знаеше, че никога няма да я напусне заради евтина уличница като Рене.

Имаше само едно лице, което явно се разстройваше от тази спогодба — сестра му Моника. Изтощена от емоционалната студенина на Ноел, обичаше със сляпо безразсъдство баща си и го ревнуваше жестоко от Рене и заради майка си, и заради времето, което прекарваше с Рене. Сега Моника беше заминала за своето училище и при приятелите си и вкъщи беше много по-спокойно.

— Грей, побързай! — извика обезумялата от притеснение Линдзи.

Той облече риза с къси ръкави, но не я закопча.

— Готов съм — целуна я и я потупа по задничето. — Не се тревожи, cherie. Само трябва да се преоблечеш. Всичко друго у теб е красиво, точно каквато си ти.

Тя се усмихна, зарадвана от комплимента, и се успокои.

— Кога можем да повторим същото? — попита тя, докато излизаха от къщата.

Грей се засмя високо. Отне му почти цяло лято, за да я свали, и не искаше да губи повече време. След като вече я има, безпощадното му желание се изпари.

— Не зная — отговори лениво той. — Ще се връщам в колежа за футболните тренировки.

За нейна чест тя не се нацупи. Отметна глава, за да развее вятърът косата ѝ, докато спортният автомобил се носеше по черния път към магистралата, и му се усмихна.

— Както се случи.

Тя беше една година по-голяма от него и не ѝ липсваше самоувереност.

Корветът излезе на асфалта и леко занесе. Линдзи се разсмя, а Грей с лекота управляваше мощната спортна кола.

— Ще те откарам до вас за пет минути — обеща. И той не искаше по никакъв начин да попречи на годежа ѝ с Дуетн.

Мислеше си за малката слабичка Фейт Девлин и се чудеше дали се е прибрала невредима вкъщи. Не биваше така да скита из гората сама. Можеше да пострада или да се изгуби. И още по-лошо, макар и да беше частна собственост, езерото привличаше местните гимназисти

като магнит и Грей не си правеше никакви илюзии за хлапаците в пубертета. Ако я срещнеха и през ум нямаше да им мине колко е малка, а само, че е Девлин. Горката Червенокоска нямаше да има никакъв шанс срещу глутница вълци.

Някой трябваше да бди над това дете.

ВТОРА ГЛАВА

Три години по-късно

— Фейт — каза Рене раздражено, — накарай Скоти да престане. Подлудява ме с това хленчене.

Момичето остави картофите, които белеше, избърса ръцете си и отиде до вратата с мрежа, по която Скоти пляскаше, издавайки някакви сумтящи звуци, за да го пуснат навън. Никога не му разрешаваха да излиза сам, защото не разбираше какво значи „стой само в двора“ и щеше да тръгне нанякъде и да се изгуби. Вратата беше винаги затворена с резе, което той не достигаше, за да са спокойни, че няма да се измъкне незабелязано. Фейт приготвяше вечеря, въпреки че както се очертаваше, само тя и Скоти щяха да вечерят, и в момента не можеше да го изведе.

Отдръпна ръцете му от мрежата и го попита:

— Искаш ли да играеш на топка, Скоти? Къде е топката?

Лесно отвлече вниманието му и детето се затича да търси червената си топка, но Фейт не се заблуждаваше, че спокойствието ще трае дълго. Въздъхна и продължи да бели картофи.

Рене се появи от своята спалня. Тази вечер беше облечена убийствено, отбеляза Фейт — с къса червена рокля, от която се виждаха дългите ѝ стройни крака, а нюансът на цвета подхождаше на косата ѝ. Рене имаше страхотни крака; всичко у нея беше страхотно и тя го знаеше. Гъстата ѝ червена коса като облак обграждаше главата ѝ, мускусният ѝ парфюм беше полепнал по нея с плътен, богат, червен аромат.

— Как изглеждам? — попита тя, като се завъртя на високите си червени токчета, слагайки на ушите си обици от изкуствени диаманти.

— Прекрасна си — отвърна дъщеря ѝ, тъй като знаеше какъв отговор очаква тя, а и беше самата истина. Рене имаше морал колкото една котка, но същевременно беше поразително красива жена със съвършено и леко екзотично лице.

— Е, тръгвам.

Тя се наведе и целуна небрежно Фейт по главата.

— Приятно прекарване, мамо.

— Ще прекарам приятно — тя дрезгаво се изсмя. — О, и още как! — дръпна резето на вратата и прекрачи прага на съборетината с ослепителните си дълги крака.

Фейт стана, за да пусне резето, и се загледа как Рене се качва в крещящо безвкусната си малка спортна кола и отпрашва. Майка ѝ беше влюбена в тази кола. Един ден се появи с нея без дума обяснение, не че някой се съмняваше в произхода ѝ. Ги Руйяр ѝ я беше купил.

Като я видя до вратата, Скоти се залепи отново на нея и поднови скимтенето си, което означаваше: „Искам да изляза“.

— Не мога да те изведа — обясни му Фейт с безкрайно търпение, въпреки че той почти нищо не разбираше. — Трябва да сготвя вечерята. Какви картофи предпочиташ — пържени или на пюре?

Въпросът беше риторичен, тъй като той ядеше по-лесно пюрето. Тя приглади черната му коса и за пореден път се зае с картофите.

Напоследък Скоти не беше така жизнен както обикновено и устните му посиняваха все повече, когато играеше. Дейността на сърцето му се влошаваше, точно както бяха казали лекарите. Чудотворна сърдечна трансплантация за Скоти нямаше да има дори семейство Девлин да можеше да си я позволи. Малкото годни детски сърца бяха твърде ценни, за да се жертват за момченце, което никога няма да може само да се облича, да чете или да произнася повече от няколко неразбираеми думи. „Тежък случай на умствено изоставане“, беше диагнозата. Буцата, заседнала в гърлото на Фейт при мисълта за смъртта на Скоти, не я задушаваше така, както безсилието пред влошаващото му се здраве. Ново сърце нямаше да помогне на Скоти. Лекарите не даваха надежда, че той ще живее дълго, и тя просто трябваше да се грижи за него, колкото дни му оставаха.

По едно време се чудеше дали не е син на Ги Руйяр и се въбесяваше, че не го е прибрал да живее в голямата бяла къща, където щеше да получи най-добри грижи и краткият му живот щеше да бъде щастлив. „Но след като Скоти е бавноразвиващ се — помисли си тя, — Ги е доволен, че не се мярка пред погледа му.“

В действителност Скоти можеше съвсем естествено да бъде син и на баща ѝ, но беше невъзможно да се каже със сигурност. Той не

приличаше на нито един от двамата мъже; приличаше на себе си. Беше на шест години, кротко момченце, което се радваше на най-простички неща и изцяло зависеше от четиринайсетгодишната си сестра. Фейт се грижеше за него от деня, когато Рене го доведе от болницата, пазеше го от пиянския гняв на баща си и от Ръс и Ники, които го дразнеха безжалостно. Рене и Джоди не му обръщаха внимание, което за Скоти беше добре.

Джоди беше поканила Фейт да излезе с нея и сви рамене, когато Фейт отказа, тъй като някой трябвало да остане вкъщи да се грижи за Скоти. А тя във всички случаи нямаше да излезе с Джоди. Представите им за забавление бяха коренно различни. За Джоди веселото прекарване представляваше да докопа отнякъде незаконно алкохол, понеже беше на шестнайсет, да се натръска и да прави секс с момчето, с което беше излязла, или с група момчета, които същата вечер са се навъртали около нея.

Цялото същество на Фейт се разтърси от погнуса. Беше виждала Джоди да се прибира, смърдяща на бира и секс, със скъсани и кални дрехи, глуповато кикотеща се каква веселба била паднала. Никога не показваше смущение, че същите тези момчета, ако я срещнеха, щяха да се направят, че не я познават.

А Фейт се смущаваше. В душата си изпитваше изгарящо унижение от презрението, което забелязваше в очите на хората, когато поглеждаха нея или който и да е от семейството ѝ. Онези боклуци Девлинови, така ги наричаха. Пияници и курви, цялата банда са от един дол дренки.

„Но аз не съм такава!“ Безмълвният вик се надигаше у Фейт, но тя го сдържаше. Защо хората не можеха да отделят човека от името? Изобщо не се гримираше, не носеше много къси и много тесни рокли като Рене и Джоди. Не пиеше, не се мотаеше из долнопробните барове, за да си хване всеки, само да е с панталони. Дрехите ѝ бяха евтини и грозни, но винаги чисти. Никога не отсъстваше от училище и оценките ѝ бяха добри. Жадуваше за почтеност, да влезе в магазин, без продавачите да я следят с ястребов поглед само защото е от онези боклуци Девлинови, а всеки знаеше, че те ще откраднат, преди човек да се усети. Не искаше хората да започват да си шушукат, щом я видят.

Приличаше на Рене много повече от Джоди и това несъзнателно ги настройваше. Фейт имаше същата гъста тъмночервена коса, жива

като пламък, и същите порцеланова кожа, високи скули и екзотично зелени очи. Лицето ѝ не беше така съвършено съразмерно като на Рене; беше с по-фини черти, а челюстта ѝ по-четвъртита, устните ѝ бяха добре очертани, но не така плътни. Рене беше пищна; Фейт беше по-висока, по-стройна и по-деликатно сложена. Гърдите ѝ най-после бяха пораснали, твърди и вирнати, но на нейната възраст Джоди носеше сутиен две мерки по-голям.

Понеже приличаше на Рене, всички приемаха, че Фейт ще се държи като нея, и не променяха мнението си. За тях беше същата стока, както и цялото ѝ семейство.

— Но някой ден ще се измъкна, Скоти — промълви меко тя. — Ще видиш.

Той не реагира на думите ѝ, като все така пляскаше по мрежата.

И както винаги, когато почувстваше необходимост от утеха, си представи Грей. Болезнените ѝ чувства към него не бяха угаснали през трите години, които изминаха, откакто го видя да прави любов с Линдзи Партейн. Дори със съзряването ѝ ставаха по-силни. Радостното благоговение, с което го гледаше на единайсет, нарасна и се промени, както и самата тя порасна и се промени. В мечтите ѝ за него сега се преплитаха остро физически усещания и романтични чувства, а от възпитанието, което беше получила, знаеше много по-ясно и по-точно какви са подробностите, отколкото другите четиринайсетгодишни момичета.

Мечтите ѝ не се оцветяваха само от нейното въображение; в онзи ден, когато видя Грей с Линдзи Партейн, сега Мутон, в лятната къща, получи почти пълна представа за тялото му. Гениталиите му на практика не видя, защото отначало беше с гръб към нея, а после се претърколи върху момичето. Но това нямаше значение, тъй като знаеше как изглеждат. Не само защото се беше грижила за Скоти, откакто се беше родил, но баща ѝ, Ръс и Ники, щом се напиеха, сигурно за да не подмокрят панталоните си, не тичаха до клозета, а пикаеха направо от стълбите на верандата.

Освен това Фейт знаеше достатъчно подробности за тялото на Грей, за да подхранва фантазиите си. Знаеше колко мускулести са дългите му крака с деликатни черни косъмчета. Знаеше, че задните му части са малки, заоблени и стегнати, а над тях имаше две възхитителни, симетрично разположени трапчинки. Знаеше още, че

раменете му са широки и силни, гърбът — удължен, с вдлъбнатина по протежение на гръбначния стълб, разположен между добре очертани мускули. Широките му гърди бяха съвсем леко окосмени.

Знаеше, че когато прави любов, шепне думи на френски, приглушено и монотонно, с дълбок и нежен глас.

Следеше успеха му в университета на Луизиана с тайна гордост. Тъкмо се беше дипломирал с магистърски степени по финанси и бизнес администрация. Някой ден щеше да поеме управлението на компанията на Руйяр. Колкото и добър да беше във футбола, не се поблазни от професионална кариера, а се прибра вкъщи, за да помага на Ги. Сега щеше да има възможност през цялата година да го зърва, а не само през лятото и по празниците.

За съжаление и Моника също се беше прибрала окончателно и беше зловна както винаги. Другите хора се отнасяха само с презрение към тях, но Моника мразеше всеки с името Девлин. Фейт не я винеше, дори понякога я разбираше. Никой не беше казал, че Ги Руйяр не е добър баща. Обичаше и двете си деца и те го обичаха. Как ли понасяше Моника приказките на хората за дългогодишната връзка на Ги с Рене и изневярата му към майка ѝ?

Когато беше по-малка, Фейт си фантазираше, че Ги е и неин баща. Еймъс не фигурираше изобщо в картината. Ги беше висок, мургав и интересен, а мършавото му лице толкова много приличаше на лицето на Грей, че тя не беше в състояние да изпитва ненавист. Винаги беше мил към нея и към всички деца на Рене, но понякога се спираше и заговаряше само Фейт, а един-два пъти даже я почерпи с нещо дребно. „Може би защото съм одрала кожата на Рене“ — предполагаше Фейт. Ако Ги ѝ беше баща, Грей щеше да бъде неин брат и тя щеше да го боготвори, като го вижда всеки ден съвсем отблизо и живее с него под един покрив. Тези фантазии винаги будеха у нея чувство на вина спрямо баща ѝ и след това се стараше да бъде изключително внимателна към него. Но след някоя и друга година беше ужасно доволна, че Ги не е неин баща, тъй като не искаше Грей да ѝ бъде брат. Искаше да се омъжи за него.

Най-интимните ѝ фантазии бяха толкова скандални, че понякога се сепваше от своите безумно недостижими мечти. Един Руйяр да се ожени за някое от момичетата Девлин! Една Девлин да стъпи в грамадната стогодишна къща! Всички прародители от рода Руйяр щяха

да се надигнат от гробовете си, за да изгонят нахалницата. Енорията щеше да бъде поразена.

И все пак продължаваше да мечтае. В мечтите си се виждаше как облечена в бяло пристъпва по широката пътека в църквата, а Грей я чака пред олтара и се обръща, за да я погледне с онези черни очи изпод натежалите клепачи със страст и копнеж, и освен нея друга за него не съществува. Мечтаеше как я вдига на ръце и прекрачва прага — не на семейния дом на Руйяр, това не можеше да си го представи, но някъде другаде в пълно уединение, може би във вила, където са отишли за медения им месец — и я отнася до огромното легло, което ги очаква. Представяше си, че лежи под него, а краката ѝ са сплетени около тялото му както на Линдзи, представяше си как той се полюлява, чуваше прелъстителния му глас да нашепва любовни думи на френски в ухото ѝ. Знаеше какво правят мъжете и жените един с друг, знаеше къде ще съвпадне онази част от неговата анатомия, но нямаше представа какво ще бъде усещането. Джоди твърдеше, че било най-прекрасното нещо на света...

Скоти нададе остър писък и изтръгна Фейт от бляновете ѝ. Тя захвърли картофите и скочи на крака, понеже детето не пицеше, ако не го боли. То стоеше до вратата и стискаше пръстчето си. Фейт го взе на ръце, отнесе го до масата, седна на стола с него в скута си и разгледа ръката му. На показалеца имаше дълбока драскотина. Сигурно го беше пъхнал в някоя дупка в мрежата и се беше убол. Една-единствена капка кръв избликна от раничката.

— Няма нищо — успокояваше го тя, като го прегърна и изтри сълзите му. — Ще му сложим лепенка и ще мине. И ти си лепенка.

И детето наистина заприличваше на лепенка. Щом се удареше, искаше Фейт да го облепи от глава до пети и докато пластирите не свършеха в кутийката, не мирясваше. Затова тя държеше в нея само два-три.

Изми пръстчето му и взе кутийката от най-горния рафт на шкафа, където я криеше от него. Малкото му кръгло личице светна от радост, подавайки пръста си. Фейт изнесе цяло представление, докато слагаше превръзката на раната.

Скоти се наведе и надникна в отворената кутия, после изсумтя и подаде и другата си ръка.

— И на тази ли имаш рана? Горката ръчичка! — целуна мърлявата му лапичка и залепи отгоре ѝ една лепенка.

Той пак погледна в кутията и се засмя, повдигайки единия си крак.

— Боже мой! Целият си в рани! — възкликна тя и сложи лепенка и на коляното му.

Детето за пореден път провери кутията, но тя беше празна. Тогава се успокои и хукна обратно към вратата, а Фейт се залови отново с вечерята.

През дългите летни дни се смрачаваше чак към осем и половина, но още в осем часа Скоти беше уморен и очите му се затваряха. Фейт изкъпа детето и го сложи да спи, а сърцето ѝ се сви от болка, докато го милваше по косите. Беше толкова мило мъничко момченце, несъзнаващо колко е болно и че никога няма да порасне.

В девет и половина чу, че Еймъс се прибира, а старата му камионетка спира с невъобразимо дрънчене. Отиде да му отвори. Той влезе, а заедно с него и воня на уиски — зеленикавожълта смрад.

Препъна се на прага, но не успя да падне.

— Къде е майка ти? — изломоти той с отвратително зъл тон, характерен за пиянските му състояния, а той почти постоянно беше пиян.

— Излезе преди няколко часа.

Той залитна към масата, а неравният под представляваше наистина опасност за равновесието му.

— Проклетата кучка — избъбри. — Все я няма. Все е някъде навън и върти задник на оня неин нафукан, богат тъпкач. Веднъж да ми беше сложила вечеря! И какво да яде съпругът? — изрева той неочаквано, удряйки по масата с юмрук.

— Вечерята е готова, татко — промълви Фейт, като се надяваше виковете му да не събудят Скоти. — Ще ти сипя.

— Не ща да ям — отвърна той, както и бе очаквала тя. Когато се наливаше, баща ѝ не си отвличаше вниманието с храна, търсеше само още пиячка. — Няма ли нещо за пиене в тая тъпа къща?

Като се клатушкаше, започна да отваря долапите и да ги затваря с трясък, щом видеше, че онова, което го интересува, не се намира там.

Фейт реагира бързо:

— Има една бутилка в стаята на момчетата. Ще я донеса.

Втурна се в тъмната стая и слепешком заопипва под походното легло на Ник, докато ръката ѝ не попадна върху хладното стъкло. Извади бутилката и я отнесе в кухнята. В нея имаше само четири-пет пръста уиски, но колкото и да беше, щеше да успокои баща ѝ.

Отвъртя капачката и подаде шишето на Еймъс.

— Ето, татко.

— Добро момиче — засия той, надигайки бутилката. — Ти си добро момиче, не си курва като майка си и сестра си.

— Не говори така за тях — разбунтува се тя, тъй като подобни приказки не можеше да понесе. Да знае е едно нещо, а съвсем друго да ги обсъжда. Не че баща ѝ нямаше повод да хвърля камъни по невярната си жена.

— Ще говоря каквото си искам — разгневи се Еймъс. — Не ме ругай, момиче, иначе ще те нашиbam с каиша.

— Не те ругая, татко.

Стараше се гласът ѝ да звучи спокойно, но предпазливо се отдръпна на безопасно разстояние. Ако не можеше да я пипне, нямаше да може и да я удари. Имаше вероятност да я замери с някой предмет, но тя беше пъргава и едва ли щеше да я уцели.

— Чудни деца ми народи тя — подигра се той. — Само Ръс и Ник са поносими. Джоди е курва като майка си, ти си префърцунена хитруша, а пък изтърсакът е шибан идиот.

Фейт обърна глава, за да не види бликналите ѝ сълзи, седна на изтърбушения парцалив диван и се зае да сгъва прането, което беше изпрала през деня. В никакъв случай не биваше да допуска Еймъс да забележи, че я е разстроил. Ако надушеше слабост, щеше да се развихри, а колкото повече пиеше, толкова по-зъл ставаше. Най-добрата тактика беше да не му обръща внимание. Както всички пияници и той лесно се разсейваше, освен това тя предположи, че вече много бързо ще капне.

Не знаеше защо се измъчва. Много отдавна беше престанала да чувства каквото и да е към Еймъс, даже страх. Пък и той не ѝ даваше абсолютно никакъв повод да го обича. Мъжът, който е бил някога, беше опустошен от безчет бутилки уиски. И да е имал качества, от нейното раждане те не съществуваха и все си мислеше, че е бил винаги горе-долу такъв, какъвто е сега. Просто беше от онези хора, които

постоянно обвиняват другите за своите проблеми, вместо да се опитат да ги разрешат.

Понякога, когато беше трезвен, Фейт долавяше нещо от онова, което е харесала Рене у него. Еймъс беше малко над среден ръст, с жилаво тяло, без грам тлъстина. Нямаше нито един бял косъм още, само на темето му косата беше започнала леко да оредява. Дори можеше да мине за хубав мъж... ако беше трезвен. Пиян, необръснат, с разрошена и висяща на мръсни кичури коса, със зачервени, сълзящи от алкохола очи, с подпухнало лице, у него нямаше нищо привлекателно. Дрехите му бяха мръсни и смачкани и смърдеше ужасно. Като съдеше от киселата миризма, беше повръщал поне веднъж, а от петната отпред на панталона му, че не е бил достатъчно внимателен, когато се е облекчавал.

Изгълта мълчаливо съдържанието на бутилката, оригна се шумно и обяви:

— Отивам да пикая.

Жестовете на Фейт бяха отмерени, ръцете ѝ не трепнаха, докато слушаше шуртенето на урината върху стълбите, където щяха да стъпят всички, които се прибират вкъщи тази нощ. На сутринта първото нещо, което щеше да направи, бе да измие пода.

Еймъс се прибра на зигзаг. Не беше закопчал цепката на панталона си, но поне атрибутът му не се виждаше.

— Лягам си — изломоти той и се заклатушка към задната стая.

Фейт го наблюдаваше как залита и с дрехите се просва на леглото. Рене ще се върне посред нощ и като види, че се е стоварил напреко на леглото с отвратителните си дрехи, ще вдигне ужасна врява и ще събуди цялата къща.

За броени секунди гръмкото хъркане на Еймъс огласи схлупената съборетина.

Фейт веднага се прибра в пристройката, залепена откъм задната страна на къщата, която обитаваше заедно с Джоди. Само Еймъс и Рене разполагаха с истинско легло. Всички останали спяха на походни. Запали осветлението — една-единствена гола крушка — бързо се съблече и облече нощницата си. После измъкна книгата си изпод дюшека. След като Скоти спеше и Еймъс беше повален в пиянски сън, щеше да има няколко спокойни часа, преди някой друг да се появи вкъщи. Еймъс винаги пръв се връщаше, но и пръв се събуждаше.

Беше се научила да не се колебае, когато има възможност да си достави радост, и да се възползва от всеки миг. Толкова рядко имаше такива моменти, че не допускаше нито един да ѝ се изплъзне. Обичаше книгите и четеше всичко, което ѝ попадне. Имаше нещо магическо в начина, по който думите се нанизваха една до друга, и от подредбата им изникваше цял един нов свят. Потънала в четивото, напускаше претъпканата съборетина и пристъпваше в свят, изпълнен с вълнуващи преживявания, красота и любов. Когато четеше, се превръщаше в друга личност, личност, която имаше качества и достойнство, а не една от онези боклуци Девлинови.

Обаче се беше научила да не чете пред баща си или пред момчетата. Най-малкото щяха да ѝ се подиграват. Всеки един от тях, ако беше изпаднал в лошо настроение, имаше вероятност да грабне книгата от ръцете ѝ и да я хвърли или в печката, или в клозета и да се разсмее гръмогласно, сякаш нейните неистови усилия да я спаси са най-смешното нещо на света. Рене щеше да мърмори, че си пилее времето, вместо да си гледа къщната работа, но нямаше да направи нищо на книгата. Джоди ѝ се подиграваше понякога, но с лекомислието на човек, който не понася подобна склонност. За нищо на света не можеше да разбере защо Фейт забожда нос в книга, вместо да отиде да се позабавлява.

Тези скъпоценни моменти, когато можеше на спокойствие чете, бяха най-хубавите във всекидневието на Фейт, освен ако не беше срещнала Грей. Понякога си мислеше, че ако нямаше възможност да почете, ще полудее и ще започне да крещи. Нямаше значение какво прави баща ѝ, нямаше значение какво е подметнал някой за семейството ѝ, Ник и Ръс какви безобразия са забъркали, или пък колко болен изглежда Скоти, тъй като ако имаше възможност да отвори книга, потъваше в друг свят.

Тази вечер разполагаше с повече от няколко минути за четене и щеше да се озове в света на „Ребека“. Настани се на леглото и измъкна една свещ, която криеше под него. Запали я, прикрепи я на щайгата, която ѝ служеше за нощна масичка, и се подпря на стената зад себе си. Пламъчето на свещта светеше слабо, но компенсираше мъждивата светлина от крушката и тя можеше да чете, без да напруга много очите си. Един ден, обещаваха си, ще си купи лампа. Представяше си я —

истинска лампа за четене с мека светлина. Ще си купи и от онези възглавнички с къдрички, за да се обляга на тях.

Един ден.

Стана почти полунощ, преди сънят да я обори. Мразеше да престава да чете, тъй като не искаше да губи нито една от тези минути, които бе откраднала само за себе си, но толкова много ѝ се спеше, че вече не схващаше смисъла на думите, а да ѝ се губи смисълът беше лошо, отколкото да изгуби време.

Въздъхна, стана, прибра книгата на скришното ѝ място и изгаси лампата. Пъхна се под овехтелите чаршафи на проскързващото легло и духна свещта.

Но във внезапната тъмнина така и не заспа. Въртеше се неспокойно, преживявайки отново напрегнатата и заплетена любовна история в „Ребека“. Около един часа чу колата на Ръс и Ник. Те нахлуха в къщата, без да си дават труд да пазят тишина, като се кикотеха шумно на някаква пиянска случка. И двамата бяха още непълнолетни, но нещо толкова незначително като закон не би се изпречило на пътя на мъжага с името Девлин, ако си е наумил да свърши някоя работа. В нито един бар нямаше да ги пуснат, но имаше други начини да си намерят пиячка и те ги знаеха. Понякога я крадяха или пък даваха пари, които бяха откраднали, на някого да им купи. И двамата не работеха, защото никой не би ги наел. Беше добре известно, че момчетата на Девлин ще те окрадат, без да се усетиш.

— Бум! — хихикаше Ник. — Бум!

Малко му трябваше на Ръс, за да нададе пиянски крясъци. От несвързаното бръщолевене, което Фейт дочу, подразбра, че това „бум“, каквото и да е бил произходът му, е сензацията на вечерта. Очевидно за момчетата беше нещо много весело, но сигурно нямаше да си го спомнят на сутринта.

Събудиха Скоти, който започна да мрънка, но не се разплака и тя не стана от леглото. Никак не ѝ се искаше да се мотае в стаята на момчетата по нощница, всъщност се ужасяваше, но щеше да отиде, ако бяха изплашили детето и то се беше разплакало. Ник изпелтечи нещо като: „Млъквай и заспивай“ и Скоти притихна. След няколко минути заспаха всички и в тъмнината се понесе хъркане, набиращо височина и заглъхващо.

След половин час Джоди се прибра. Беше тиха или поне се стараяше. Мина на пръсти до стаята им с обувки в ръка. Воня на бира и секс нахлу заедно с нея — жълто-червеникави болестни, завихрени облаци, с кафеникав примес.

Не си направи труд да се съблече, просна се на своето легло и се изви с дълбока въздишка, почти като мъркане.

— Будна ли си, Фейти? — попита тя след малко доста завалено.

— Да.

— Тъй си и мислех. Трябваше да дойдеш с мен. Страшно хубаво беше, ама страшно — последното изречение беше просмукано от сладострастие. — Не знаеш какво изпускаш, Фейти.

— В такъв случай нищо не изпускам, нали? — промърмори Фейт и сестра ѝ се разкикоти.

Фейт задряма, заслушвайки се за колата на Рене, за да се успокои, че всички са се прибрали благополучно вкъщи.

На два пъти се стряска, като се чудеше дали не е усетила кога си е дошла Рене. Ставаше и поглеждаше през прозореца, за да провери отвън ли е автомобилът ѝ. Но го нямаше.

Тази нощ Рене не си дойде.

ТРЕТА ГЛАВА

— Снощи татко не се прибра вкъщи.

Моника стоеше до прозореца на трапезарията с изопнато от напрежение лице. Грей продължи да закусва; не губеше апетит при никакви обстоятелства. Ето защо Моника беше на крак от ранни зори, след като обикновено не изпълзваше от леглото преди десет и дори по-късно. Нима е чакала цяла нощ Ги да се прибере? С въздишка се почуди какво очакваше Моника от него — да държи сметка на баща си как прекарва свободното си време и ако се провини, да го изпрати в леглото без вечеря ли? Откакто се помнеше, около Ги винаги се навъртаха любовници, въпреки че Рене Девлин безспорно имаше много по-голяма притегателна сила от другите.

Майка му Ноел ни най-малко не се интересуваше къде прекарва нощите си Ги, сякаш това не я засягаше, и се преструваше, че не знае за любовните похождения на съпруга си. И понеже Ноел не повдигаше въпроса, Ги си траеше. Би било различно, ако Ноел страдаше, но случаят съвсем не беше такъв. Всъщност обичаше Ги, но както Грей предполагаше, обичаше го по свой начин. Ноел изпитваше дълбоко отвращение към секса, ненавиждаше да я докосват дори случайно. Една любовница за Ги беше най-разумното решение в много отношения. Не се отнасяше зле към Ноел и въпреки че не се притесняваше да крие любовните си връзки, мястото ѝ на съпруга беше непоклатимо. Тези взаимоотношения на родителите му напомняха европейските нрави, но Грей знаеше, че когато един ден реши да се ожени, подобно споразумение изобщо няма да приеме.

А Моника никога не успя да разбере как стоят нещата. Отнасяше се към Ноел болезнено покровителствено, така както на Грей и през ум не би му минало, въобразявайки си, че Ноел е унижена и наскърбена от изневерите на Ги. В същото време Моника обожаваше Ги и нямаше по-щастливо същество от нея, когато той ѝ обръщаше внимание. Беше си изградила представа за семейството — всички силно привързани и

любещи, родителите отдадени един на друг, и през целия си живот се опитваше да вмести своето семейство в тези представи.

— Мама знае ли? — попита спокойно той, въздържайки се от въпроса наистина ли Моника си въобразява, че на Ноел ѝ пука, дори да знае. Понякога съжаляваше сестра си, но я обичаше и не би я обидил.

Моника поклати глава.

— Още не е станала.

— Тогава защо се тръшкаш? Докато стане, той ще се прибере и тя ще си помисли, че вече е излизал по работа сутринта.

— Но той е бил с нея! — Моника се обърна поривисто, за да го погледне, а очите ѝ плуваха в сълзи. — С онази жена Девлин.

— Не знаеш къде е бил. Може да е играл покер цяла нощ.

Ги обичаше да играе покер, но Грей се съмняваше, че отсъствието му има нещо общо с картите. Ако познаваше баща си, а той го познаваше много добре, по-скоро беше прекарал нощта с Рене Девлин или с някоя друга жена. Рене би била глупачка, ако си мислеше, че Ги е по-верен на нея, отколкото на съпругата си.

— Така ли предполагаш? — попита Моника, горяща от желание да повярва на всяко извинение, освен на най-правдоподобното.

Грей вдигна рамене.

— Възможно е — също така беше възможно метеор да удари къщата същия ден, но подобна вероятност беше хипотетична. Доизпи кафето си и стана от масата. — Когато се появи, кажи му, че отивам в Батън Руж, за да огледам онзи имот, за който говорихме. Ще се върна не по-късно от три.

И понеже изглеждаше толкова отчаяна, прегърна я през раменете и я притисна до себе си. Някак си Моника беше родена без решителността и високомерната самоувереност на другите от семейството. Дори Ноел, колкото и да беше сдържана, винаги знаеше точно какво иска и как да си го вземе. Моника постоянно имаше безпомощен вид на фона на силните характери, с които се отличаваха всички в семейството.

Тя облегна тъмнокосата си глава на рамото му, както правеше, когато беше малка, и за всяка неприятност тичаше при по-големия си брат, ако Ги го нямаше. Макар и само с две години по-голям, винаги я беше закрилял, тъй като още от дете чувстваше, че ѝ липсва неговата вътрешна твърдост.

— Какво да направя, ако е бил с онази повлекана? — попита тя с приглушен глас.

Грей преглътна раздражението си, но все пак в гласа му пролича известна нервност.

— Нищо. Теб това не те засяга.

Тя се отдръпна като ужилена и го погледна укорително.

— Как можа да го кажеш! Аз се тревожа за него.

— Зная — постара се да смекчи тона си: — Загуба на време е, пък и той няма да ти е благодарен, че се бъркаш в работите му.

— Винаги заставаш на негова страна, защото си същият като него — сълзите ѝ се затъркаляха бавно по страните ѝ и тя се извърна. — Обзалагам се, че имотът в Батън Руж най-случайно има два крака и големи цици. Много добре, върви и се забавлявай.

— Непременно — отвърна той иронично.

Наистина отиваше на оглед, а как щеше да си запълни времето по-късно, беше друг въпрос. Беше силен, здрав, млад мъж, със сексуална енергия, която от тийнейджърските години не даваше признаци на укротяване. Един болезнен глад в слабините не му даваше мира. Вървеше му с жените и задоволяваше този глад, но с цинична откровеност си даваше сметка, че семейното богатство допринася доста за сексуалните му успехи.

Не му пукаше по каква причина някоя жена е с него — защото го харесва и изпитва удоволствие от тялото му, или защото хвърля по едно око към банковата сметка на семейство Руйяр. Причините нямаха значение, тъй като искаше само едно: меко, топло тяло под неговото, което да укроти бушуващата му похот и да му даде временно облекчение. Жена не беше обичал още, но определено обичаше секса и всичко, което носеше той: миризмите, усещанията, звуците. И най-вече изпадаше в транс в любимия си миг, онзи на проникване, когато чувстваше леката съпротива на женското тяло при неговия натиск, и после приемането, чувството, че е обгърнат с гореща, стегната, влажна плът. Господи, колко е хубаво! С изключително внимание се пазеше от нежелана бременност. Винаги имаше презерватив и го използваше дори когато жената го уверяваше, че взима противозачатъчни хапчета, понеже представителките на нежния пол лъжеха изкусно за подобни неща, а умният мъж не рискуваше.

Със сигурност не знаеше, но предполагаше, че Моника е още девствена. Въпреки че беше много по-емоционална от Ноел, все пак беше наследила от душевната нагласа на майка си — известно отчуждение, което досега държеше мъжете на разстояние. Тя представляваше тромава комбинация от характеристиките на родителите си. От Ноел беше получила хладна сдържаност, но без нейната самоувереност, а от Ги — емоционалност, без неговата прекомерна сексуалност. Грей, от друга страна, имаше сексуалния темперамент на баща си, съчетан със способността на Ноел да се владее. Колкото и да му се искаше секс, не робуваше като Ги на пениса си. Знаеше кога и как да каже „не“. Слава богу, изглежда, имаше също така и по-добър усет в избора си на жени от Ги.

Той подръпна един кичур от черната коса на Моника.

— Ще звънна на Алекс, за да видя дали не знае къде е татко.

Александър Чилит, адвокат в Прескът, беше най-добрият приятел на Ги.

Устните на сестра му трепереха, но тя се усмихна през сълзи.

— Той ще намери татко и ще му каже да си дойде вкъщи.

Грей изсумтя. Цяло чудо беше как Моника е доживяла до двайсет години и не е научила абсолютно нищо за мъжете.

— Не бих се обзаложил, но може би ще те успокои.

Възнамеряваше да ѝ каже, че Ги е играл покер, дори ако Алекс знаеше номера на стаята му в мотела, където чукаше непрестанно цяла сутрин.

Отиде в кабинета, от който Ги управляваше огромните си капитали и където Грей се научи да ги управлява. Сложността на бизнеса и финансите го заплени толкова много, че на драго сърце пропусна шанса да стане професионален футболист и се гмурна стремително в света на бизнеса. За него не беше кой знае каква жертва. Знаеше, че е добър за спортна кариера, но няма изключителен талант. Ако беше отдал живота си на футбола, щеше да играе най-много осем години, при условие че с достатъчно късмет избегне травми, и щеше да получава добра, но не огромна заплата. В края на краищата стана ясно, че колкото и да обичаше футбола, бизнеса обичаше повече. Това е игра, която ще може да играе много по-дълго от футбола, ще натрупа много пари, при това ще я играе със същото безскрупулно настървение.

Въпреки че Ги би се пръснал от гордост, ако синът му беше станал футболист, Грей чувстваше, че е доволен, когато вместо спорта избра да се прибере у дома. За няколкото месеца, откакто Грей се беше дипломирал, баща му му даде страшно много знания за бизнеса, които не можеше да получи от нито един учебник.

Грей докосна полираната повърхност на грамадното бюро, в чийто ъгъл стърчеше голяма снимка на Ноел, заобиколена от по-малки негови и на Моника в най-различни възрасти, подобно на кралица със скупчени около нея поданицы. Повечето хора биха си представили майка с деца, притиснати към нея, но Ноел не беше майчински тип. Утринната слънчева светлина падаше право върху фотографията и подчертаваше детайли, които иначе оставаха незабелязани, и Грей се загледа в спокойното лице на майка си.

Беше красива жена, но по съвсем различен начин от Рене Девлин. Рене беше слънцето, дръзко, горещо и ярко, докато Ноел беше луната, хладна и далечна. Имаше гъста права, черна коса, която носеше изискано подвита, и прекрасни сини очи, каквито нито едно от децата ѝ не беше наследило. Не произхождаше от френските креоли, а от най-обикновено старо американско семейство и някои хора от енорията се чудеха дали Ги Руйяр не е сключил неравен брак. Но тя даде да се разбере, че е по-царствена от всеки креол, роден за подобна роля, и тези съмнения се разсеяха много отдавна. Единственият намек за миналото беше името му — Грейсън — нейното фамилно име, но то отдавна беше съкратено на Грей и повечето хора смятаха, че е кръстен така, за да прилича името му на бащиното.

Бележникът на Ги стоеше отворен върху бюрото. Грей се пресегна за телефона, преглеждайки назначените за този ден срещи. Баща му беше отбелязал среща в десет с Уилям Грейди, банкера. За първи път младият мъж изпита внезапна тревога. Ги по никакъв начин не допускаше жените да пречат на работата му. Никога не би отишъл на делова среща, без да се обръсне и без да се преоблече.

Набра бързо номера на Алекс Чилит и секретарката му отговори още при първото позвъняване:

— Адвокатска кантора „Чилит и Андерсън“.

— Добро утро, Андрея. Алекс там ли е?

— Разбира се — отвърна тя с жизнерадостно настроение, като позна веднага характерния дълбок глас на Грей, напомнящ сиво

кадифе. — Знаеш какъв е. Трябва да стане земетресение, за да не се появи на вратата точно в девет. Ще те свържа.

Чу прещракване, но познаваше много добре Андрея, за да се заблуди, че шепне по интеркома. От дете ходеше много често в кантората и знаеше, че използва интеркома само пред непознати. Обикновено просто се извъръщаше и високо извикваше към отворената врата на кабинета на Алекс, която се намиреше точно зад гърба ѝ.

Грей се усмихна при спомена за Ги, който се смееше, докато разказваше как Алекс направил опит да накара Андрея да се държи по-официално, както е редно в една правна кантора. Горкият Алекс нямаше никакъв шанс срещу своята секретарка. Тя дълбоко се оскърбила и станала толкова студена, че кантората се заскрежила. Вместо с обичайното „Алекс“ започнала да се обръща към него само с „господин Чилит“, интеркомът влязъл в действие и дружеските им отношения излетели през прозореца. Щом застанел до бюрото ѝ, за да побъбрят, тя се изнизвала към тоалетната. Всички досадни дреболии, с които съвсем естествено се занимавала тя и което много го облекчавало, били стоварени на Алекс. Отивал по-рано в кантората и оставал до по-късно, докато в това време Андрея развила склонност да спазва изключително точно работното време. И дума не можело да става за друга секретарка. Правни секретарки не се срещали на път и под път в Прескът. За две седмици Алекс капитулирал позорно и Андрея още по-често започнала да подвиква през отворената врата.

Чу се отново прещракване и Алекс провлече лениво и добродушно:

— Добро утро, Грей. Защо си подранил?

— Не е толкова рано — винаги ставаше преди Ги, но повечето хора приемаха, че какъвто бащата, такъв и синът. — Отивам в Батън Руж да огледам един имот. Алекс, знаеш ли къде е татко?

Настъпи кратко мълчание от другата страна на линията.

— Не зная — последва още една предпазлива пауза. — Да не се е случило нещо?

— Снощи не се прибра вкъщи, а има среща с Бил Грейди в десет.

— По дяволите — изруга тихо Алекс и Грей усети тревога в гласа му. — О, боже! Не ми се вярва да... по дяволите!

— Алекс! — гласът на Грей стана твърд и рязък. — Какво има?

— Заклевам се, Грей, не ми се вярва да го е направил — завайка се окаяно той. — Сигурно не е. Сигурно се е успал.

— Какво да е направил?

— Спомена няколко пъти, но само когато беше пиян. И през ум не ми е минало, заклевам се, че говори сериозно. Господи, как е възможно?

Младият мъж така стисна слушалката, че пластмасата изпука.

— За какво е говорел?

— Да напусне майка ти — Алекс преглътна така мъчително, че дори Грей чу. — И да избяга с Рене Девлин.

Грей постави слушалката на мястото ѝ много внимателно. Стоеше, без да помръдва, загледан в апарата. Не беше възможно... Ги не би постъпил така. И защо му е? Защо да бяга с Рене Девлин, след като си я чука, когато и както му падне? Алекс сигурно грешеше. Ги не би изоставил децата си или бизнеса си, но пък му олекна, когато Грей реши да се откаже от професионалния футбол, и тогава му проведе светкавичен и интензивен курс на обучение, за да го запознае с цялата работа.

Грей се вцепени. Отказваше да повярва, но беше реалист и недоумението му не трая дълго. Вцепенението започна да го отпуска, заместено от истинска ярост. Като змия, която напада, изтръгна телефона и го запрати към прозореца, от който се разхвърчаха стъкла, и се втурна към коридора.

* * *

Всички спаха до късно, с изключение на Фейт и Скоти. Щом му даде да закуси, излязоха от колибата и тръгнаха към потока, където той цапаше в плитката вода и гонеше раците. Никога не успяваше да хване някой, но играта му доставяше огромно удоволствие. Утрото беше великолепно. Слънчевата светлина проникваше през листата на дърветата ярка и златиста и шареше по водата. Миризмите бяха свежи и остри, изпълнени с хубави, чисти цветове, които премахнаха киселото зловоние на алкохол, полепнало в ноздрите ѝ, излъчващо се от четиримата потънали в сън, за да се лекуват от нощните си подвизи.

Ако очакваше Скоти да запази дрехите си сухи, значи можеше да очаква и слънцето да изгрее от запад. Съблече шортите и блузката му, когато стигнаха рекичката, и го остави да се хвърли във водата само по гащички. Беше взела и други, за да го преобуе после. Закачи дрехите на един клон и нагази във водата близо до детето. Ако някоя змия се плъзнеше наоколо, той не знаеше, че трябва да се пази. Тя също не се страхуваше, но беше благоразумна.

Детето игра така час-два и после тя го вдигна и го понесе към брега, а той през цялото време риташе и се противеше.

— Не можеш да стоиш повече във водата — обясни му тя. — Виж, пръстчетата ти се набръчкаха като сушена слива — седна на земята и го облече. Не беше лесна работа с извиващото се и дърпащо се към водата дете. — Я да видим има ли катерички. Погледни горе на дървото!

Скоти веднага забрави водата и обърна нагоре ококорени от вълнение очи, за да търси катерички.

Фейт го хвана за пухкавата ръчичка и го поведе бавно през гората по криволичещата пътека към къщурката. Може би Рене ще си бъде вкъщи.

Въпреки че майка ѝ и преди не се беше прибирала по цели нощи, Фейт винаги се тревожеше. Макар и подсъзнателно, живееше в постоянен страх, че една вечер Рене ще излезе и няма да се върне. Знаеше с горчив реализъм, че ако майка ѝ срещне мъж с малко повече пари и той ѝ обещае хубави дрехи и разни други работи, ще изхвърчи като тапа от къщи. Вероятно единствено Ги Руйяр я задържаше в Прескът, както и онова, което ѝ даваше. Ако я зарежеше, тя щеше да се забави колкото да нахвърли дрехите си в един сак.

Скоти успя да зърне две катерички — едната скачаше по клоните, а другата се катереше по дървото, и радостно вървеше с Фейт. Но когато съборетината се изпречи пред очите им, разбра, че го води вкъщи, започна да издава недоволно сумтене и да се опитва да се отскубне от ръката ѝ.

— Скоти, престани — скара му се тя, тътрейки го от гората към изровения път, който стигаше до колибата. — Точно сега не мога да играя повече с теб, защото трябва да пера, но ти обещавам да си поиграем на колички, когато...

Дочу шум от приближаващ се автомобил и първата ѝ утешителна мисъл, докато се обръщаше, беше: „Мама си идва.“ Но от завоя не се появи крещящо червената кола на Рене, а черният спортен шевролет с открит покрив, с който Грей замести сребристия, след като се дипломира. Фейт се закова на място, забравяйки Скоти, Рене и всичко на света, а сърцето ѝ замря, после започна да бие така силно, че почти ѝ прилоша. Грей идваше тук! Толкова беше зашеметена от радост, че в последния момент се усети да дръпне Скоти в крайпътния буренак. „Грей“ — пееше сърцето ѝ. Трепет разлюля коленете ѝ и плъзна нагоре по стройното ѝ тяло при мисълта, че наистина ще говори с него, дори ако само си промърморят по едно „здравей“. Не откъсваше очи от него, попиваше жадно всеки детайл, докато той се приближаваше. Макар и да беше полускрит зад кормилото, тя си помисли, че е по-слаб, отколкото когато играеше футбол, и косата му е малко по-дълга. Все пак очите му бяха същите — черни като грях и точно толкова изкусителни. Проблеснаха към нея, когато шевролетът ги подмина, и той ѝ кимна рязко.

Скоти се извиваше и дърпаше, заплепен от красивата кола. Обожаваше колата на Рене и Фейт внимаваше да го държи настрана, тъй като майка ѝ се вбесяваше от малките мръсни отпечатъци на ръцете му върху лъскавата повърхност.

— Добре — прошепна Фейт все така замаяна. — Отиваме да видим красивата кола.

Запътиха се към корвета, спрял пред къщата. Грей се измъкна иззад кормилото, спусна единия си крак на земята, после другия и слезе от колата, толкова ниска, като че ли беше детско автомобилче. Прескочи двете разнебитени стъпала, блъсна рамката с мрежа и нахълта вътре.

„Той не почука — помисли си Фейт. — Нещо лошо се е случило. Той не почука.“

Тя се затича, теглейки Скоти след себе си, а той трудно подтичваше с малките си крака и шумно запротестира. Сети се за болното му сърце и душата ѝ се сгърчи от ужас. Закова се на място и се наведе бързо, за да го вземе на ръце.

— Извинявай, милото ми. Без да искам те накарах да тичаш.

Гърбът я заболя от усилието да го носи, но не обърна внимание и отново се затича. В босите ѝ краката се забиваха малки камъчета и при

всяка стъпка се вдигаха облачета прах. Скоти ѝ натежа и я забави. Кръвта бучеше в ушите ѝ, в гърдите ѝ се надигна страх, който почти я задуши.

Чу неясен, слаб вик и позна гласа на баща си, заглушен от дълбокия глас на Грей. Затича се още по-бързо и задъхана, най-последна стигна до къщата. Дръпна рязко вратата с мрежа, която изскърца силно, и връхлетя вътре. Спря се вцепенена и примигваща в полумрака на стаята. Неописуеми крясъци и ругатни се завихриха около нея и тя сякаш пропадна в някакъв кошмарен тунел.

Едва си поемаше дъх, докато спускаше Скоти на земята. Той се притисна към нея и скри лицето си, изплашен от виковете.

Когато очите ѝ привикнаха към тъмнината и бученето в ушите ѝ утихна, започна да схваща смисъла на виковете, но по-добре да не беше разбирала нищо.

Грей беше измъкнал Еймъс от леглото и го влачеше към кухнята. С крясъци и псувни баща ѝ се вкопчи в рамката на вратата в безплодно усилие да се спаси от Грей. Но не беше равностоен противник на младия, вбесен мъж и само преплиташе крака, за да запази равновесие, докато Грей го теглеше към средата на стаята.

— Къде е Рене? — изрева той, изправен заплашително над Еймъс, който се сви назад.

Сълзящите му очи се завъртяха, като че ли търсеше жена си някъде наоколо.

— Тука я няма — изпелтечи.

— Виждам, че я няма, тъпо копеле! Питам къде, мамка му, е тя!

Еймъс се клатушкаше напред-назад на босите си крака и изведнъж се оригна. Гърдите му бяха голи, цепката на панталоните му зееше отворена. Сплъстената му коса стърчеше на всички страни, беше небръснат, с кървясали очи, а дъхът му смърдеше на немити зъби и алкохол. В пълен контраст Грей се издигаше над него, висок и стегнат, със стоманени мускули, черната му коса беше сресана назад, бялата му риза трептеше от чистота, а панталоните му бяха шити по поръчка и му стояха превъзходно.

— Що си се разкрещял? Хич не ми пука кой е баща ти — изропта Еймъс. Въпреки че се наежи, се свиваше от страх, щом Грей помръднеше.

Ръс и Ники се изнизаха от спалнята си, но не направиха никакъв опит да помогнат на баща си. Да се счепкат с разярения Грей Руйяр не им беше в стила и изобщо не им беше в стила да атакуват човек, който ще им докара беля.

— Знаеш ли къде е Рене? — попита отново Грей с леден тон.

Еймъс почеса едното си рамо.

— Сигур е излязла — смънка навъсено.

— Кога?

— Че де да знам. Аз спях. Как да видя в колко часа е тръгнала!

— Снощи прибра ли се?

— Ами че да. Мамка му, какво ми говориш? — развика се Еймъс, а от заваления му говор стана ясно, че алкохолът още преобладава в кръвта му.

— Казвам, че твоята курвенска съпруга е заминала — кресна му Грей с изкривено от гняв лице, вените на шията му запулсираха.

Безумен страх прорязва Фейт и зрението ѝ отново се замъгли.

— Не — задъха се тя.

Грей я чу и обърна рязко главата си. Черните му очи искряха от ярост, когато се спряха върху нея.

— Поне ти ми се виждаш трезва. Знаеш ли къде е Рене? Снощи прибра ли се вкъщи?

Фейт завъртя сковано глава. Врълхлетя я усещане за жестока катастрофа, ноздрите ѝ се изпълниха с остра, жълта, парлива миризма на страх... нейния страх.

Той повдигна презрително устна и се видяха здрави бели зъби, когато изръмжа:

— Грещиш. Избягала е с баща ми.

Фейт завъртя отново глава и после сякаш беше без силна да спре. „Не!“ Думата отекваше в мозъка ѝ. „Господи, моля те, не!“

— Лъжеш! — викна Еймъс, препъвайки се към разнебитената маса, където се стовари на един стол. — Рене няма да изостави мене и нашите деца. Тя ме обича. Она твоя баща, дето гони курвите, е задухал нанякъде с друга...

Грей скочи като змия, която напада. Юмрукът му се заби в челюстта на нещастника и Еймъс се прекатури заедно със стола на земята. Столът се разпадна на трески под него.

Скоти с вопъл се прилепи до бедрото на Фейт. Тя така се вцепени, че дори не го прегърна, за да го успокои, и детето се заплака.

Като се олюляваше, Еймъс се изправи несигурно на крака и се заклатушка, за да бутне масата между себе си и Грей.

— Що ме удари, бе? — изскимтя той, държейки челюстта си. — Нищо не съм ти направил. Каквито и да ги вършат Рене и баща ти, не е по моя вина.

— Защо сте се развикали? — чу се преднамерено знойният глас на Джоди, онзи, който пускаше в употреба, когато искаше да примамим мъж. Фейт погледна към входа на пристройката и очите ѝ се разшириха от ужас. Джоди беше застанала в театрална поза на вратата с разрошена червеникаворуса коса, разпиляна по голите ѝ рамене. Беше само с червени пликчета от ластична дантела и камизола, която едва покриваше гърдите ѝ. Примигваше срещу Грей с престорена невинност, толкова безочливо фалшива, че душата на Фейт се сгърчи.

Лицето на младия мъж се изопна от отвращение, когато погледна към нея, и обръщайки ѝ гръб, сви презрително устни.

— До довечера да ви няма тук — обърна се той към Еймъс с леден тон. — Усмърдявате земята ни и на мен ми писна да понасям вонята ви.

— Да напуснем ли? — изграчи Еймъс. — Богаташко копеле такова, не можеш да ни изгониш. Има закони...

— Наем не плащаш — усмихна се убийствено хладно Грей. — Законите не важат за онези, които не плащат. Разкарайте се оттук!

Той се обърна и тръгна към вратата.

— Почакай! — извика Еймъс. Паникьосано въртеше очи, сякаш търсеше просветление. — Не бързай толкоз. Може... може само да са отишли да се поразходят. Ами да. Рене ще се върне, няма защо да бяга.

Грей се изсмя грубо, оглеждайки мизерната подредба в колибата. Някой, вероятно по-малкото момиче, се беше мъчил да я поддържа чиста, но все едно се беше опитвала да задържи приливите и отливите. Еймъс и двете момчета, копия на баща си, гледаха Грей мълчаливо. По-голямото момиче все така се подпираше на рамката на вратата, като се стараеше да показва колкото е възможно повече от циците си. Малкото момченце със синдрома на Даун ревеше, притиснало се до краката на другата сестра. Тя стоеше като вкаменена и втренчено го

гледаше с огромни, празни, зелени очи. Тъмночервената несресана коса висеше по раменете ѝ, а босите ѝ крака бяха мръсни.

Фейт, застанала съвсем близо до него, видя изражението му, когато погледът му регистрира обстановката, и най-накрая се спря върху нея. Сви се от болка. Той огледа живота ѝ, семейството ѝ, нея самата и ги оцени като безполезни.

— Няма защо да бяга ли? — подсмихна се той презрително. — Боже мой, доколкото разбирам, тя няма причини да се върне!

Настъпи тишина и той мина покрай Фейт, отвори вратата и после я затръшна. Моторът на корвета изрева страховито и след миг Грей го нямаше. Тя стоеше вцепенена наред стаята, а Скоти все така се притискаше към нея и плачеше. Трябваше да направи нещо, но какво? Грей каза да се махат и тази толкова чудовищна заповед я зашемети. Да се махнат ли? И къде да отидат? Все още не можеше да накара ума си да проработи. Насили се да вдигне само ръката си, тежка като олово, и да погали Скоти по главичката.

— Няма нищо, всичко е наред — промълви тя със съзнанието, че това е лъжа. Мама я нямаше и повече нищо нямаше да бъде наред.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Грей измина почти километър, когато така силно се разтрепери, че беше принуден да спре. Подпря глава на кормилото и затвори очи, като се мъчеше да отблъсне паниката, която го заливаше. Господи, какво да прави? Никога през живота си не е бил толкова изплашен.

От болката, която го изпълни, изгуби присъствие на духа и се почувства като дете, което тича да скрие лице в скута на майка си, както най-малкият Девлин се гушеше в тънките крака на сестра си. Но той не можеше да отиде при майка си. Дори когато беше дете, тя се отдръпваше от протегнатите му безпомощно ръчички и той се беше научил да тича при баща си за утеха. И да беше по-нежна, нямаше как да търси опора у нея, тъй като самата тя щеше да очаква същото от сина си. Сега беше негов дълг да се грижи за майка си и сестра си.

Защо Ги постъпи така? Какво го е накарало да замине? Баща му изчезна, измени им и Грей се почувства така, сякаш сърцето му беше изтръгнато. Ги и така беше с Рене; какво чак толкова предлагаше тя, че да го изкуши да обърне гръб на децата си, на бизнеса и на своето наследство? С баща си бяха много привързани един с друг, израсна обграден с обичта му, винаги беше чувствал подкрепата му като здрава скала, на която се опира, а ето че това любещо, успокоително присъствие изчезна, а с него и основата на живота му.

Скова го безумен страх. Беше само на двайсет и две, а проблемите, пред които се изправи, му се струваха като недостъпна планина. Моника и Ноел още не знаеха и той трябваше някак си да събере сили да им каже. На него се падаше да бъде скала за тях, да забрави за своята болка и да се съсредоточи върху семейните финанси, иначе можеха да изгубят състоянието си. Положението не беше същото, ако Ги беше умрял, тъй като в този случай Грей наследяваше ценните книжа, парите и правото на контрол. Както стояха нещата в момента, баща му притежаваше всичко, а него го нямаше. Богатството на семейство Руйяр щеше да рухне с гръм и трясък, измамните инвеститори щяха да се оттеглят, членовете на борда на директорите

да го разграбят. Грей трябваше да се бори безскрупулно, за да запази поне половината от онова, което имаха в момента.

Е, Моника и Ноел притежаваха някакви авоари на свое име, но нямаше да бъдат достатъчни. С интензивен курс на обучение Ги въведе Грей в управлението на финансите, но по закон не го упълномощи, освен ако не е оставил писмо. Отчаяна надежда мина за миг през съзнанието му. Но ако имаше писмо, то щеше да бъде на бюрото в кабинета.

Отказа се от тази несъстоятелна вероятност. Трябваше да се обади на Алекс и да го помоли да му помогне да планират стратегия. Алекс беше дяволски добър корпоративен адвокат и другаде щеше да направи доходна кариера, но зад гърба си имаше парите на своето семейство и не напусна Прескът. Водеше всички бизнес дела на Ги, беше и най-добрият му приятел, така че сигурно беше наясно със ситуацията от правна гледна точка.

Грей си помисли мрачно, че ще трябва да се осланя изцяло на неговата помощ. Щом няма писмо, което да го упълномощи, ще бъде истински късметлия, ако задържи покрива над главите им.

Когато вдигна глава от кормилото, беше възвърнал самообладанието си и болката му беше изместена от твърда решителност. Само един Господ знаеше колко трудно щеше да им бъде, но проклет да е, ако допусне да изгубят дома си.

Запали мотора на колата и потегли, а зад гърба му в прашния, изровен път се изгубиха последните останки от неговите момчешки дни.

* * *

Отиде първо в Прескът в кантората на Алекс. Налагаше се да действа бързо. Андрея засия, когато той влезе. Жените почти винаги се държаха така, щом го видеха. По кръглото ѝ приятно лице плъзна лека руменина. Тя беше на четирийсет и пет, достатъчно възрастна да му бъде майка, но годините нямаха нищо общо с инстинктивната женска реакция към високата му мускулеста фигура.

Грей отвърна машинално на усмивката ѝ, докато в главата му кръжаха най-различни идеи.

— Има ли някой при Алекс? Трябва да говоря с него.

— Сам е. Влизай, сладурче.

Грей мина покрай бюрото ѝ, влезе в кабинета и затвори плътно вратата след себе си. Алекс вдигна поглед от камарата книжа и стана. Хубавото му лице беше изопнато от притеснение.

— Намери ли го?

Грей поклати глава.

— Рене Девлин също е изчезнала.

— О, Боже! — адвокатът се отпусна на стола и затвори очи. — Слушах го с половин ухо! Не вярвах, че говори сериозно. Господи, и защо да обръщам внимание на приказките му? Той и така... — не се доизказа, отвори очи и леко се изчерви.

— ... си я чукаше — довърши без заобикалки Грей.

Отиде до прозореца и се загледа към главната улица. Прескът беше малък град, само около петнайсет хиляди жители, но днес на площада пред Съдебната палата беше оживено. Съвсем скоро всички щяха да научат, че Ги Руйяр е напуснал съпругата си и децата си и е избягал с онази курва Девлин.

— Майка ти знае ли?

— Още не. Ще кажа на нея и на Моника, когато се прибера вкъщи.

Преодоля първоначалния стрес и болка и след празнотата, която почувства, го изпълни безжалостно самообладание, като че ли се гледаше отстрани хладно и безпристрастно. Тази студенина се промъкна и в гласа му и той попита с твърд, резервиран тон:

— Баща ми оставил ли е пълномощно при теб?

До този момент Алекс очевидно се беше тревожил само за емоционалните последствия от постъпката на Ги. Мисълта за правния аспект на въпроса го порази като гръм и очите му се разшириха от ужас.

— Мамка му! — изруга той с необичайна вулгарност, без да се усети. — Не, не е. Ако беше оставил, щях да се досетя, че намеренията му са сериозни.

— Може да е прибрал документа в бюрото си вкъщи. А може и да се обади. В този случай няма да имаме проблем с финансовата страна на нещата. Но ако няма писмо и не се обади... не мога да си

позволя да чакам. Трябва да ликвидирам колкото успея повече от сделките, преди новината да срути цената на акциите.

— Той ще се обади — рече неуверено Алекс. — Длъжен е. Не може ей така да зареже подобни финансови задължения. Говорим за крупни суми.

Грей сви рамене с добре изиграно безразличие.

— Той избяга от семейството си. Едва ли бизнесът е по-ценен за него — направи пауза, преди да продължи: — Не вярвам, че ще се върне или че ще се обади. Според мен той е пожелал да избяга от всичко и никога да не се върне. Учеше ме упорито и сега зная защо. Ако е смятал да продължи работата си, нямаше да постъпи така.

— В такъв случай сигурно има пълномощно — настоя Алекс. — Ги е добър бизнесмен, за да пропусне подобно нещо.

— Възможно е, но сега аз съм отговорен за мама и Моника. Не мога да чакам. Трябва да ликвидирам всичко, да взема колкото мога повече пари, за да имам известен капитал, с който да работя наново. Ако не го направя и ако той не е уредил по законен път въпроса, няма да ни остане и гърне, в което да пикаем.

Адвокатът преглътна и кимна.

— Добре. Започвам веднага да действам за узаконяване на позициите ти, но съм длъжен да те предупредя, че ако Ги не се върне или не се обади, ще е много трудно. Всичко ще се уреди само в случай, че Ноел поиска развод, и съдът ѝ присъди половината от авоарите, но процедурата изисква време.

— Трябва да предвидя най-лошото — каза Грей. — Отивам вкъщи да потърся някакъв документ, но ти започвай, не ме чакай. Ако не намеря пълномощно, ще се обадя на брокера да започне да продава незабавно. И в двата случая ще те уведомя. Пази го в тайна, докато не ти се обадя.

Алекс се изправи.

— Няма да казвам дори на Андрея — той зарови ръце в косата си с нервен жест, който никак не му беше присъщ. Сивите му очи бяха помръкнали от мъка. — Съжалявам, Грей. Чувствам се все едно аз съм виновен. Трябваше да предприема нещо.

Младият мъж поклати глава.

— Не се обвинявай. Както сам каза, на кого ще му хрумне, че е говорел сериозно! Не, единствените хора, които обвинявам, са татко и

Рене Девлин — усмихна се смразяващо. — Не мога да си представя, че има каквито и да е качества, толкова неустойими, че да го накара да избяга от семейството си, но очевидно е имала — замлъкна за момент, потънал в мрачните си мисли, после се опомни и тръгна към вратата. — Ще ти се обадя, веднага щом открия нещо.

След като излезе, Алекс рухна на стола си. Жестовите му бяха сковани и безсилни. Едва овладя изражението си, когато Андрея надникна през вратата.

— Какво става с Грей?

— Нищо особено. Лични проблеми, които искаше да обсъди с мен.

Тя остана разочарована от отказа му да сподели с нея.

— Мога ли с нещо да помогна?

— Не, всичко е наред — въздъхна и потърка очите си. — Иди да обядваш и ми донеси някакъв сандвич. Чакам да ми се обадят.

— Готово. Какъв да бъде сандвичът?

Той махна с ръка.

— Какъвто и да е. Знаеш предпочитанията ми. Изненадай ме.

Тя се позабави малко в другата стая, за да изключи компютъра и да подреди чантата си. След като излезе, Алекс отиде да заключи вратата. После седна пред нейния компютър, включи го и започна да пише припряно.

— Да те вземат мътните, Ги! — промълви. — Копеле такова!

* * *

Грей паркира корвета пред широките стълби, водещи към покритата веранда и парадния вход, въпреки че Ноел винаги се сърдеше, когато членовете на семейството не прибираха колите си в гаража. Алеята беше за гости, които не знаят кой си е вкъщи и кой отсъства. По този начин лесно биха отпращали нежеланите посетители. Някои от схващанията на Ноел бяха подчертано викториански и той обикновено й угаждаше, но сега го вълнуваха много по-важни неща, освен това бързаше.

С два скока изкачи стълбището и отвори вратата. Моника сигурно го беше чакала на прозореца на спалнята си, защото го

посрещна тичешком със сгърчено от страх лице.

— Татко още го няма! — изсъска тя, хвърляйки поглед към трапезарията, където Ноел закусваше. — Защо разби прозореца в кабинета му и после излетя като котка с подпалена опашка? И защо паркира отпред? Мама ще се сърди.

Грей не ѝ отговори и закрачи бързо по коридора към кабинета, а токовете на ботушите му се забиваха с глух тропот в паркета. Моника се втурна след него и влезе в кабинета, когато той започна да прехвърля един по един документите върху бюрото на баща си.

— Не вярвам, че са играли покер, както ти е казал Алекс — каза тя с треперещи устни. — Обади му се пак, Грей! Накарай го да ти каже къде е татко!

— Почакай малко — промърмори той, без да я поглежда. Върху бюрото нямаше пълномощно, затова започна да отваря чекмеджетата.

— Грей! — гласът ѝ беше остър. — Много по-важно е да открием татко, отколкото да ровиш в бюрото му!

Той престана да търси, пое дълбоко дъх и се изправи.

— Моника, миличка, седни някъде и замълчи — каза ѝ ласкаво, но все пак твърдо. — Търся един много важен документ, който се надявам татко да е оставил тук. След минута ще ти обърна внимание.

Тя отвори уста, за да възрази, но погледът му я накара да се откаже. Мълчаливо седна и Грей продължи да търси.

След пет минути седна и той, усещайки горчиво разочарование. Нямаше писмо, нито пълномощно. Нямаше и логика. Защо Ги си даде толкова труд да го научи, след като не го упълномощава? Както отбеляза Алекс, баща му е много умен, за да не помисли за това. Ако е възнамерявал да продължи сам да носи отговорност, защо се нагърби да го въведе толкова интензивно в работата? Може би е смятал да прехвърли управлението на Грей, но после е размислил. Друго обяснение нямаше. В такъв случай съвсем скоро щяха да го видят отново, след не повече от ден-два, тъй като финансовите му операции бяха толкова сложни, че не търпяха по-дълго отлагане.

Но както каза и на Алекс, не можеше да си позволи да предполага и да изчаква, за да действа. Не можеше да си представи, че Ги няма да се погрижи за делата си, но до тази сутрин не можеше да си представи също така, че ще ги напусне заради Рене Девлин. Случи се невъзможното, тогава как да повярва в каквото и да е, което досега

беше приемал за даденост у баща си. Отговорността за майка му и сестра му се стовари тежко на плещите му. Нямахше право да рискува благополучието им.

Посегна към телефона, но телефон нямаше. Спомни си как го хвърля и погледна към счупения прозорец. Стана и отиде в коридора, където до стълбището също имаше апарат. Моника го последва все така мълчаливо, но оскърбена до сълзи от нежеланието му да ѝ даде някакво обяснение.

Обади се най-напред на Алекс. Още при първото позвъняване той вдигна телефона.

— Няма писмо или документ — съобщи Грей кратко. — Виж дали ще успееш да ми подготвиш пълномощно, което да узакони положението ми.

Да подготви подобен документ беше идеалният вариант, но изискваше време, и все пак може би щеше да успее да измисли нещо временно.

— Вече започнах — отвърна Алекс спокойно.

След това Грей се обади на своя брокер. Нарезданията му бяха лаконични и ясни. Ако положението се влоши, ще му бъде необходим всеки цент.

Предстоеше най-тежкото задължение. Моника не отместваше поглед от него, а големите ѝ черни очи бяха изпълнени с тревога.

— Случило се е нещо лошо, нали? — попита тя. Даде си мислено кураж, после хвана Моника за ръка.

— Да отидем при мама.

Сестра му се опита да каже нещо, но той поклати глава.

— Мога само веднъж да го произнеса — отказа Грей с дрезгав глас.

Ноел пиеше с удоволствие своя чай и четеше светската хроника в нюорлиански всекидневник. В Прескът се издаваше малък седмичен вестник, в който името ѝ постоянно се споменаваше, но появата му в пресата от Ню Орлиънс беше нещо друго. А то се появяваше достатъчно често там, за да предизвика завистта на местното общество. Облеклото ѝ беше в нейното любимо бяло, лъскавата ѝ гладка коса беше опъната назад във френски кок. Гримът ѝ беше пестелив и безупречен, бижутата — скъпи, но ненатрапващи се. У Ноел нямаше нищо крещящо или фриволно, никакви флъонги и

къдрички, никакви нехармонични цветове, само чисти, класически линии. Дори ноктите си лакираше само с безцветен лак.

Вдигна поглед, когато Грей и Моника влязоха, и очите ѝ се спряха за секунда върху хванатите им ръце. Не попита, защото това би означавало, че проявява личен интерес и вероятно в отговор ще предизвика същото. Ноел можеше до смърт да мрази някого, но по тона ѝ това никога нямаше да проличи; в него не се долавяше топлота, вълнение, гняв или каквито и да е друго чувство. Да се излагат на показ чувствата беше просташко, а тя не си разрешаваше с нито един жест да падне до такова ниско ниво.

— Да поръчам ли още чай?

— Не, благодаря, мамо. Трябва да говоря с теб и Моника. Случи се нещо много сериозно.

Усети, че ръката на сестра му се разтрепери, и я стисна успокоително.

Ноел остави настрана вестника.

— Не можеш ли да се изразяваш по-дискретно? — попита тя обезпокоена, че някой от прислугата ще дочуе нещо лично.

— Не е необходимо — Грей издърпа един стол, за да седне Моника, и застана зад нея, като сложи ръка на рамото ѝ. Ноел щеше да се разстрои заради шума, който щеше да се вдигне в обществото, но болката на Моника щеше да бъде много по-тежка. — Няма начин да ви го спестя. Не е оставил нито бележка, нито писмо... нищо, но както изглежда, татко е напуснал града заедно с Рене Девлин. И двамата са изчезнали.

Нежната ръка на Ноел трепна към шията ѝ. Моника остана вцепенена, дори не дишаше.

— Сигурна съм, че няма да отиде на делова среща с подобна жена — каза с хладнокръвна логика Ноел. — Помисли си само как ще изглежда.

— Мамо... — Грей замълча, за да овладее раздражението си. — Той не е заминал на делова среща. Татко и Рене Девлин са избягали. Той няма да се върне.

Моника възкликна тихо и притисна с две ръце устата си, за да не се разкрещи.

Ноел пребледня, но постави чашата си точно в средата на чинийката с премерен жест.

— Сигурна съм, че грешиш, скъпи. Баща ти не би рискувал своето социално положение заради...

— За бога, мамо! — избухна той грубо, а едва сдържаното му самообладание стана на пух и прах. — Дрън-дрън, на татко хич не му пука за неговото социално положение. На теб ти пука, не на него!

— Грейсън, не е необходимо да бъдеш вулгарен.

Той стисна зъби. Беше типично за нея да пренебрегне нещо, което ѝ е неприятно, и да отклони вниманието към банални теми.

— Татко е офейкал — произнесе той отчетливо. — Напуснал те е заради Рене. Избягали са заедно и той не желае да се върне. Още никой не знае, но утре сутрин няма да остане човек в града и околностите, който да не научи новината.

Последното изречение я потресе и тя с разширени от ужас очи осъзна изведнъж в какво унижително положение ще се озове.

— Не — промълви. — Подобно нещо не би ми причинил.

— Вече ти го е причинил. Свършено е.

Тя стана като в мъгла, клатейки глава.

— Той... той наистина ли е заминал? — прошепна едва чуто. — Напуснал ме е заради онази... онази... — не намери сили да продължи и излезе от стаята, все едно някой я гонеше по петите.

Щом вратата се затвори и вече нямаше кой да ѝ се скара за неприлично държание, Моника се отпусна върху масата и скри лице в ръцете си. Сподавено ридание разтърси слабичкото ѝ тяло.

Грей се разгневи от поведението на Ноел почти толкова много колкото и на Ги и коленичи до сестра си, прегръщайки я.

— Ще ни бъде тежко, но трябва да изтърпим. През следващите няколко дни ще бъда много зает с нашите финанси, но ако се почувстваш зле, ще бъда до теб — не намери сили да ѝ каже, че са изправени пред страхотна финансова катастрофа. — Зная, че сега боли, но ще го преживеем.

— Мразя го! — изхълца Моника глухо. — Да ни напусне заради онази... онази курва! Надявам се, че няма да се върне. Мразя го, не искам никога повече да го видя!

Отдръпна се рязко от него и скочи. Избяга от трапезарията с ридания, които се чуваха и докато тичаше по стълбите. След миг в цялата къща отекна затръшване на врата.

Грей изпита желание и той да скрие лице в ръцете си. Или да забие някъде юмрук, за предпочитане в носа на баща си. Изпита и желание да излее гнева си към небесата. Положението и без друго беше плачевно. Защо Ноел го утежняваше със своя снобизъм? Защо се тревожеше само какво ще кажат хората? Не можеше ли поне веднъж да даде малко нежност на дъщеря си? Нима не разбираше колко много Моника се нуждаеше от нея в този момент?

Никога не е била до тях, защо да бъде различно сега? За разлика от Ги, Ноел поне беше последователна.

Трябваше му питие, нещо силно. Отпрати се към кабинета, където Ги винаги държеше бутилка скоч. Ориан, дългогодишната им камериерка, натоварена с хавлиени кърпи, отиваше към горния етаж. Погледна го любопитно. Тъй като не беше глуха, сигурно беше чула шумотевизицата. Кой знае какво щяха да говорят помежду си Ориан, съпругът ѝ Гарон, който беше градинар, и готвачката Делфин. Щеше да им каже, разбира се, но не точно в тази минута. Може би, след като изпие глътка уиски.

Отвори барчето, взе бутилката и си наля в една чаша два пръста от кехлибарената течност. Отпи парливата глътка с вкус на дим, после гаврътна питието на един дъх. Имаше нужда от успокоителния му ефект, а не от вкуса му. Тъкмо си наля отново, когато невъобразим писък прониза тишината и после Ориан закрещя неспирно името му.

Моника! Щом чу писъците на Ориан, разбра.

Хукна към втория етаж, вземайки по три-четири стъпала наведнъж. Ориан се втурна към него с разширени от ужас очи.

— Срязала се е, зле... много зле! Ох, мили боже, ох, мили боже, всичко е в кръв...

Грей профуча покрай нея и нахълта в спалнята на Моника. Тя не беше там, затова се спусна към отворената врата на банята, но на прага замръзна.

Моника сама беше решила какъв да бъде дизайнът на нейните спалня и баня и си беше избрала бледорозови и перленобели цветове, което изглеждаше абсурдно детински. Грей обикновено се чувстваше като в захарен памук, но сега по розовите плочки на пода имаше тъмночервени петна. Моника седеше притихнала върху капака на розовата тоалетната чиния, празните ѝ черни очи се взираха през прозореца. Беше скръстила спокойно ръце в скута си. Кръвта ѝ течеше

на тласъци от дълбоките разрези на двете ѝ китки, просмукваше се в полата ѝ, течеше по краката ѝ и се събираше на локви по пода.

— Съжалявам за суматохата — промълви тя със зловещо слаб глас. — Не очаквах, че Ориан ще сменя кърпите.

— Господи! — изстена той и грабна захвърлените от камериерката кърпи. Коленичи до Моника и хвана лявата ѝ китка.

— По дяволите, Моника, заслужаваш да те напердаша!

Стегна колкото можа по-здроаво с кърпа едната ѝ китка.

— Остави ме — опита се тя да издърпа ръцете си, но вече беше тревожно слаба.

— Млъкни! — изрева той и се зае с другата китка. — Мамка му, как ти хрумна да направиш нещо толкова тъпо! — след всичко, което преживя през този ден, това му дойде повече, отколкото можеше да понесе. Задуши се от страх и гняв. — Няма ли да престанеш да мислиш само за себе си? Не ти ли хрумна, че може да имам нужда от твоята помощ, че на всички ни е тежко както на теб?

Почти пелтечеше през стиснати зъби, докато я вземаше на ръце, после изхвърча покрай Ноел, която стоеше като паметник в коридора с объркано изражение и пребледняло лице, понесе се по стълбите и тичешком извика на Ориан и Делфин, които стърчаха във фойето притиснати една до друга:

— Обадете се в клиниката и съобщете на доктор Богард, че всеки момент ще пристигнем.

Излезе навън и понесе Моника към открития спортен автомобил.

— Ще ти изцапам колата с кръв — възпротиви се немощно тя.

— Казах ти да млъкнеш — прекъсна я той. — Говори само ако имаш нещо важно да казваш.

Може би беше редно да се държи по-кротко към човек, който току-що е направил опит за самоубийство, но ставаше въпрос за неговата сестра и проклет да бъде, ако я остави да отнеме живота си. Все повече се вбесяваше и вече едва се сдържаше. Само за няколко часа животът му отиде по дяволите, а най-скъпите му същества го побъркваха допълнително с тъпи постъпки.

Не загуби време дори вратата на колата да отвори, а направо положи Моника на предната седалка, после сам скочи в колата, запали мотора и натисна газта до дупка. Сестра му се свлече на една страна. Очите ѝ бяха затворени. Погледна я ужасено, но не спря, за да не губи

време. Беше мъртвешки бледа, около устните ѝ се появиха синкави очертания. Кръвта вече се просмукваше през кърпите — ясночервена върху белотата на тъканта. Видя разрезите, не се беше порязала повърхностно, колкото да привлече внимание върху себе си, а наистина дълбоко, с недвусмислено намерение да отнеме живота си. Да, опитът на Моника беше напълно сериозен. Сестра му можеше да умре, защото баща им по най-безобразен начин не се беше сдържал и беше хукнал подир онази червенокоса курва Девлин.

Измина двайсет и петте километра до клиниката за по-малко от десет минути. Паркингът беше пълен, тогава заобиколи откъм задната врата на едноетажната тухлена сграда, натисна клаксона и се наведе, за да вдигне Моника. Тя беше съвсем отпусната, главата ѝ се люшна на рамото му и горещи сълзи парнаха клепачите му.

Доктор Богард изтича към тях, следван от двете си сестри.

— Внеси я в първата стая отдясно.

Старшата сестра Сейди Ли Фенчир ги въведе в приемната и Грей нежно положи Моника на кушетката.

Сестрата веднага ѝ премери кръвното налягане, докато доктор Богард развързваше превръзките за първа помощ.

— Седемдесет и пет на четирийсет.

— Система с гликоза — нареди доктор Богард, докато преглеждаше китките на Моника. — Трябва веднага да ѝ се прелее кръв и затова се налага да я отведеш в болницата в Батън Руж, тъй като тук нямам условия. Ще я стабилизирам, Грей, но повече не мога да направя.

Кити, другата сестра, сръчно вкара игла във вената на Моника и включи системата.

— Няма време да чакаме да ни пратят линейка — продължи лекарят. — Ще я закараме с моята кола. В състояние ли си да шофираш?

— Да — отговорът беше с равен и ясен тон.

Доктор Богард стегна здраво с бинтове китките на Моника.

— Много добре, кръвенето спря. Кити, пригответи две одеяла. Постели едното на задната седалка на моята кола, а с другото завий после Моника. Грей вземи я и внимавай със системата. Сейди Ли, обади се в болницата, за да ни очакват, после в шерифството и ги помоли да ни разчистят пътя.

Грей вдигна нежно сестра си. Лекарят вървеше до него с банката гликоза в едната ръка и с медицинската си чанта в другата. В колата влезе първо той и после помогна на Грей да настани сестра си на задната седалка. Закачи банката на закачалката за дрехи над стъклото, а сам той се настани на пода.

— Карай по-кротко, не удряй рязко спирачки — нареждаше лекарят, докато Грей сгъваше дългите си крака под кормилото. Богард беше много по-нисък от него и воланът опря в гърдите му, но нямаше как да дръпне седалката назад, тъй като лекарят седеше на пода.

— Поддържай равномерна скорост и така ще спечелим време. Постави сигналната лампа за бърза помощ.

Грей беше готов да изтърси нецензурна забележка за шофьора от задната седалка, но навреме се спря. Съобразявайки се с нарежданията, потегли много по-кротко, отколкото беше дошъл, въпреки че инстинктът му крещеше да натисне газта до дупка. Но мисълта, че големият крайслер не е за високи скорости, го накара да шофира разумно.

— Как се случи? — попита Богард.

Грей погледна към него в огледалото. Лекарят беше дребен, жив мъж с пронизателни сини очи. Въпреки името си не беше нито креол, нито френски преселник от Акадия. Беше петдесетинагодишен, с прошарена червеникаворуса коса. Грей го познаваше откакто се помнеше. Ноел никога не се консултираше с него, тъй като предпочиташе един известен лекар в Ню Орлиънс, но всеки друг от семейството ходеше при Богард за какво ли не: като се започне от детските болести и грипите и се стигне до счупената ръка на Грей по време на тренировки.

На младия мъж не му се искаше да казва всичко. Предпочиташе да запази в тайна подробностите, за да спечели време, докато брокерът му продаде акциите и Алекс узакони положението му, но нямаше как да премълчи напълно новините.

— Татко и мама се разделиха. Моника... — замлъкна колебливо.

— Да, разбрах.

Целият град знаеше колко безумно обича Моника Ги.

Грей караше внимателно. Крайслерът взеше меко и друсането на неравните места не се усещаше, а гумите пееха по настилката. Чувството за нереалност, което изпита преди, отново го завладя.

Слънцето изливаше лъчи през стъклото и изгаряше краката му, а от двете страни на пътя се мяркаха, бързо високите борове, които се редяха от двете страни. Небето беше наситеносиньо. Лятото беше в разгара си и всичко му беше до болка познато. И това беше най-странното. Как беше възможно светът да остане недокоснат, след като неговият се срина с гръм и трясък за един ден!

Зад него Богард премери за пореден път пулса и кръвното налягане на Моника.

— Грей — обади се той тихо, — карай по-бързо.

ПЕТА ГЛАВА

В десет и половина вечерта Грей и доктор Богард напуснаха болницата в Батън Руж. Очите на Грей го боляха от умора и след емоциите, които през този ден минаха като валяк през него, той изпадна във вцепенение. Състоянието на Моника беше стабилно, дадоха ѝ успокоителни и сега спеше дълбоко.

Когато пристигнаха в болницата, сърцето ѝ спря да бие, но екипът за спешна помощ почти веднага го върна в ритъм. Преляха ѝ четири банки кръв преди операцията и две, докато я оперираха. Хирургът каза, че дясната китка ще се възстанови напълно, но на лявата била прерязала две сухожилия и има вероятност движенията да останат ограничени.

Но за Грей беше важно само, че ще живее. Сестра му дойде на себе си за кратко, когато я преместваха от интензивното отделение в единичната болнична стая, и прошепна едва чуто, щом го видя:

— Съжалявам, Грей.

Не разбра за какво съжалява: за това, че се е опитала да се самоубие, или че не е успяла, а може би съжалява, че му причини толкова голяма тревога. Избра си да повярва, че е имала предвид първото, тъй като не можеше да понесе мисълта, че ще се опита отново.

— Аз ще карам — каза доктор Богард и го потупа по рамото. — Изглеждаш ужасно изморен.

— Аз съм ужасно изморен — промърмори Грей. — Имам нужда от чаша кафе.

Олекна му, че ще шофира лекарят. В главата му беше истинска пустош и сигурно нямаше да бъде безопасно да шофира, пък и колата беше на Богард. Коленете му пак щяха да опират брадичката, но поне щеше да диша по-спокойно.

— Ще го уредим. Наблизо има „Макдоналдс“.

Сгъна се и се намести в крайслера. След петнайсет минути държеше голяма пластмасова чаша кафе, което пареше пръстите му, и

зяха осветените улици на Батън Руж. Едни от най-щастливите години в своя живот беше прекарал тук в университета на Южна Луизиана. Беше кръстосвал целия град, буйно, енергично момче, изпълнено с еротика и страст, вечно търсецо диви забавления, а тук те бяха навсякъде. Никой не умееше да се забавлява повече от онези с френска кръв в жилите си, а в Батън Руж имаше много такива хора. Четирите години, които прекара в този град, бяха безкраен празник.

Не беше чак толкова отдавна, когато се прибра вкъщи окончателно, само преди два месеца, а му се струваше, че е изминала цяла вечност. Този кошмарен ден раздели завинаги живота му на два периода. Като всички хора Грей беше съзрявал постепенно, но днес тежестта на отговорностите на един възрастен човек се стовари върху него изведнъж. Беше силен и затова се стегна и направи каквото бе необходимо. Ако мъжът, който изплува след корабокрушението, е по-мрачен и по-безскрупулен, отколкото е бил, когато стана от леглото тази сутрин, и ако това е цената на оцеляването, тогава ще я плати на драго сърце.

Вкъщи го чакаха още проблеми. При тези обстоятелства би трябвало да бъде приложена груба сила, за да откъснат майка от детето ѝ, но това не се отнасяше за Ноел. Не успя дори по телефона да разговаря с нея, вместо това се наложи да се обяснява с Ориан, която му каза, че госпожа Ноел се е заключила в спалнята си и не желае да излезе оттам. По негова молба камериерката ѝ съобщила през заключената врата, че Моника ще се оправи.

Поне не се страхуваше, че Ноел ще повтори опита на сестра му. Много добре познаваше майка си; твърде егоцентрична беше, за да посегне на себе си.

Въпреки кафето задряма и се събуди чак когато доктор Богард спря зад клиниката. В бързината не беше спуснал покрива на откритата спортна кола и седалките бяха влажни от росата. Щеше да се намокри и нямаше да заспи на кормилото, което беше добре дошло.

— Ще успееш ли да заспиш тази нощ? — попита лекарят. — Мога да ти дам нещо за сън, ако имаш нужда.

Грей се изсмя.

— Дано проблемите ми ме държат буден, докато се прибера.

— Тогава защо не останеш да спиш в клиниката.

— Благодаря ти, но може да ме потърсят от болницата.

— Добре, но карай внимателно.

— Ще внимавам.

Грей скочи в автомобила, без да отваря вратата, и седна. Да, намокри се, и то доста. Потръпна от студената влага.

Не спусна покрива, за да го духа вятърът. Нощните миризми бяха по-свежи и по-чисти, отколкото в дневната жега. След като остави Прескът зад гърба си, го обгърна тъмнината на неосветения междуселски път и му подежда успокоително като защитна стена.

Но един светлинен оазис наруши мрака. Крайпътният бар на Джими Джо още беше оживен. Паркингът беше претъпкан от коли и пикапи, неоновата реклама примигваше своето нескончаемо „Добре дошли“, а стените се тресяха от гръмката музика. Когато черният автомобил на Грей се приближи, от паркинга излетя право към него очукан пикап, спирачките му изсвистяха, камионетката се поднесе и едва не го блъсна, отпрашвайки по пътя.

Грей закова на място. Успя да зърне лицата на пътниците, които се заливаха от смях, а единият, размахвайки бутилка бира, изкрещя нещо към него.

Той се вцепени. Не разбра какво подвикна мъжът, но това не беше важно. По-важното беше, че в пикапа се возеха Ръс и Ники Девлин и че се отправиха към имението на семейство Руйяр.

Копелетата не бяха заминали. Още се мотаеха на неговата земя.

Гняв, хладен и опустошителен, се надигна бавно у него. Сякаш наблюдавайки се по странен начин от разстояние, видя как го завладява и като че ли видоизменя всяка клетка в тялото му. Пропълзя от петите нагоре, стегна мускулите, изпълни гърдите, преди да избухне в мозъка му. Почувства едва ли не облекчение, тъй като умората и мъглата в ума му се разнесоха, мисълта му потече ясна и точна.

Обърна колата и потегли обратно към Прескът. На шериф Дийз едва ли щеше да му хареса да го будят посред нощ, но Грей е Руйяр и шерифът беше длъжен да се съобрази с него. По дяволите, дори взе да изпитва удоволствие. Като се отърват от Девлинови и престъпленията в областта ще намалют наполовина.

* * *

Фейт не подгъна крак цял ден. Усещането за катастрофа я поболя. Скоти, който попиваше настроението ѝ, не се откъсна цял ден от крака ѝ, докато тя се опитваше по навик да върши домакинската си работа.

След като тази сутрин Грей замина, започна да събира багажа, но Еймъс я зашлеви и ѝ кресна да не става глупава. Рене била заминала за ден-два и щяла да се върне, а пък оня старец Руйяр нямало да разреши на малкото си копеленце да ги изхвърли от дома им.

Макар и безкрайно нещастна, Фейт се учуди защо баща ѝ нарича Ги старец, след като е с година по-млад от него.

Малко след това Еймъс се метна на камиона си и хукна да търси пиене. Щом изчезна, Джоди нахлу в спалнята и започна да рови в гардероба на Рене.

Фейт влезе след нея и я загледа смаяно как трупа дрехи върху леглото.

— Какво правиш?

— На мама повече няма да ѝ трябват — отговори безгрижно Джоди. — Ги ще ѝ купи нови. Според теб защо не ги е взела със себе си? Е, на мен ще ми станат. Тя никога не ми разрешаваше да обличам дрехите ѝ — последното беше изречено с горчив намек. Задържа нависоко тясна жълта рокля с пайети около деколтето. На Рене, с нейната тъмночервена коса, сигурно ѝ е стояла поразително, но Джоди щеше да бъде за посмешище с морковените си кичури. — Миналата седмица имах любовна среща с Лени Фостър и исках да я облека, но тя не ми я даде — отбеляза злопаметно тя. — Наложил се да отида със старата синя рокля, с която той ме беше виждал вече.

— Не пипай дрехите на мама — възкликна Фейт с насълзени очи.

Джоди я погледна вбесена.

— И защо? На нея вече не ѝ трябват.

— Татко каза, че ще се върне.

Джоди се засмя.

— Татко не различава задника си от дупка в земята. Грей беше прав. Защо, по дяволите, ѝ е притрябвало да се връща? Даже Ги да се чупи и да офейка при оня леден айсберг, за който е женен, мама ще го е оскубала достатъчно, за да си живее живота.

— Тогава и ние заминаваме — каза Фейт, а от очите ѝ се затъркаляха сълзи. — Трябва да събираме багажа.

Джоди я потупа по рамото.

— Сестричке, толкова си невинна и слава богу. Грей се беше разбеснял, но вероятно нищо няма да направи. Само си дрънкаше. Смятам да се срещна с него и да му изкопча нещо подобно на споразумението, което неговият баща имаше с мама — облиза устни, а лицето ѝ придоби изгладняло изражение. — Винаги съм искала да разбера дали онова в панталоните му е толкова голямо, колкото говорят.

В нещастieto си Фейт не чувстваше нищо, но изведнъж се сепна от ревност. Джоди нямаше достатъчно усет, за да ѝ бъде ясно, че по-скоро сняг ще завали на Екватора, отколкото тя да прелъсти Грей, но, о, колко много ѝ завидя Фейт в този миг заради дързостта. Помъчи се да си представи какво самочувствие е необходимо, за да не се съмнява в своята привлекателност при никакви обстоятелства. Даже Грей да откаже на Джоди, самочувствието ѝ нямаше да пострада, понеже цял куп момчета и мъже въздишаха по нея. А Грей щеше да бъде само още едно предизвикателство.

Но Фейт видя хладното презрение в очите му тази сутрин, когато оглеждаше бараката и нейните обитатели, и тогава душата ѝ се сгърчи от срам. Искаше да извика „аз не съм такава“, искаше той да я погледне с уважение. Но тя беше точно такава, доколкото него го интересуваше, защото живееше в тази мръсотия.

Тананикайки щастливо, Джоди нарами шарените и безвкусни дрехи на Рене и ги отнесе в пристройката, за да ги пробва и отбележи къде да се стеснят, тъй като майка ѝ имаше по-голям бюст.

Едва сподавяйки риданията си, Фейт хвана Скоти за ръчичка и го изведе да играе навън. Седна на един пън и скри лицето си в шепи, а детето буташе количките си в праха около нея. Обикновено играеше така цял ден, но сега след около час се сви до краката ѝ и заспа. Тя го помилва по главицата, изплашена от лекото посиняване на устните му.

Залюля се напред-назад с изцъклен поглед. Майка ѝ си отиде, Скоти умираше. А колко ще живее, никой не можеше да каже, но тя смяташе, че няма да бъде повече от година. Макар и положението да беше трагично, все пак чувстваше известна сигурност, тъй като ден след ден нищо не се променяше и тя знаеше какво да очаква. А сега

всичко рухна и тя беше изплашена до смърт. Беше се научила как да преживява, как да се оправя с татко и момчетата, но ето че схемата се разпадна и тя беше безпомощна. Намрази това чувство, намрази го с такава ярост, че стомахът ѝ се сви на топка.

„Върви по дяволите, мамо! — изруга тя наум. — Върви и ти по дяволите, Ги Руйяр!“ Само за себе си бяха мислили, никак не ги е било грижа каква бъркотия оставят на своите близки.

Много отдавна се беше разделила с детството си. От най-ранна възраст беше натоварена с тежка отговорност и стана сериозна не според възрастта си, но в този момент почувства остро колко е малка в действителност. Толкова малка, че нямаше право да предприеме каквото и да е. Не можеше да вземе Скоти и да замине, защото нямаше право да работи, за да го издържа. Също така според закона нямаше право да живее сама. Беше безпомощна, животът ѝ се контролираше от прищевките на възрастните около нея.

Дори не можеше да избяга, понеже никой друг нямаше да се погрижи за Скоти, а той беше безпомощен като пеленаче.

Седеше на пъна, следобедните часове се нижеха и така беше съсредоточена в нещастията си, че нямаше сили да влезе в къщата, за да се захване с обичайната си домакинска работа. Като че ли беше на ешафода и чакаше острието на гилотината да падне, а с приближаването на вечерта напрежението у нея растеше, всеки нерв сякаш беше оголен и тя изпита желание да се разкреци, за да разкъса тишината на очакването. Скоти се беше събудил и играеше до краката ѝ, тъй като изглежда се страхуваше да се отдалечи от нея.

Но вечерта настъпи и гилотината не падна. Детето огладня и я задържа към къщата, Фейт неохотно стана и влезе точно когато Ръс и Ники излизаха за вечерната си веселба. Джоди, облечена с жълтата рокля на майка им, също замина нанякъде.

„Може би Джоди е права — помисли си Фейт. — Грей сигурно само е изпуснал парата и няма такива намерения.“ Може би Ги се е обадил на семейството си и дипломатично е оправил нещата. Може да е променил намеренията си, да не е заминал и да е отказал на Рене. Всичко беше възможно.

И въпреки това, без да си дава сметка защо, не очакваше Рене да се върне. Дори Ги да се прибереше при семейството си, без Рене нямаше да има причина да ги остави да живеят в съборетината. Не

беше кой знае какво, но имаха покрив над главите си, при това без наем. Не, не биваше да разчита на напразни надежди, а на здравия си разум. По един или друг начин, може би не веднага, но много скоро ще се наложи да напуснат. И тъй като познаваше баща си, не се съмняваше, че той няма да си мръдне пръста, докато не го изхвърлят. Щеше да издои всеки безплатен час престой от семейство Руйяр.

Нахрани и изкъпа Скоти, после го сложи да спи. Втора поредна вечер се радваше на благословена самота и побърза и тя да се изкъпе и да се приготви за сън. Но когато извади безценната си книга, не можа да се съсредоточи. Сцената от сутринта се повтаряше отново и отново в ума ѝ, като филмова лента, която просто се върти без контрол. Всеки път, щом си спомнеше презрителния поглед на Грей, се задушаваше от болка. Сви се и зарови лице във възглавницата, преглъщайки горещите си сълзи. Обичаше го толкова много, а той я презираше само защото носеше името Девлин.

Задряма, изтощена от неспокойната нощ и мъчителния ден. Спеше леко и винаги нащрек, като котка се пробуждаше и си отбелязваше кой се прибира. Баща ѝ се прибра пръв. Пиян, разбира се, след ранния старт, но поне не сумтя за вечеря, която при това не ядеше, Фейт се заслуша как се препъва и блъска, докато се придвижваше към спалнята. След малко се разнесе познатото мъчително хъркане.

Джоди се появи нацупена и сърдита към единайсет. „Вечерта сигурно не е минала според очакванията ѝ“ — помисли си Фейт, но се направи на заспала и нищо не попита. Джоди съблече жълтата рокля, смачка я на топка и я захвърли в ъгъла. После си легна и ѝ обърна гръб.

За всички беше рано да се прибират. Момчетата се върнаха също доста рано и като се кикотеха и препъваха, събудиха Скоти както обикновено. Фейт не стана и скоро всичко притихна отново.

„Цялото семейство си е вкъщи, само мама я няма“ — Фейт плачеше тихо и скоро се унесе в сън.

Страхотен трясък я събуди и тя се надигна в леглото объркана и изплашена. Ярка светлина блесна в очите ѝ и я заслепи, а една груба ръка я изхвърли от леглото. Фейт се разкрещя и се опита да се отскубне от болезнената хватка и да запази равновесие, но онзи я повлече като перце през къщата. Викаше ужасена, Скоти пищеше, баща ѝ и момчетата псуваха и ревяха, а Джоди ридаше.

Дворът беше осветен от силни светлини, наредени в полукръг, и на Фейт като през мъгла ѝ се стори, че навън има много хора, които сноват напред-назад. Мъжът, който я влачеше, ритна вратата с мрежата и я изхвърли навън. Тя се претърколи по стъпалата и се просна по лице в прахта. Нощницата ѝ се вдигна и краката ѝ се оголиха, остри камъчета се забиха в коленете ѝ, в дланите, в челото ѝ.

— Ето — каза някой. — Вземи детето.

Тръшнаха грубо Скоти до нея. Той плачеше истерично, кръглите му сини очи бяха ужасени. Фейт седна, придърпа надолу нощницата си и взе детето на коленете си.

Около нея се разхвърчаха вещи. Видя Еймъс, който се беше вкопчил в касата на вратата, а двама мъже в униформи го блъскаха навън. „От шерифската служба са — помисли си тя замаяно. — Какво правят тук, сигурно татко или момчетата са откраднали нещо.“ Един от униформените удари с фенерчето Еймъс по пръстите. Той изкрещя, пусна рамката и го изхвърлиха в двора.

Един стол полетя през вратата и Фейт се отмести бързо, за да избегне удара. Столът се разстроиш на трески точно където седеше преди секунда. Сви се на кълбо и се повлече към стария камион на баща си, където се прилепи до предницата му.

Взираше се вцепенена в кошмарната сцена, осветена от патрулните коли, без да разбира смисъла ѝ. През прозореца изхвърляха дрехи, съдове, чинии и какво ли не.

— Изхвърлете всичко — чу тя един дълбок глас. — Не искам нищо да остане вътре.

Грей! Позна този толкова любим глас и замръзна, свита на земята със Скоти до себе си. Съзря веднага високия му снажен силует до шерифа.

— Нямате право да ни изхвърляте така! — крещеше Еймъс и се опитваше да хване ръката на Грей. Той се отърси от него като от досадно псе. — Нямате право да ни гоните посред нощ! Ами децата ми, ами горкото ми болно синче? Нямате ли съвест, та се отнасяте към едно безпомощно дете по този начин?

— Казах до вечерта да ви няма — отсече Грей. — Взимайте, каквото искате, защото след половин час ще подпаля всичко, което е останало.

— Дрехите ми! — изпищя Джоди и изхвърча от прикритието между две коли. Защура се около купа с боклуци, взе да дърпа дрехи и ако не бяха нейни, ги оставяше.

Фейт се изправи, подтикната от отчаяние. Скоти не се отделяше от нея. За Грей имуществото им сигурно беше боклук, но друго те не притежаваха. Успя да отлепи Скоти от себе си и започна да събира обърканите дрехи на куп и да ги хвърля в камиона на Еймъс. Не гледаше кое на кого е, само бързаше да спаси каквото може.

Скоти се беше залепил за крака ѝ и не мърдаше от там. Той я затрудняваше и тя сграбчи Еймъс за ръката и го разтърси.

— Не стой така! — извика му. — Помогни ми да натоварим нещата в камиона.

Той я блъсна и тя се просна на земята.

— Не ми нареждай какво да правя, тъпа, малка кучко!

Тя веднага се съвзе и се изправи, без да усети болка от новите рани, тъй като беше като под упойка. Момчетата бяха по-пияни и от Еймъс и само залитаха насам-натам и псуваха. Шерифските служители бяха опразнили съборетината и гледаха този цирк.

— Джоди, помогни ми! — тя стресна сестра си, която беснееше, тъй като не можела да намери своите дрехи. — Събирай бързо, каквото успееш. После ще ги разпределяме. Взимай всички дрехи, така ще бъдеш сигурна, че и твоите са налице — този беше единственият аргумент, който ѝ хрумна, за да накара Джоди да ѝ помогне.

Двете момичета започнаха бързо да събират разпръснатите вещи. Фейт работеше здраво както никога през живота си, напрягаше непосилно деликатното си тяло, а Скоти едва я догонваше. Тичаше след нея, хълцаше пресипнало и при всяка възможност се вкопчваше в крака ѝ с малките си пухкави ръчички. Умът ѝ беше вцепенен. Не си позволяваше да мисли, а и не искаше да мисли. Движеше се механично, поряза ръката си на една счупена купа и дори не забеляза. Но един от мъжете забеляза и подвикна грубо:

— Хей, момиче, поряза се — и превърза кървящата рана с носна кърпичка. Тя му благодари инстинктивно, без да си дава сметка какво говори.

Беше съвсем невинна и съвсем объркана, за да осъзнае как светлините от фаровете на колите очертават силуета ѝ през тънката материя на нощницата ѝ — стройните бедра, изящните гърди. Тя се

навеждаше и изправяше, при всяко движение изпъкваше различна част от тялото ѝ — прозираха ту зърната на гърдите ѝ, ту се очертаваха заоблените ѝ задни части. Беше само на четиринайсет, но на ярката изкуствена светлина с онази буйна коса, падаща по раменете ѝ като тъмен пламък и сенките, подчертаващи високите ѝ скули и забулващи очите ѝ, се губеше представа за възрастта ѝ.

Онова, което поразяваше, беше нейната невероятна прилика с Рене Девлин, жена, която трябваше да направи само няколко крачка в една стая, за да предизвика у повечето мъже различна степен на възбуда. Чувствеността на Рене беше знойна и вибрираща, зовяща като неонova реклама мъжките инстинкти. Мъжете гледаха Фейт, но всъщност не виждаха нея, а майка ѝ.

Грей наблюдаваше мълчаливо. Все така го изпълваше гняв, хладен и унищожителен. Отврати се от Девлинови, баща и синове, които се спъваха наоколо и ръсеха псувни и заплахи. В присъствието на шерифа и неговите хора те нищо не можеха да направят, освен да дрънкат, така че Грей не им обръщаше внимание. Еймъс се отърва на косъм, когато блъсна по-малкото момиче на земята. Грей сви юмруци, но тя бързо се изправи, очевидно без наранявания, и той се овладя.

Двете момичета тичешком събираха храбро най-необходимите вещи. Мъжките екземпляри от семейство Девлин изливаха върху тях злобата и безсилието си, дърпаха от ръцете им каквото им попадне и го хвърляха на земята, високо кълняха, че нито един шибан служител няма да ги изхвърли от техния дом, така че да не си губят времето да събират багаж, защото нямало никъде да ходят, мамка му. По-голямото момиче, Джоди, напразно ги молеше да помогнат.

По-малката не си губеше времето да ги вразумява, сновеше мълчаливо и се опитваше да внесе някакъв ред в хаоса, въпреки залепеното за нея дете. По едно време Грей се улови, че я търси непрестанно с поглед и че несъзнателно е запленил от грациозната женствена линия на тялото ѝ, очертаващо се под почти прозрачната нощница. Мълчанието ѝ привлече вниманието му към нея и когато се огледа, забеляза, че повечето мъже също я наблюдават.

У нея имаше непонятна зрялост, а един светлинен трик му внуши странното чувство, че гледа по-скоро Рене, а не нейната дъщеря. Курвата, която го лиши от баща, накара майка му да се затвори в себе

си и заради която сестра му едва не умря, е отново тук, изкушава мъжете в плътта на дъщеря си.

Джоди беше по-пищна, но твърде шумна и евтина. Дългата тъмночервена коса на Фейт се виеше върху перлено лъскавите ѝ разголени рамене. Изглеждаше му по-голяма, отколкото беше. Нереално възплъщение на майка си, тя се носеше мълчаливо в нощта и всяко нейно движение напомняше жест от сладострастен танц.

Грей усети как против волята му пенисът му се размърда, втвърди се и сам се отвори от себе си. Погледна към мъжете и видя в очите им да се отразява неговата реакция: животинска похот, а би следвало да се засрамят, че изпитват подобно желание към толкова малко момиче.

Господи, не беше по-свестен от баща си. Дай му миризма на женска от Девлинови и той се втурва по дирята като разгонен самец — възбуден и готов. Моника едва не умря днес заради Рене Девлин, а ето че той не изпускаше от очи дъщерята на Рене с потръпващ в панталоните член.

Тя вървеше към него натоварена с куп дрехи. Не, не вървеше към него, а към камионетката зад гърба му. Зелените ѝ котешки очи проблеснаха, като че ли го гледаше. Кръвта му запулсира, а видът ѝ сломи самообладанието му. Събитията от деня се стовариха върху него, отприщвайки унищожителен гняв, и той пожела Девлинови да страдат както той страдеше.

— Ти си боклук — изрече той с дълбок, дрезгав глас, когато Фейт се изравни с него. Тя замръзна на място с детето увиснало на крака ѝ. Не гледаше към Грей, вираше се пред себе си, а скованият ѝ непорочен израз още повече го вбеси. — Цялото ти семейство е боклук. Майка ти е курва, а баща ти е крадлив пияница. Махайте се от тази земя и никога повече не се връщайте.

ШЕСТА ГЛАВА

Дванайсет години по-късно Фейт Девлин Харди се завърна в Прескът, щата Луизиана. По пътя от Батън Руж насам неин спътник беше любопитството и за някакви различни подбуди да дойде тук отново не се беше замисляла. Пейзажът не ѝ беше познат, тъй като по времето, когато живя в Прескът, рядко се беше осмелявала да отиде подалеч от градчето, така че никакви спомени не се надигнаха у нея, за да свържат миналото с настоящето, момичето с жената.

Но когато подмина табелата, която отбелязваше границата на града, и се появиха скупчените къщи и улиците, а широколистните гори отстъпиха пред бензиностанциите и супермаркетите, почувства как у нея расте болезнено напрежение. А щом стигна градския площад със сградата на съда, която изглеждаше както някога, беше опъната като струна. Колите все така бяха паркирани под ъгъл около площада, градинските пейки си стояха там една до друга, където старците се събираха през горещите летни дни под дебелия сянка на огромните дъбови дървета.

Някои неща се бяха променили, разбира се. Имаше наскоро построени сгради, докато други вече не съществуваха. Новост бяха и цветните лехи по края на площада, без съмнение дело на Дамския клуб, и теменужките кимаха с моравите си весели личица към минувачите.

Но, общо взето, всичко изглеждаше постарому и малките разлики само подсилваха чувството за нещо близко и съкровено. Болката в гърдите ѝ я задуши, ръцете ѝ върху волана се разтрепериха. Прониза я усещане за сладост. Беше се завърнала у дома.

Така внезапно и силно я връхлетя, че беше принудена да спре колата и да паркира точно пред Съдебната палата. Сърцето ѝ биеше лудо и тя пое дълбоко дъх, за да се успокои. Не беше очаквала тази реакция, това чувство, че корените ѝ са тук. Смяташе, че са прерязани преди дванайсет години. Отърси се от смущението и се оживи. Дойде, водена само от своето недоумение, от желание да разбере какво се е

случило, след като семейство Девлин беше прогонено от областта, но нарастващото въодушевление, че мястото ѝ е тук, победи любопитството.

„Но тук никога не са ме приемали“ — каза си тя. Дори когато живееше в града, всъщност само я търпяха. Щом влезеше в магазин, зорко я следяха, защото всички знаеха, че който и да е от семейство Девлин ще отмъкне каквото му попадне, ако не е заковано. Това не можеше да се нарече благосклонно отношение.

Но осъзнаването на факта не оказва въздействие върху сърцето ѝ. Инстинктите ѝ, както и нейните сетивни възприятия изпращаха сигнали, че се намира у дома. Богатите, многоцветни аромати, които усещаше както никъде другаде по земята, картините, отпечатани в съзнанието ѝ още с раждането, едва доловимото влияние на географската ширина и дължина върху всяка клетка в тялото ѝ говореха, че тук е нейният дом. Тук беше родена и израснала. Спомените ѝ за Прескът бяха горчиви, но я притегляха с невидими нишки, които тя даже не подозираше, че съществуват. Реакцията ѝ беше неочаквана. Искаше само да задоволи любопитството си, да придобие чувство за завършеност, за да се отърси напълно от миналото и да гради планове за бъдещето.

Не ѝ беше лесно да се завърне. Думите на Грей Руйяр я изгаряха, сякаш ги беше изрекъл вчера, а не преди дванайсет години. Понякога минаваха дни, без да мисли за него, но болката не я напускаше, беше неин постоянен спътник. Завръщането подсили спомените, направи ги по-осезаеми и тя чу гласа му: „Ти си боклук.“

Въздъхна дълбоко и на пресекулки, поемайки сладкия зелен мирис, толкова ясно запечатан в паметта ѝ и толкова характерен за детството ѝ.

Овладя се и тя бавно огледа наоколо, за да привикне с изгледа, който някога познаваше като петте си пръста.

Някои от старите сгради бяха ремонтирани; железарският магазин имаше нова фасада от камък и кедрово дърво. На мястото на някогашната закусвалня имаше „Макдоналдс“. Беше построена нова банка и тя беше готова да заложил цялото си състояние, че е собственост на семейство Руйяр.

Минаваха хора и я зяпаха любопитно, както в малките градчета се заглеждат в непознатите, но никой не я позна. Тя и не очакваше да я

познаят. През изминалите дванайсет години от дете се беше превърнала в жена, промени се и от безпомощна стана способна, от бедна — преуспяла. Носеше шит по поръчка делови костюм, тежката ѝ червена коса беше прибрана в изискан кок, слънчеви очила криеха очите ѝ и нищо във вида ѝ не напомняше Рене Девлин.

Какво неправдоподобно и иронично стечение на обстоятелствата, мислеше си Фейт. Рене беше виновна за повечето грехове, които ѝ приписваха, но онзи, заради който прогониха от града семейството ѝ, не беше извършила. Не беше избягала с Ги Руйяр.

Желанието да разбере какво точно беше направил Ги доведе Фейт в Прескът след всичките тези години. Нова жена ли му е завъртяла главата по онова време и след ден-два, когато се е опомнил, е останал смаян от хаоса, който е причинил. Запил ли се е или е играл покер до самозабрава? Фейт трябваше да разбере. Искаше да се изправи срещу него и да му каже в очите какво ѝ е струвала неговата безотговорност.

Взираше се в сградата на съда с невиждащи очи, обхваната от спомени. След онази страшна нощ семейството ѝ се разпадна. Стигнаха чак до Батън Руж и тогава спряха, за да поспят в колите. Еймъс беше сам в своя камион, Ръс и Ники — в техния, а Джоди караше старата си таратайка. Фейт и Скоти пътуваха с нея. Детето заспа в скута на Фейт.

Онова, което най-вече си спомняше, бяха ужасът и срамът. Някои картини се бяха запечатали в съзнанието ѝ кристално ясни: ослепителните светлини на патрулните коли, безумната уплаха, когато я извлякоха от леглото и я изхвърлиха навън, писъците на Скоти. Понякога дори усещаше малките му ръчички как се вкопчват уплашено в крака ѝ. Но споменът, който я спохождаше непрестанно с болезнена яснота, беше погледът на Грей Руйяр, в който имаше парализиращо презрение.

Спомняше си как отчаяно събираше мизерното им имущество. Спомняше си дългия път в мрака. Всъщност не беше чак толкова дълъг, но ѝ се стори цяла вечност. Тя не заспа даже след като стигнаха Батън Руж. Взираше се с възпалени очи в нищото и люлееше Скоти на коленете си.

Щом се съмна, едно ченге ги прогони от градския парк, където бяха спрели, и жалкият малък керван потегли отново. Спряха в Бомонт,

Тексас. Еймъс нае стая в мотел в най-бедната част на града и шестимата се натъпкаха в нея. Поне имаха покрив над главите си.

Седмица по-късно една сутрин се събудиха и видяха, че Еймъс е изчезнал, точно както и Рене, само че си беше взел дрехите. Отношението на Ръс и Ники към отчайващото положение се изрази в похарчване на последните окаяни центове за бира и в пиянски викове. Не след дълго Ръс също изчезна.

Ники се постара. Трябваше да му се признае, че наистина се опита. Беше само на осемнайсет години, когато грижата за по-малките падна върху него и работеше каквото му падне. Джоди се хвана на работа в един ресторант и помагаше, но средствата пак не достигаха. От социалната служба скоро ги откриха и Джоди, Фейт и Скоти бяха поставени под попечителството на държавата. Ники протестира, но Фейт беше сигурна, че му олекна. Никога повече не го видя.

За осиновяване не можеше и дума да става — двете бяха твърде големи, а никой не искаше Скоти. Най-добрият изход за тях беше едно и също приемно семейство. Не попаднаха на най-добрия вариант, но и алтернативата беше приемлива поне за Фейт. Джоди отиде в едно приемно семейство, Фейт и Скоти — в друго. Цялата отговорност за братчето ѝ падна на нейните рамене, но след като се грижеше за него, откакто се беше родил, не го почувства като бреме. Само при това условие можеха да останат заедно, така че тя с голямо усърдие изпълни обещанието си.

Джоди не се задържа на едно място, местиха я няколко пъти. Фейт смяташе, че е имала голям късмет със своето приемно семейство. Семейство Гришъм не бяха богати, но и малкото, което притежаваха, споделяха с приемните си деца. За пръв път в своето съществуване Фейт видя как живеят почтените хора и попи като гъба този живот. Доставяше ѝ наслада да се върне от училище в чиста къща и да вдъхне миризмата на приготвената вечеря. Дрехите ѝ, макар и евтини, бяха чисти и модни, доколкото позволяваха средствата, отпускани на семейство Гришъм за нейната издръжка. В училище никой не я наричаше „боклука Девлин“. Научи какво е да живееш в дом, където възрастните се уважават, и зажаднялата ѝ душа се отдаде на това чудо.

Глезеха Скоти, купиха му играчки, въпреки че скоро той съвсем отпадна. Според Фейт добротата, с която беше обграден в края на живота му, изплати всичко. За кратко беше щастлив. На първата Коледа

след бягството на Рене той беше много радостен. Седеше с часове, възрян в примигващите светлини на коледната елха, тъй като беше много отпаднал, за да играе. Умря кротко в съня си през януари, Фейт разбра, че краят му е близо, и започна да прекарва нощите на стол до леглото му. Нещо я пробуди, може би промяна в дишането му. Взе малката му пухкава ръка в своята и я държа, докато той пое на пресекулки няколко пъти дъх, и после всичко утихна. Остана така, държейки ръката му. Едва когато усети, че той се вкочанява, събуди Гришъмови.

Живя четири години с чудесното семейство Гришъм. Джоди завърши гимназия, омъжи се веднага и отпътува към бляскавите светлини на Хюстън. Фейт остана съвсем сама, всички от истинското ѝ семейство изчезнаха. Съсредоточи усилията си в учене и не обръщаше внимание на момчетата, които ѝ досаждаха постоянно. Беше твърде затворена и травмирана от преживените катаклизми, за да се хвърли в лекомисления тийнейджърски водовъртеж. Семейство Гришъм ѝ показаха колко е хубаво сдържаното поведение, благоприличието, нежността, а тя това искаше за себе си. Отдаде цялата си енергия, за да изгради свой живот от пепелта. След безкрайни часове учене тя произнесе прощалното слово при завършване на гимназията като отличничка на випуска и спечели стипендия за малък университет. Не ѝ беше лесно да напусне Гришъмови, но след като повече не ѝ се полагаше държавна издръжка, се видя принудена да се премести. Работеше, за да се издържа и да следва, и не се плашеше от тежка работа, тъй като през по-голямата част от съществуването си друго почти не беше виждала.

През последната година в университета се влюби в своя състудент Кайл Харди. Шест месеца се срещаха и се ожениха седмица след като Фейт се дипломира.

За кратко беше почти замаяна от щастие и най-вече съвсем сигурна, че мечтите се сбъдват. Но мечтите бяха по-мимолетни дори от краткия им брак. Фейт рисуваше във въображението си малък апартамент в началото, после деца, хубава къща и две коли. Въпреки отговорностите в работата си Кайл продължи със запоите и безгрижието на студентския живот. Една вечер на връщане от бара колата му излетяла от един мост. Други коли, слава богу, не е имало и

след аутопсията се установи, че алкохолът в кръвта му е два пъти над допустимото.

На двайсет и две години Фейт отново беше сама. Тъгува много и после упорито започна всичко отначало. Беше завършила бизнес администрация. Изплатиха ѝ неголямата застраховка „Живот“ на Кайл. Тя се премести в Далас и постъпи в малка пътническа агенция; две години по-късно агенцията стана нейна собственост. Работата се разрасна и тя отвори клон в Хюстън, после рискува и отвори още един, този път в Ню Орлиънс. За щастие бизнесът ѝ потръгна много добре.

Вече имаше финансова стабилност и беше толкова прекрасно, както винаги си го беше представяла, но чувстваше болезнена празнота. Любовните връзки не я интересуваха. Дватама мъже, които се беше осмелила да обича — Грей Руйяр и Кайл Харди — я научиха колко опасна е любовта. И все пак тя имаше семейство някъде и реши да го открие.

Спомняше си смътно, че баба ѝ — майката на Рене, живееше близо до Шрийвпорт. Беше я виждала само веднъж и когато от социалната служба в Тексас се опитаха да се свържат с нея, не я откриха. Но социалните служители бяха претоварени и бързо се отказаха от търсенето. Фейт имаше повече време и силно желание. Започна да се обажда тук-там и се оказа, че името Армстид не се среща често в Шрийвпорт. Най-накрая попадна на братовчедка от страна на дядо Армстид, която ѝ каза, че Джанет Армстид се е преместила в Джаксън, Мисисипи преди около десет-дванайсет години, веднага след като най-голямата ѝ дъщеря се върнала при нея.

Фейт се смая. Майка ѝ беше най-голямата дъщеря. Но нали тя беше избягала с Ги Руйяр; какво се беше случило, за да потърси майка си? Ги беше ли още с нея или се беше върнал при своето семейство? Много години бяха изминали от онази ужасна нощ в Прескът. Значи Ги Руйяр ги беше прекарал щастливо със своето семейство за сметка на нейното.

Фейт откри телефонния номер на баба си и позвъни. За нейна изненада се обади Рене. Тя още помнеше гласа на майка си. Стресната и развълнувана, каза коя е. Почувстваха се неловко в началото и разговорът не вървеше, но най-накрая Фейт събра смелост и попита какво се е случило с Ги Руйяр.

— Защо питаш? — в гласа на майка ѝ прозвуча досада. — Джоди ми каза, че съм била избягала с него, а пък аз да не знам. Омръзнало ми беше да понасям крясъците на Еймъс и да живея като измет, а Господ знае, че Ги Руйяр нямаше намерение да си мръдне и пръста, така че се вдигнах и дойдох при мама. Леля ти Уилма живее тук, в Джаксън, затова и ние се преместихме след около месец при нея. Ги Руйяр не съм го виждала.

Фейт не може да възприеме всичко веднага, толкова мисли се въртяха в главата ѝ. Очевидно Джоди беше открила майка им, но нито една от двете не си беше направила труда да потърси Фейт. Рене е имала възможност да спаси двете си дъщери от попечителство, но не го е направила. Дори за Скоти не я попита.

Тогаво около Ги Руйяр имаше някаква тайна. Може би не с Рене, но беше заминал и неговото изчезване предизвика събитията, които оформиха живота ѝ. Озадачена и заинтригувана, Фейт реши да открие какво се е случило. Едва четиринайсетгодишна беше изхвърлена в нощта като боклук и оттогава живееше с тази болка. Трябваше да разбере края на историята. Искаше да приключи с миналото, за да има спокойно бъдеще.

Затова седеше в колата си наред площада в Прескът и потънала в спомени, си губеше времето. Едва ли щеше да ѝ бъде много трудно да разбере къде е бил Ги Руйяр онзи ден, вероятно само един съдбоносен ден, който преобърна живота ѝ.

Тази сутрин кацна в Батън Руж, свърши си работата, нае кола и тръгна към Прескът. Почувства се изморена. Нямаше да ѝ отнеме много време да разбере онова, което я интересува, но не ѝ се искаше да изминава пътя до Батън Руж още веднъж, стига да си намери стая в местен мотел.

Някога имаше такъв мотел, но беше позанемарен и едва ли съществуваше сега. Намираше се в източния край на града.

Смъкна стъклото и попита една минаваща жена:

— Извинете, има ли мотел в града?

Жената се спря и се приближи. Беше четирийсет и няколко годишна и ѝ се стори смътно позната, но Фейт не успя да си спомни коя е.

— Да, има — отговори тя. — Щом стигнете онзи ъгъл, завийте надясно. Карайте направо и ще го видите.

Изглежда, беше същият мотел, Фейт се усмихна:

— Благодаря.

— Моля.

Жената също се усмихна и кимна, Фейт потегли. Движението в Прескът не беше по-оживено, отколкото преди дванайсет години. За няколко минути стигна до мотела. Намираше се на същото място, но не беше същият мотел. Този изглеждаше съвсем нов и доста по-солиден. Пак беше едноетажен, но се извиваше елипсовидно около двора, в центъра, на който ромолеше фонтан и цъфтяха цветя, фонтанът беше доста очарователен.

Служителят на рецепцията беше петдесетгодишен и на табелка пишеше, че се казва Рюбин. В главата ѝ изплува и фамилното му име. Рюбин Одел. Учеше с една от дъщерите му в един клас. Взе кредитната ѝ карта, погледна любопитно името ѝ, но Фейт Д. Харди не му подсказа нищо. Фейт не беше често срещано име, но сигурно и някога не е знаел малкото ѝ име, така че не му направи впечатление и сега.

— Давам ви стая 12 — каза той и взе ключа от таблото. — Откъм двора е, по-далеч от пътя, за да не ви смущава шумът от движението.

— Благодаря.

Фейт се усмихна и свали слънчевите си очила, за да подпише извлечението от кредитната карта. Той примигна и изражението му се смекчи.

Тя паркира колата в края на двора пред номер 12. Когато отключи, се изненада приятно. Стаята беше по-голяма, отколкото в повечето мотели, с удобно обзавеждане, а леглото беше огромно. Насреща имаше дълга секция с телевизор и бюро. Гардеробната също беше достатъчно голяма, а в тоалетната имаше два умивалника, пред които можеха да застанат спокойно двама души. Надникна в банята, очаквайки да види някоя от стандартните вани, но вместо вана имаше душ кабина с плъзгащи се врати. И тъй като никога не се къпеше във вана, се зарадва. В заключение си отбеляза, че мотелът превъзхожда типичните мотели.

Извади тоалетните си принадлежности и малкото дрехи, които беше взела, после обмисли плана си за действие. Едва ли щеше да има проблеми да разбере онова, което я интересуваше, но само докато никой не се усети, че е Девлин. Малките градчета са прословути с

дългата си памет, а Прескът принадлежеше изцяло на семейство Руйяр заедно с тухлите на къщите му.

Вероятно най-лесният и анонимен начин беше да отиде в библиотеката и да прегледа старите вестници. Името на семейството постоянно се споменаваше и ако Ги Руйяр се беше завърнал от своето малко пътешествие и беше подновил работата си, нямаше да ѝ се наложи да прелиства много вестници, преди да се появи името му.

Погледна часовника си и установи, че разполага с не повече от час, тъй като, доколкото си спомняше, библиотеката затваряше в шест часа следобед през лятото, а в град като Прескът това едва ли се беше променило. Беше гладна, но вечерята можеше да почака, но библиотеката — не.

Странно колко избирателна е паметта: преди не беше идвала в мотела, а библиотеката беше посещавала често. Спомни си веднага къде се намира мотелът, но местонахождението на библиотеката остана бяло петно. Взе малкия телефонен указател от бюрото, запрелиства го и след миг си спомни. Взе чантата и ключовете си, качи се в колата и потегли обратно към центъра на града. Някога библиотеката се намиреше зад пощата, но на идване с изненада установи, че сградата вече не съществува.

Когато стигна до центъра, се огледа и въздъхна с облекчение. На фасадата на сградата до пощата имаше надпис, който съобщаваше, че това е библиотеката на Прескът. Строителите бяха презрели блясъка на модерната архитектура и бяха предпочели стила отпреди Гражданската война. Сградата беше на два етажа, облицована с червени тухли, с четири бели колони отпред и големи прозорци с кепенци. Паркингът беше почти празен, затова Фейт паркира пред входа и се затича към вратата. На табелката с работното време пишеше, че е отворено от девет сутринта до шест следобед.

Библиотекарката беше ниска, закръглена, бърлива жена, съвсем непозната на Фейт. Приближи се до бюрото ѝ и попита къде да открие старите вестници.

— Ето тук — посочи жената и се изправи. — Вече всичко е на микрофилми. Издания от определена дата ли търсите? Ще ви покажа как са подредени микрофилмите и как да работите с тях.

— Благодаря — отвърна Фейт. — Интересуват ме вестници отпреди десет години, но може да прегледам и малко по-стари.

— Няма проблем. Щяхте много да се затрудните преди две години, но господин Руйяр настоя цялата преса да се микрофилмира, когато се преместихме в новата сграда. Сега всичко става много по-лесно.

— А кой е господин Руйяр? — попита Фейт с нехаен тон, въпреки че сърцето ѝ се разтуптя. Значи Ги се беше върнал.

— Грей Руйяр — уточни библиотекарката. — На практика семейството му притежава този град и цялата област, но той е много свестен — млъкна, после попита: — Вие отгук ли сте?

— Живеех тук преди доста години — отговори тя. — Семейството ми се премести другаде, когато бях малка. Искам да прегледам старите некролози, преди да потърся братовчедите на моите родители. Изгубихме връзка, а аз започнах да правя родословно дърво и съм любопитна какво е станало с тях.

Като импровизирано хрумване не беше зле и прозвуча съвсем правдоподобно. Често беше слушала хора да си разправят как като истински детективи са открили пралеля Руби по линия на мама.

Беше налучкала верния тон, тъй като жената засия:

— Успех, мила, дано да ги откриете. Казвам се Карлин Дюбоа. Повикайте ме, ако ви е необходима помощ. Затваряме в шест, така че имате по-малко от час.

— Предполагам, че бързо ще се справя — каза Фейт, като се мъчеше да си припомни фамилията Дюбоа. Името нищо не ѝ говореше и тя предположи, че са се преселили тук след позорното изгонване на семейство Девлин.

Щом остана сама, бързо започна да преглежда страница по страница седмичника на Прескът, като започна от датата на тяхното изгонване. На много места се споменаваше Грей и макар да се стараяше да не обръща внимание, разбра, че не е по силите ѝ. Въпреки че онази отдавнашна нощ я излекува от заслепението ѝ към Грей, тя не можа да го забрави. Образът му я спохождаше като болка на зъб и я тревожеше от време на време.

Отстъпи безсилно пред изкушението на любопитството и превъртя страниците назад, където беше срещнала името на Грей. Никога не биха публикували нещо унижително в седмичника на Прескът за фамилията Руйяр, това се полагаше на пресата в Батън Руж и Ню Орлиънс, но всекидневните събития се съобщаваха, както му е

редът, за да се задоволи любопитството на хората, пък и почти всички в областта обичаха клюки. В първите две кратки статии се споменаваха мимоходом, че Грей се появил еди-къде си и еди-къде си. Третата беше в раздела за бизнес и Фейт с изумление я прочете два пъти, преди да схване смисъла ѝ.

Никой друг нямаше да забележи нищо тревожно или даже необичайно в изречението: „... Грейсън Руйяр, който поема финансовото управление на семейните предприятия, гласува против мерките за...“

„Поел финансовото управление на семейните предприятия!“ Каква е била причината да постъпи така? Това беше работа на Ги, той притежаваше всичко. Фейт провери датата на вестника. Пети август, по-малко от три седмици след изчезването на Рене. Какво се беше случило?

Изключи апарата и се облегна, загледана в празния екран. Върна се в Прескът само за да си изясни някои неясни подробности в живота си, да се увери, че нещата си вървят постарому. Семейство Девлин на никого не бяха липсвали. Заминаването им сигурно е било отбелязано с облекчение и после са ги забравили напълно, но Фейт не можа да забрави. Беше си представяла, че ако един ден се върне в Прескът и осъзнае, че никой пет пари не дава за тях, и тя ще забрави града, запазвайки своето достойнство. Ако се сблъскаше с Ги Руйяр, толкова по-добре. Никога не беше обвинявала Грей за постъпката му. Беше видяла мъката, изписана на лицето му, беше доловила болката в гласа му. Но Ги... да, него го обвиняваше, както и Рене. Дори да не бяха избягали заедно, майка ѝ изостави децата си, а безотговорността на Ги причини много страдания.

Ето че Грей е поел семейния бизнес. И вместо да запълни празноти, се появиха нови. Защо се е наложило той да ръководи делата на семейството?

Стана и се запъти към Карлин Дюбоа. Нямаше я на бюрото ѝ, пък и цялата библиотека изглеждаше съвсем безлюдна.

— Госпожо Дюбоа! — повика тя, а звукът от гласа ѝ бе погълнат от редиците с книги.

Но Карлин я чу и бодро се обади:

— Тук съм — надникна тя зад един стелаж. — Намерихте ли каквото търсехте?

— Да, благодаря ви. Прочетох нещо друго, което ме озадачи. В една статия пишеше, че Грей Руйяр е поел семейния бизнес. Било е преди дванайсет години, но ми се стори странно, понеже по онова време Грей трябва да е бил на двайсет и две години...

— Ами да. Сигурно сте заминали преди големия скандал или сте били твърде малка, за да обръщате внимание на подобни неща. Дойдохме да живеем в града преди единайсет години и тогава тази история все още беше сензационна за града. Ще ви я разкажа.

— Какъв скандал? — нервите на Фейт се изопнаха и недоумението ѝ се превърна в тревога. Нещо не беше наред.

— Ги Руйяр избягал с любовницата си. Нямам пред става коя е била, но всички твърдяха, че била измет. Сигурно съвсем си е бил изгубил ума, доколкото съм разбрала, за да изостави семейството си и богатството си по този начин.

— Не се ли е завърнал? — Фейт не успя да скрие смущението си, но на Карлин тази реакция не ѝ се стори нередна.

— Оттогава ни вест, ни кост от него. Заминал и толкова. Някои говорят, че жена му можела да побърка всеки мъж, но аз не мога нищо да кажа, тъй като никога не съм я виждала. Хората шушукат, че не е излизала от къщата, откакто той е изчезнал. Даже на децата си не се е обаждал.

Фейт остана смаяна. Ги Руйяр обожаваше децата си; въпреки отношението към жена си нямаше никакво съмнение колко много обича Грей и Моника.

— А госпожа Руйяр разведе ли се? — попита тя и Карлин поклати глава.

— Не. Предполагам, че цели той да няма право да се ожени повторно, ако пожелае. Но както и да е, макар и да беше толкова млад, господин Грей пое бизнеса на баща си и се справи със задълженията, все едно господин Руйяр е насреща. Може би дори по-добре, както съм подочула.

— Бях малка и смътно си го спомням — излъга Фейт. — Беше нещо като местния герой, футболна звезда, ей такива работи.

— Ами, какво да ви кажа, мила, нещата не са се променили много оттогава — отбеляза Карлин и си повя с ръка. — Боже, мога да ви призная, че по десетобалната система оценявам с десетка този мъж. Кара сърцето ми да тръпне, а пък съм с десет години по-възрастна от

него и вече ще ставам баба на всичкото отгоре — изчерви се, но стеснението не ѝ попречи да се изсмее изненадващо цинично. — Може би заради тези негови очи, или пък заради стегнатия малък задник! — въздъхна замечтано. — Разбойник е, добре, но кой ти гледа?

— Той знае ли, че сте влюбена в него? — пошегува се Фейт.

— Скъпа, всяка жена в този град е влюбена в него и той много добре го знае, негодникът — Карлин се засмя възбудено още веднъж. — Мъжът ми се шегува, че щял да си продупчи ушите, за да прилича на него.

Нима Грей си беше продупчил ушите? Фейт усети, че потъва във фантазиите си, и се опомни. Онова, което научи, я зашемети, и тя почувства необходимост да остане сама, за да го осмисли.

Погледна часовника си.

— Трябва да затваряте, така че аз тръгвам. Благодаря ви, госпожо Дюбоа, помогнахте ми много. Радвам се, че се запознахме.

— Аз също — тя позамълча, преди да подхвърли: — Съжалявам, но не запомних името ви.

Защото не го беше казала, но не виждаше причини да не ѝ го съобщи:

— Фейт Харди.

— Радвам се, че се запознахме, Фейт. Какво хубаво старовремско име! Отдавна не съм го срещала.

— Да, предполагам, че не сте. Довиждане и благодаря още веднъж.

— Моля ви, заповядайте пак.

Фейт тръгна към мотела, като пътъом спря в „Макдоналдс“, за да хапне сандвич. Не харесваше този вид нездравословна храна, но ако отидеше в ресторант, имаше опасност да я познаят. Изяде половината сандвич и хвърли остатъка, тъй като беше твърде развълнувана, за да има апетит.

Ги Руйяр беше изчезнал. Но след като не е избягал с Рене, какво се беше случило с него?

Фейт се изпъна на леглото и с вперени в тавана очи се опитваше да сложи ред в събитията. Ги не би изоставил своя дом, семейството и богатство без причина. Всички смятаха Рене за причина, но Фейт знаеше, че не е така. Даже да му е дошло до гуша от неговия брак, защо просто не се е развел? Руйяр бяха католици, но за развод това не

беше проблем, проблем би се появил само при повторен брак. Пък и нямаше вид на нещастен човек. Защо да е нещастен? Живееше, както му харесва. Не й идваше наум нито една причина да замине така внезапно, без да каже дума и без да направи опит да се обади на семейството си.

Освен ако беше мъртъв.

Не, едва ли, но подобна възможност беше истински шок. На Фейт й прилоша от идеята, докато премисляше различни сценарии. Например заминава за ден-два, разболява се внезапно и умира или катастрофира с колата, но и в двата случая щяха да го идентифицират и да уведомят семейството му. Не, историята е била различна. Ги Руйяр е изчезнал в нощта, когато майка й избяга.

Господи, да не го е убила Рене? Фейт седна и разсеяно прокара пръсти през косата си. Не можеше да отхвърли тази вероятност, въпреки че не виждаше майка си в подобна роля. Рене беше морална колкото улична котка, но не беше и никога не е била жестока или склонна към насилие.

А Еймъс? Той по-добре се вместише в подобна роля. И щеше да му се размине — Еймъс беше способен на всичко. Но тя помнеше добре онази нощ: Еймъс се довлече вкъщи около девет съвсем пиян и я наруга, защото Рене не беше вкъщи. Ники и Ръс, също пияни, се прибраха след това. Възможно ли беше един от двамата да е убил Ги Руйяр или двамата заедно да са действали? Но всичко изглеждаше както обикновено и Фейт би се заклела, че братята й бяха толкова изненадани, че Рене не се е прибрала, колкото и тя. Още повече, на тях не им пукаше, че майка им спи с Ги, нито на Еймъс.

Кой друг? Госпожа Руйяр. Може би са й дошли до гуша изневерите му, въпреки че според мълвата спял с разни жени от самото начало на брака им и нея никак не я интересувало, дори била благодарна. Връзката му с Рене продължи с години; защо Ноел да се разгневи внезапно? Не, Фейт се съмняваше, че тя би се интересувала дотолкова, че да вдигне скандал, какво оставаше да стигне до убийство.

Тогава оставаше само едно лице: Грей.

С усилие отхвърли това предположение. Не, не и Грей. Спомняше си лицето му, когато се втурна в колибата онази сутрин, и

после през ужасната нощ. Спомняше си яростта му, разтърсващата му омраза. Грей вярваше, че баща му е избягал с майка ѝ, и беше вбесен.

Но Грей печелеше най-много от смъртта на баща си. След смъртта на Ги той е поел юздите на семейство Руйяр и е станал още по-богат, съдейки от думите на библиотекарката. От самото си раждане е подготвян един ден да замести баща си. Омръзнало ли му е да чака и затова да е отстранил Ги от пътя си?

Мислите на Фейт се въртяха мъчително в главата ѝ. Вратата се затресе от силни удари и тя се стресна, но не се изплаши. Нямаше кой да я търси. Никой не знаеше къде е, така че нямаше как да получи и съобщения. Стана и отиде до вратата, но не я отвори. Нямаше и шпионка.

— Кой е?

— Грей Руйяр.

Сърцето ѝ почти спря да бие. Дванайсет години не беше чувала този дълбок, дрезгав глас, но краката ѝ се подкосиха, вълнението ѝ се примеси със страх. Нарани я както никой друг в живота ѝ, но все така притежаваше силата да наелектризира всяка клетка в тялото ѝ само с гласа си. Чу го и веднага се почувства като детето, което беше на четиринайсет години — трепереща и развълнувана от близостта му. И после винаги се появяваше онзи ярък спомен за думите му: „Ти си боклук“, който насочваше чувствата ѝ в противоположната посока. Не беше способна да запази спокойствие, когато ставаше въпрос за Грей, и не успя да го забрави — и в мечтите си, и в кошмарите си.

Настръхна от съвпадението на разсъжденията ѝ с неговото пристигане. Като по чудо с мисълта си ли го повика? Толкова дълго стоя пред вратата, че тя отново се затресе от юмрука му.

— Отваряй!

В тона му личеше железният авторитет на човек, който очаква незабавно подчинение и възнамерява да го наложи.

Свали предпазливо веригата от вратата и отвори. Вдигна поглед към мъжа, когото не беше виждала дванайсет години. Но годините нямаха значение. Веднага щеше да го познае. Той стоеше на прага, смятайки под достойнството си да влезе, а физическото му присъствие отне дъха ѝ.

Изглеждаше по-едър, отколкото си го спомняше, но пък метър и деветдесет и пет винаги са нависоко, когато гледаш отдолу нагоре. В

ханша и бедрата беше все така стегнат, но гърдите и раменете му бяха станали по-яки — беше възмъжал. Нямаше и следа от някогашното момче. Чертите на лицето му бяха изсечени, по-сурови, устата и ъгълчетата на очите му бяха белязани с бръчиците на зрелостта. Загледа се в това лице на пират и разбра защо Карлин Дюбоа потръпваше само като се споменеше името му. Косата му беше много по-дълга и вързана на опашка. На лявото му ухо проблясваше малък диамант. На двайсет и две години веднага правеше силно впечатление. На трийсет и четири беше опасен — пират по природа и по външност. Някога, щом го зърнеше, пламваше и се разтреперваше, а сърцето ѝ така се разгуптяваше, че се чудеше дали той не чува ударите му. Усети симптомите и се презря за своята слабост. Господи, за цял живот ли е орисана да изгубва присъствие на духа и при най-мимолетна среща с Грей Руйяр? Нима няма да овладее тази реакция, запечатана у нея от детството ѝ?

Взираше се в нея хладно и неумолимо с черните си греховни очи, присвивайки чувствените си устни.

— Фейт Девлин. Рюбин е прав, изглеждаш съвсем като майка си. Не само той се беше променил, тя също беше различна.

Усмихна му се хладно и сдържано и рече:

— Благодаря.

— Това не беше комплимент. Не зная защо си дошла и не ме интересува. Този мотел е моя собственост и ти не си добре дошла тук. Имаш половин час да си събереш нещата и да се махнеш — усмихна ѝ се, както вълк би се усмихнал, ако това изобщо беше възможно. — Или да повикам шерифа да те изхвърли?

Споменът за онази нощ се изправи помежду им ярък и почти физически осезаем. За миг светлините я заслепиха отново, почувства се объркана от ужас, но не се поддаде на паниката, която той съзнателно ѝ внушаваше. Сви с грациозен жест рамене, обърна му гръб и отиде да събере тоалетните си принадлежности и малкото дрехи. Усещайки остро как тези черни очи пронизват гърба ѝ, обу обувките си, взе чантата си и спокойно мина покрай него, без лицето ѝ да трепне.

Тя потегли към Батън Руж, а той продължи да стои до отворената врата, загледан след нея.

* * *

Фейт Девлин! Какъв беше този вихър, нахлул от миналото? Грей проследи втренчено задните фарове на колата ѝ, докато не изчезнаха от погледа му. Когато Рюбин му се обади, за да му каже, че в мотела е пристигнала жена, копие на Рене Девлин, и се е регистрирала под името Фейт Д. Харди, не се усъмни за миг в нейната самоличност. Така значи, едно от изчадията Девлин се беше осмелило да се върне в Прескът! За него не беше изненада, че точно Фейт се появи. У нея имаше повече сила, отколкото в цялата банда. Но това не означаваше, че би склонил да я остави.

Обърна се към осветената стая, която тя беше на пуснала невъзмутимо. Да, абсолютно невъзмутимо, по дяволите! Беше очаквал битка, но Фейт се държа различно. Дори не поиска да ѝ възстановят парите. Без дори клепачите ѝ да трепнат, си събра нещата и замина. Не ѝ отне и минута, да му се не види, съмняваше се, че са били и трийсет секунди!

Беше си отишла и освен измачканата кувертюра на леглото стаята беше непокътната, все едно никога не е била тук, но присъствието ѝ още се усещаше. Това идваше от нежния, лек мирис на парфюм, който изпълваше въздуха в иначе безличната мотелска стая, и кръвта му реагира инстинктивно. Ухание на жена, универсално по свой начин, и характерно само за нея. Пристъпи навътре, привлечен от едва доловимия аромат, с разширени като на жребец ноздри.

Фейт Девлин. Щом чу името ѝ, в съзнанието му изплуваха веднага картината от онази нощ и нейният образ — грациозна и мълчалива, с огнена коса, разпиляна по раменете, нежното тяло, прозиращо през нощницата, омагьосало мъжете и самия него. Тогава беше още дете, за бога, но вече имаше знойното излъчване на майка си.

Когато отвори вратата и я видя отново, остана като ударен от гръм. Така поразително приличаше на майка си, че му се прииска да я удуши, но в същото време едва ли би я объркал с майка ѝ. Фейт беше малко по-висока, по-скоро стройна и изящна, отколкото пищна, въпреки че беше се наляла красиво, откакто я видя за последен път преди дванайсет години. Тъмночервената ѝ буйна коса, зелените очи

със златисти петънца, прозрачният тен бяха съвсем като на Рене. Но онова, което го вбеси, беше непринудената ѝ чувственост и неговата несъзнателна реакция към това невидимо излъчване. Не беше жест или поведение, или облекло, което в случая беше делови костюм. Боже мой, една Девлин с костюм! Не, това беше нещо, което носеше в същността си, което и Рене притежаваше. По-голямата дъщеря, не си спомняше как се казва, не въздействаше така. Веднага ставаше ясно колко е лесна и евтина, освен това не беше секси, Фейт беше секси. Не така агресивно като Рене, но също толкова подчертано.

Гледаше зелените ѝ очи и си представяше голото ѝ тяло, притиснато към неговото на леглото точно зад нея, горещата ѝ плът, сплетените ѝ около кръста му крака и проникването дълбоко в нея...

Изпоти се и изруга на висок глас в празната стая. Мамка му, беше същият като баща си! Само да подуши жена от Девлиновото племе и е готов начаса да забрави всичко друго на света само за да я чука. „Не, не всяка — каза си, — и слава богу.“ Беше усещал безумно силния зов на Рене, но на него не му въздействаше неустойимо, пък и мисълта да споделя една и съща жена с баща си беше отвратителна. Нищо привлекателно не намираще у по-голямото момиче. Обаче Фейт... Ако не беше Девлин, нямаше да намери покой, докато не я вкара в леглото си, където щеше да остане дълго за един безкраен и жесток любовен маратон.

Но тя носеше име, което само да се споменеше, и той се вбесяваше. Семейството му беше опустошено заради Рене, а това нито щеше да забрави, нито да прости. Прощката беше невъзможна, след като всеки ден живееше с резултатите от дезертъорството на Ги. Майка му се затвори в себе си и вече представляваше само черупката на някогашната жена. Не напусна спалнята си близо две години и сега дори отказваше да излиза извън къщата, освен ако имаше назначен час при лекаря в Ню Орлиънс. Грей изгуби баща си, а всъщност и майка си.

Ноел беше безмълвна, тъжна сянка на жена, която почти не излиза от своята стая. Само Алекс Чилит успяваше да предизвика у нея нещо като усмивка и искрица живот в сините ѝ очи.

Много отдавна Грей беше предусетил, че Алекс е влюбен в майка му, но ситуацията беше безнадеждна. Не само заради очевидната преданост на Ноел, но самата тя, дори да се е досещала, не го беше

показала. Беше омъжена за Ги Руйяр и точка по въпроса. За развод и дума не можеше да става. Понякога Грей се чудеше дали Ноел още се надява, че Ги ще се върне. Самият той отдавна се беше простил с тази надежда. Ако Ги е имал намерение да се върне, нямаше да изпрати онова писмо, което Грей получи два дни след неговото изчезване. Беше изпратено от Батън Руж в деня на заминаването му и сбито и ясно, без нито една лична бележка, упълномощаваше сина си. Даже не го беше подписал „С обич, татко“, а се беше ограничил със служебното „Искрено ваш, Ги Руйяр“. Когато го прочете, Грей разбра, че Ги е изчезнал от живота му завинаги, и очите му се напълниха със сълзи за първи и последен път.

Не можеше да си представи какво би правил без Алекс през първите тежки месеци, когато се бореше със зъби и нокти да затвърди позициите си пред акционерите и директорските бордове. Алекс го беше превел през плитчини, пълни с подмолни скали, направи всичко по силите си, за да му помогне да успокоят Ноел и Моника. Алекс също тъгуваше за загубата на най-добрия си приятел. Двамата бяха израснали заедно и бяха като братя. Алекс остана потресен, че Ги е стигнал дотам да изостави семейството си заради Рене Девлин и да замине, без да се сбогува дори.

Някак си сега Моника беше по-силна, отколкото преди. Не беше толкова емоционално неуравновесена и толкова зависима от другите. Тихо и кротко се извини на Грей за опита си за самоубийство и го увери, че повече никога няма да направи нещо толкова глупаво. Наистина беше по-силна, но същевременно и по-хладна, сякаш онзи пристъп на болка и мъка смири свръхчувствителността ѝ и тя стана спокойна, но същевременно далечна и резервирана. Заинтересува се от неговата работа и постепенно се превърна в безценен помощник, на чиито преценки и способности се доверяваше напълно, но си остана почти толкова затворена, колкото и Ноел. Излизаше и държеше на външния си вид. Ходеше редовно на фризьор и се обличаше добре. Но нямаше приятел. Отначало Грей си мислеше, че я притеснява опитът ѝ за самоубийство, и си отдъхна, когато белезите се позаличиха. Но поведението ѝ не се промени и в края на краищата той осъзна, че не притеснение я задържа вкъщи. Чисто и просто Моника не искаше да се сближава с никого. Ако се налагаше заради бизнеса, не се противеше, но упорито отклоняваше всяко негово предложение да се спусне

отново по любовната писта. За да запази доверието ѝ, не му оставаше нищо друго, освен да ѝ показва колко много разчита на нея в работата и да ѝ плаща голяма заплата — вещественно доказателство за незаменимите ѝ качества, като по този начин ѝ внушаваше чувство за независимост.

Миналата година обаче новият шериф Майкъл Макфейн я склони неизвестно как да излезе с него. Оттогава се виждаха сравнително често. На Грей така му олекна, че щеше да се разплаче. Може би Моника се стремеше към нормален живот въпреки всичко.

Не, никога нямаше да забрави какво причини една Девлин на семейството му. И с малко късмет повече никога нямаше да види Фейт Девлин.

„Благодаря.“ Произнесе една-единствена дума и не попита изобщо кой тропата на вратата ѝ. Беше хладна и загадъчна, наблюдаваше го, като че ли ѝ беше забавно, без да трепне от заплахите му. Ако сама не си беше тръгнала, щеше да я отпрати под конвой за втори път. Щеше да повика шерифа, защото ако я докоснеше, щеше да изгуби контрол и го знаеше.

Беше жена, а не детето, което помнеше. И по-рано беше съвсем различна от другите в семейство Девлин: витаещо в облаците горско създание, родено, за да бъде изкусителка също като майка си. Някой нещастник очевидно се беше заблудил, тъй като сега беше Харди, което означаваше, че е омъжена, въпреки че не носеше венчална халка. Забеляза ръцете ѝ — тънки, изящни и добре поддържани, и някак си се зарадва цинично на липсата на венчална халка. Рене също не носеше; щеше да наруши стила ѝ. Дъщеря ѝ очевидно се чувстваше по същия начин или поне когато пътуваше без незнайния господин Харди.

Изглеждаше преуспяла, значи като котка беше паднала на крака. Грей не беше изненадан. Специалният талант на жените Девлин беше да си намерят кой да ги издържа. Съпругът ѝ навярно беше дойна крава, горкият мухльо! Позачуди се колко ли често изоставя съпруга си, за да скита.

Недоумяваше и защо се е върнала в Прескът. Тук нямаше никого, нито семейство, нито приятели. Семейство Девлин нямаха приятели, а само жертви. Тя би трябвало да е наясно, че няма да я посрещнат с отворени обятия. Сигурно се е надявала да се промъкне, без да я забележат, но местните хора имаха слонска памет, освен това

приликата с майка ѝ не можеше да остане незабелязана. Рюбин я познал в мига, когато си свалила слънчевите очила. Отърва енорията от тази папlach Девлинови за втори път, при това с много по-малко неприятности, отколкото преди дванайсет години. Само че би предпочел тя да не се беше завръщала изобщо и да не беше пробуждала яркия спомен за неволната му реакция към нея, и образът на малкото момиче да не беше изместван от образа на жената. Искаше му се никога да не беше чувал мекият ѝ хладен глас да произнася: „Благодаря“.

* * *

Фейт шофираше уверено по тъмния път, въпреки че вътрешно се тресеше като желе. Не си разреши да се поддаде на чувствата си. Беше научила по болезнен начин какво е мнението на Грей Руйяр за нея. Нямахше да му разреши да я нарани отново и да ѝ наложи волята си. Освен да напусне мотела, друго не ѝ оставаше, защото видя безжалостната решителност в погледа му и знаеше, че не блъфтира. Защо да не я изхвърли, след като изхвърли цялото ѝ семейство? Нейното мълчаливо примирение не означаваше, че той е победил.

Заканата да извика шерифа не я изплаши. Онова, което я изплаши и разгневи едновременно, беше разтърсващата ѝ реакция към Грей. Дори след толкова години, след онова, което причини на семейството ѝ, се почувства безпомощна, като че ли природата ѝ беше първосигнална и съзнанието ѝ изключваше в негово присъствие. Не се беше трудила, за да му разреши да я сложи под общ знаменател с боклука и да я изхвърли със светкавична скорост.

Денят, когато можеше да я сплаши, отдавна беше отминал. Кроткото, уязвимо дете умря през една гореща лятна нощ преди дванайсет години, Фейт си остана с кротък нрав, но се научи как да оцелява, как да се възползва от твърдата си воля, за да вземе от живота онова, което желае. Дори беше достатъчно самоуверена, за да отрицва от време на време огнения си темперамент. Желанието на Грей беше да се отърве от нея, но той допусна грешка. В най-скоро време щеше да разбере, че това, което му се е сторило като оттегляне, всъщност е само смяна на позицията за атака от друг ъгъл.

Не можеше да му позволи да я съсипе още веднъж. Не беше и въпрос само на чест. Все така нямаше представа какво се е случило с Ги, а това беше нещо, което не се забравя или пренебрегва.

В главата ѝ взе да се оформя план и тя се подсмихна. Грей щеше да се окаже в засада, преди да се усети. Ще се премести да живее в Прескът и той нямаше да може да ѝ попречи, защото щеше да се подсигури, без той да подозира. Едно време беше плаха и свита, но с годините си изгради желязно самоуважение. Щеше да покаже на целия град, който я гледаше отвисоко, коя е и после щеше да забрави миналото.

Щеше да докаже на Грей Руйяр, че от самото начало е грешал в преценката си за нея. Така силно желаше точно това, че усещаше вкуса му, и това беше сладкият вкус на победата. Понеже като дете го беше обичала толкова силно и дълбоко, и понеже той беше безмилостният и суров съдия и екзекутор, така да се каже, след нощта, когато ги изхвърли от областта, той зае прекалено голямо място в мислите ѝ. Това не беше нормално, тя трябваше да го забрави, но фактът беше налице: нямаше да се почувства по друг начин, освен като боклук, докато Грей не бъде принуден да признае, че тя е благоприлична, морална и преуспяла личност.

Не я интересуваше само съдбата на Ги. Може би така започна историята или може би беше скрила истината от себе си, но сега го осъзна.

Искаше да се върне у дома.

СЕДМА ГЛАВА

— Да, точно така. Искам цялата сделка да стане от името на агенцията. Благодаря ви, господин Байбъл — усмивката на Фейт стопли гласа ѝ и господин Байбъл положително усети, защото каза нещо, което я разсмя. — По-добре внимавайте — пошегува се тя, — забравихте ли, че познавам жена ви.

Затвори телефона и асистентката ѝ Марго Стенли я погледна мрачно.

— Сваля ли те този стар козел? — попита.

— Разбира се — отвърна добродушно Фейт. — Никога не пропуска да се пробва. Това му дава самочувствие на голям сваляч, а той всъщност е сладко старо чучело.

Марго изсумтя:

— Сладък ли? Харли Байбъл е сладък колкото гърмяща змия. Нека да си го кажем направо: знаеш как да се държиш с мъжете.

Фейт се въздържа да не реагира. Ако Марго беше видяла как Грей я изхвърля от града... отново... нямаше да си мисли, че знае как да се държи с мъжете.

— Просто съм любезна с него, нищо повече. А той едва ли е чак толкова лош, колкото твърдиш, иначе нямаше да се задържи в бизнеса.

— Задържал се е, защото старият козел е хитър бизнесмен — отбеляза Марго. — Притежава страхотна дарба да надушва перспективни имоти, точно преди да станат перспективни, и да ги купува на безценица. Да го вземат дяволите, хората отиват при него само защото той притежава земята, която искат.

Фейт се усмихна.

— Както сама каза — хитър бизнесмен. Винаги е мил с мен.

Марго възрази:

— Досега не съм виждала мъж да не се държи мило с теб. Колко пъти са те спирани за превишена скорост?

— Изобщо ли?

— И за последната година ще свърши работа.

— Ммм... четири пъти, струва ми се. Но това е изключение, само защото ми се случи да пътувам повече.

— Аха! И колко пъти ти връчиха талон за превишена скорост?

— Нито веднъж — призна Фейт и я погледна учудено. — Това е случайност. Нито веднъж не съм се държала по-особено.

— Вярвам ти и това е моята теза. Ченгето се приближава до колата ти, ти му подаваш шофьорската си книжка и казваш: „Съжалявам, наистина карах много бързо“, и случаят приключва, като той ти връща книжката със съвета да намалиш скоростта, тъй като нямало да понесе да види хубавичкото ти лице размазано, ако катастрофираш.

Фейт се разсмя, защото Марго беше с нея в колата, когато това се случи. Тексаският конен полицай, за когото ставаше въпрос, беше джентълмен от старата школа и говорът му беше бавен и привлечен като захарен сироп.

— Този беше единственият случай, когато полицай се е произнасял за „хубавичкото ми лице“, край на цитата.

— Да, но си го мислят. Признай си. Глобявана ли си за превишена скорост?

— Ами, не.

Сдържаше се да не покаже колко ѝ е смешно. Марго получи през последните шест месеца два талона за превишена скорост и трябваше да спазва стриктно ограниченията за скорост. Затова негодуваше, защото при трето нарушение щяха да ѝ отнемат временно книжката.

— Можеш да бъдеш сигурна, че нито едно от ченгетата, които ме спряха, не намекна нещо от рода на: „Намали скоростта, преди да катастрофираш и да размажеш хубавичкото си лице“ — мърмореше Марго. — Не, нищо подобно, направо на въпроса. „Дайте си книжката, госпожо. Карахте с осемдесет при разрешена шейсет и пет. Глобата ви е еди-каква си и трябва да я платите тогава и тогава.“

Такова възмущение имаше в гласа ѝ, че Фейт се извърна настрана, за да не се изсмее в лицето ѝ. А Марго не виждаше нищо смешно в двата талона за превишена скорост.

— През целия ми живот не са ме глобявали за превишена скорост преди това — продължаваше да нарежда намръщено Марго. Фейт беше чувала историята толкова пъти. — Освен талон за паркинг

досега друг не бях получавала и изведнъж всичко ти се изсипва на главата.

— Говориш, като че ли можеш да облепиш стените си с талони вместо с тапети.

— Не се смей! Два талона са ужасно сериозна неприятност, а третият ще бъде катастрофа. Две години ще пълпя с шейсет. И знаеш ли какво ще ми струва това? Ще ставам по-рано, независимо къде ще се наложи да ходя, защото ще се влача с часове.

Такава обида прозвуча в гласа ѝ, че Фейт не издържа и се засмя.

Марго беше истинска находка. Беше на трийсет и шест, разведена, без абсолютно никакво намерение да се задоволи с това социално положение, Фейт не знаеше какво би правила без нея. По времето, когато събра достатъчно пари, за да купи агенцията, беше наясно как да управлява потребителската част от своята работа, но въпреки че получи степен в университета по бизнес администрация, оказа се, че има голяма разлика между учебниците и реалния живот. Марго беше асистентка на предишния собственик на туристическата агенция и с радост пое същите задължения. Опитът ѝ се оказа безценен. Предпази Фейт от някои грешки с тежки финансови последици.

Освен това ѝ стана приятелка. Беше висока, стройна жена с платиненоруса коса и драматичен вкус за тоалети. Най-безцеремонно си търсеше нов съпруг. „Мъжете са истинска напаст, но си имат и предимства, и по-точно едно голямо.“ Толкова бързо се запознаваше, че постоянно си уреждаше срещи. Социалният ѝ живот би изтощил всяка дебютантка. Твърдението ѝ, че Фейт знае как да се държи с мъжете, беше пресилено, след като рядко излизаше, а Марго почти не се задържаше вкъщи.

— Не се смей! — заплаши я приятелката ѝ. — Някой ден ще те спре ченге жена и тогава ще видиш какво е да нямаш късмет.

— Това ли е късметът?

— Точно това е — отсече Марго и я погледна любопитно. — Е, каква е тази история с къща в забравената от бога Луизиана.

— Прескът — уточни с усмивка Фейт. — Малко градче на север от Батън Руж, почти на границата с щата Мисисипи.

Марго изсумтя:

— И аз това казах — забравено от бога.

— Това е родният ми град. Там съм родена.

— Не думай! Защо си го признаваш на висок глас? — попита Марго със скептицизма на истинска коренячка от Тексас.

— Отивам си у дома — каза Фейт. — Искам там да живея.

Не предприе тази стъпка лекомислено. Връщаше се с пълното съзнание, че семейство Руйяр ще направи всичко възможно, за да ѝ попречат. Умишлено се постави още веднъж в близост до Грей и това опасно положение я държеше будна по цели нощи. Вместо да се опита да разбере какво се беше случило с баща му още преди години, сега трябваше да се изправи срещу призраците от миналото, а най-опасният беше Грей Руйяр. Беше я измъчвал по един или друг начин през целия ѝ живот и тя още се понасяше в безнадеждния хаос на детските чувства, щом станеше въпрос за него. В съзнанието ѝ той беше постоянна величина, по-голяма от живота, със сила да я унищожава или екзалтира и последната им среща не допринесе нищо, за да смекчи това душевно предразположение. Трябваше да погледне на него като на обикновен мъж, да се срещне с него на равна нога, а не като уязвимо, ужасено, невръстно момиче. Искаше да се отърве от властта, която той имаше над нея, да го забрави веднъж завинаги.

— Онова пътуване до Батън Руж те подтикна да го направиш, нали? Отиде, само че не ти понесе.

Марго не знаеше нищо за случилото се преди дванайсет години, нито пък за детството ѝ, освен че е израснала в приемно семейство и е много привързана към приемните си родители. Фейт никога не говореше за миналото си или за семейството си.

— Предполагам, че онова, което се говори за корените, е истина.

Приятелката ѝ се изтегна в стола.

— Ще продадеш ли агенцията или нямаш такива намерения?

Фейт се сепна и я зяпна.

— Естествено, че нямам.

На лицето на Марго се изписа облекчение и Фейт внезапно осъзна какъв смут е всяла сред служителите си със своето решение.

— Всичко ще бъде както досега с две незначителни изключения.

— Колко незначителни? — попита подозрително Марго.

— Като начало ще се преместя да живея в Прескът, щом господин Байбъл ми намери къща. Ще инсталирам факс, компютър и всичко необходимо, за да бъдем в постоянна връзка.

— Разбрах, това е първото. Какво е второто?

— Ти ще отговаряш за всички клонове. Главен координатор, както би се изразила, с тази разлика, че освен теб друг няма да има. Нали нямаш нищо против да пътуваш? — притесни се изведнъж Фейт. Не беше съгласувала плановете си с нея.

Марго вдигна недоумяващо вежди.

— Аз, да имам нещо против да пътувам! Скъпа, да не си полудяла? Аз обожавам да пътувам. Не се тревожи, ще разширя ловния си периметър и без друго наоколо не останаха много истински мъже, подходящи за силни усещания. На друго място на някого ще му излезе късметът с мен. Освен това не е кой знае какво да се отиде до Ню Орлиънс.

— Ами Хюстън и Батън Руж?

— Каубоите на Хюстън и креолите на Батън Руж! Ммм... — облиза тя устни. — Ще се връщам в Далас, за да си почина.

* * *

Замисълът вървеше по план, но пък Фейт доста се измъчи, за да бъде съвсем сигурна, че няма пропуски. Резултатът от нейните усилия я удовлетвори. На четиринайсет години беше безпомощна, но сега вече притежаваше всички необходими качества, а четирите години работа ѝ създадоха много контакти.

С помощта на господин Байбъл откри малка къща, която се продаваше. Не беше в Прескът, а на няколко километра от града, точно до землището на семейство Руйяр. Покупката щеше да намали чувствително спестяванията ѝ, но тя плати цялата сума, за да се предпази от евентуална намеса на Грей в ипотечен заем. Знаеше достатъчно, за да предвиди какво би предприел той, затова се постара да не му остави никаква вратичка. Мисълта, че го е надхитрила, ѝ достави голямо удоволствие, както и това, че когато се усети, ще бъде късно да я спре.

Цялата сделка беше направена от името на агенцията, тъй като появата на нейното име щеше да бъде сигнал за тревога. Къщата беше подготвена и почистена по същия начин, преди мебелите ѝ да бъдат

доставени. Само месец след като Грей я изгони за втори път от града, Фейт зави по алеята пред къщата и я погледна с възхищение.

Не я беше купила слепешката. Господин Байбъл ѝ показа снимки на къщата отвън и отвътре. Беше малка, с пет стаи, построена през петдесетте, но беше ремонтирана и модернизирана с цел продажба. Предишният собственик беше свършил добра работа: верандата беше нова и опасваше цялата фасада, а в единия ѝ край имаше люлка, която мамеше новите обитатели да се радват на хубавото време. Имаше също така вентилатори на тавана, което означаваше, че жегата рядко ще бъде непоносима. Вентилатори имаше и на таваните във всяка стая.

Двете спални бяха еднакво големи, така че избра тази, която гледаше към задния двор за себе си, а другата я превърна в домашен офис. Имаше само една баня, но пък и тя беше сама, така че това не беше проблем. Дневната и трапезарията бяха приятни, но най-хубавото в къщата беше кухнята. Вероятно е била модернизирана преди няколко години, защото не можеше да си представи, че човек ще вложи толкова пари в мебелировка по поръчка, след като и стандартните модели щяха да свършат работа в случая. Всички уреди бяха вградени, а на едната стена имаше долапи и рафтове от пода до тавана. По средата имаше огромна маса, където можеше да се вихри кулинарната фантазия. Не обичаше да готви, но тази кухня ѝ харесваше. За пръв път живееше в къща, която беше нейна. Апартаментите не се брояха, тъй като обикновено ги наемаше. Тази къща беше нейна. Имаше си истински дом.

Душата ѝ ликуваше, когато тръгна към Прескът, за да напазарува и да свърши още две важни неща. Първата ѝ спирка беше областният административен център, където си купи регистрационен номер за щата Луизиана и съответната шофьорска книжка. Следващата беше бакалницата. Изпита удоволствие, че ще пазарува, без да мисли колко ще похарчи, в магазин, където някога собственикът я следеше неотлъчно, за да не задигне нещо. Казваше се Морган, спомни си тя, Ед Морган. По-малкият му син беше съученик на Джоди.

Бавно и спокойно си избра плодовете и продуктите. Посивял мъж с престилка излезе от склада, понесъл банани към изпразнения рафт. Погледна я мимоходом, но после се вторачи в нея, сякаш не вярваше на очите си.

Въпреки че косата му беше значително оредяла, а онази, която беше останала, имаше различен цвят, Фейт веднага позна човека, за когото току-що си мислеше.

— Здравейте, господин Морган — поздрави тя кокетно, подминавайки го с количката. — Как сте?

— Р-Рене — изпелтечи той и нещо в начина, по който произнесе името на майка ѝ, смрази Фейт. „Боже мой, и той ли? Е, добре, защо пък не?“ Ги Руйяр не е бил винаги на разположение, а Рене не беше от онзи тип жени, които ще подсмърчат.

Усмивката ѝ угасна, а тонът ѝ стана леденостуден:

— Не, не съм Рене. Аз съм Фейт, по-малката ѝ дъщеря.

Ядоса се заради детските години, когато се отнасяха към нея като към крадец, подобно на този човек, който я следеше из целия магазин и същевременно е тичал след майка ѝ заедно с цялата глутница настървени мъже.

Продължи с количката, но магазинът не беше голям и тя чу възбудено шушукане. Морган побърза да съобщи на жена си коя е и малко след това ѝ стана ясно, че е разбунила духовете. Не познаваше момчето с дълга престилка, което се изчерви от неудобство, когато го погледна. Очевидно му бяха заръчали да наблюдава дали ще остави всички покупки в количката или в чантата си.

Пламна от гняв, но продължи да пазарува, без да бърза. Когато набави всичко от списъка си, закара количката до касата и започна да я изпразва.

Госпожа Морган работеше на касата, когато Фейт влезе, но в момента съпругът ѝ я беше сменил, докато тя наблюдаваше какво ще стане от прозорчето на канцеларията. Той следеше стоките, които тя натрупа на тезгяха.

— Няма да е зле да платиш в брой — отбеляза той враждебно. — Внимавам много от кого взимам чек.

— Аз винаги плащам в брой — отвърна хладно Фейт. — Внимавам много кой ще види номера на моята сметка.

Той след миг се усети, че това всъщност е обида, и се изчерви като рак.

— Внимавай какво говориш! Няма да разреши подобно нахалство в собствения ми магазин, особено от такава като теб.

— Нима? — усмихна му се тя и прибави тихичко: — Не си бил толкова придирчив, когато се е отнасяло до майка ми, нали?

Лицето му пребледня и се изпоти, докато поглеждаше към жена си.

— Не зная за какво говориш.

— Чудесно. Отваряй си очите, за да не подхващаме никога повече тази тема.

Извади си портфейла и застана в очакване той да свърши маркирането на покупките, Фейт следеше цените и по едно време го спря:

— Тези ябълки струват долар и двацет и девет килограма, а не долар и шейсет и девет.

Той пак се изчерви, ядосан, че е го е хванала на тясно. Предположи, че е грешка, а не умишлена измама, но реши да провери сметката, преди да напусне магазина. Нека да види как се чувства човек, когато несправедливо го вземат за мошеник. Някога щеше да се изниже унижена, но това време отдавна мина.

Той чукна цялата сметка и тя извади шест банкноти по двацет долара. Обикновено пазаруваше за половината от тази сума, но сега се запасяваше, за да не мисли по този въпрос. Забеляза как той се вторачи в дебелия ѝ портфейл и ѝ стана ясно, че ключката за дебелата пачка в чантата ѝ веднага ще обиколи града. Никой нямаше да повярва, че ги е спечелила честно.

Не можеше да си каже, че не я интересува какво си мислят хората тук за нея; винаги я беше засягало. Точно тази беше една от причините да се завърне: да докаже на тях и на себе си, че не всички от семейство Девлин са боклуци. Знаеше, че е достойна за уважение, но още беше неуверена и докато хората от родния ѝ град не я приемеха, това нямаше да се промени.

Тя не се беше разделила с Прескът по свое желание. Този град ѝ беше помогнал да стане такава каквато е и беше свързана с него. Но желанието хората да я приемат, не означаваше, че ще разреши да я обиждат безнаказано. Като дете се свиваше скромно, но порасна и се научи как се защитава.

Същото момче, което я преследваше в магазина, отнесе торбите до колата ѝ. Беше на около шестнайсет години, предположи тя.

Движенията му още бяха по детски неориентирани, а краката и ръцете му прекалено големи за неговия ръст.

— Роднина ли си на Морган? — попита тя, докато вървяха през паркинга.

Той се смути:

— Ами, да, те са ми баба и дядо.

— Как се казваш?

— Джейсън.

— А пък аз се казвам Фейт Харди. Едно време живеех тук и току-що се завърнах.

Стигнаха до нейната кола и тя отключи багажника. Като всеки тийнейджър и той се заплесваше по всичко, което се движи на четири колела, и хубаво я огледа. Беше си купила сигурен и издръжлив автомобил, а не спортен. Седанът беше по-подходящ за бизнес, освен това спортната кола предполагаше известна поза, каквато не беше присъща на Фейт. Винаги се беше чувствала по-възрастна от годините си и сигурността и устойчивостта бяха за нея по-важни от високата скорост и фалшивия блясък. И нейната кола беше точно такава — надеждна, тъмнозелена на цвят, но изглеждаше много изискана.

— Хубава кола — почувства се длъжен да каже нещо Джейсън, докато подреждаше покупките в багажника.

— Благодаря.

Тя му даде бакшиш и той погледна изумено долара. Тогава Фейт заключи, че хората в Прескът или не дават бакшиш, или сами си товарят покупките, или момчето е било накарано да я съпроводи, за да провери каква е колата и какво има в купето. Заподозря, че става въпрос за последното предположение. Любопитството на хората от малките градчета не знаеше граници.

Точно когато Фейт си отключваше вратата, в паркинга влезе малък бял кадилак и закова почти до нея. Вдигна поглед и видя, че една жена се взира в нея. Трябваше ѝ малко време, за да познае Моника Руйяр, или каквото и да беше името ѝ сега. Двете жени се гледаха и Фейт си спомни как Моника винаги се бе държала отворително към семейство Девлин, за разлика от Грей, който до изчезването на Ги се отнасяше към тях горе-долу нормално. Независимо от това изпита състрадание. Ако предположенията ѝ се окажеха верни, баща им беше мъртъв и през всичките тези години те

бяха живели, без да знаят какво се е случило с него. Нейното семейство страда заради Ги, но неговото семейство също беше страдало.

Дори през стъклото на колата се виждаше колко бледа и напрегната е Моника, докато се взираше във Фейт. Би било по-добре, ако сблъсъкът се беше позабавил. Въпреки че нямаше да отстъпи от позициите си, не беше нужно да парадира с присъствието си пред Руйяр. Обърна се, качи се в колата и запали. Потегли, а Моника остана, загледана след нея.

Прибра се вкъщи и завари няколко факса, всичките от Марго. Първо разпредели и подреди покупките и после се настани в кабинета, за да види какви проблеми са възникнали. Работата в туристическия бизнес ѝ доставяше голямо удоволствие. Случваха се и неприятности, имаше и кризи, но клиентите бяха оптимистични и възторжени, тъй като самото естество на работата беше забавлението. Задължение на нейната агенция беше да осигури приятно пътешествие във всяко отношение и служителите ѝ много внимателно подбираха програмата за всяка една ваканция, Фейт се занимаваше с безкрайната документация и финансовите въпроси и макар отдалеч, реши, че може да продължи работата, като получава документите в понеделник, обработва ги и ги връща в сряда. Решението се оказа добро и да работи вкъщи ѝ беше приятно.

Най-голямото затруднение беше, че цялото финансиране — лично и служебно — ставаше в банките в Далас, но не смееше да прехвърли средствата си в Прескът или даже в Батън Руж. Семейство Руйяр беше много влиятелно. Не беше проверила дали новата банка в Прескът не е тяхна собственост, но това всъщност нямаше значение, тъй като Грей държеше много козове. В банковото дело си имаше правила и закони, но в тази част на щата семейство Руйяр беше законът. За Грей нямаше да бъде трудно да получи информация за сметките ѝ, даже за анулираните чекове. Не се съмняваше, че може да ѝ създаде пречки при кредитиране на бизнеса ѝ, дори би обявил за невалидни личните ѝ сметки. Не, по-добре да си държи средствата в Далас.

Чакълът по алеята изхрущя, тя надникна през прозореца и видя, че пред входа спира сив ягуар. Примири се, спусна пердето и стана. Не

й беше необходимо да види кой слиза от колата, за да разбере кой е дошъл, както знаеше, че не е Комитетът по посрещане.

Отиде в дневната и отвори вратата, щом чу стъпките на верандата.

— Здравей, Грей. Моля, заповядай. Виждам, че си се отказал от спортните шевролети.

Погледна я изненадано и докато прекрачваше прага, веднага я прецени от глава до пети. Не беше очаквал толкова спокойно да го покани, все едно заекът да предложи гостоприемство на вълка.

— Сега съм по-бавен в много отношения, за разлика от едно време — отвърна провлачено той. Беше готов да добави: „И много по-готин“, но се въздържа.

Съмняваше се, че Грей Руйяр влага неприличен подтекст в думите си, както биха сметнали хората, и ако ги възприемеше по този начин, той щеше да си помисли, че точно това се очаква от една Девлин. Не можеха да си позволят да флиртуват.

Беше горещо в този пролетен ден и Грей беше с широка бяла риза и ленени панталони в цвят каки. Горните копчета на ризата му бяха разкопчани и Фейт си забрани да поглежда там, когато внезапно усети липса на въздух. Той донесе със себе си свеж земен мирис на чисто тяло и на животинската чувственост на мускуса. „Никога не можах да определя цвета на неговия мирис“ — помисли си замаяно Фейт, вдъхвайки силния изтънчен аромат, физическото съприкосновение с него подлуди сетивата й, точно както винаги е било. Нищо не се беше променило. При последната им среща се разлюля не от неочакваното му появяване, а защото откакто се помнеше, реакцията й към него беше една и съща. Погледна го с прикрит, безпомощен гняв. Господи, този мъж я захвърли в калта и нямаше да се поколебае да го направи отново. Какво не й е наред, та не може да го срещне, без това горещо чувство да я извади от равновесие?

Стоеше съвсем близо до нея и я гледаше с присвити тъмни очи. Тя се отдръпна, за да има възможност да диша. Беше изключително внушителен — с трийсет сантиметра по-висок от нея и със стройно, атлетично тяло. Даже на пръсти да се надигне, за да го целуне, щеше да стигне само до мускулестата му шия. Тази безумна мисъл я шокира и тя инстинктивно обузда въображението си. Никога нямаше да се

издаде пред него, в противен случай щеше да му даде оръжие с унищожителна сила.

— Каква изненада! — каза тя безгрижно, въпреки че положението никак не беше розово. — Заповядай, седни. Искаш ли кафе или студен чай?

— Спести си любезностите — отвърна той, приближавайки се към нея и тя усети хладния гняв в приглушено дрезгавия му глас. — Какво правиш тук?

— Живея тук — вдигна вежди Фейт с подигравателно учудване. Не беше очаквала сблъсък толкова скоро. Явно беше по-експедитивен, отколкото предполагаше. Отдръпна се на безопасно разстояние от него. Погледът му се изостри, после проблесна доволно и потресена от ужас, осъзна, че той е усетил нейната свръхчувствителност от близостта им. Престана да отстъпва и твърдо решена да не му дава възможност да я манипулира по този начин, застана пред него. Вдигна брадичка с невъзмутим израз в зелените си очи. Трудно се получи, но си струваше усилията.

— Няма да е за дълго. Напрасно си пропиляла време и усилия да се върнеш.

Фейт отговори със сарказъм:

— Дори ти навярно ще имаш проблеми да ме изхвърлиш от собствената ми къща.

Той огледа с изострено внимание елегантната и уютна всекидневна.

— Купих я — уточни тя. — Не е ипотеккирана, изцяло моя е.

Той се изсмя грубо и я стресна.

— Сигурно си се развела с господин Харди и си го обрала? До шушка ли го оскуба?

Фейт настръхна.

— Всъщност, да, взех му всичко, но без да се развеждам.

— Как го постигна? Подмами някой престарял дядка, който след година-две е ритнал камбаната ли? Хванала си го в капан и той те е направил своя наследница, нали?

Цветът се отдръпна от страните ѝ и тя стана бледа като платно.

— Не, подмамах здрав, млад мъж на двацет и три години, който загина при автомобилна катастрофа след по-малко от година от сватбата ни.

Той стисна устни.

— Съжалявам — изрече мрачно. — Беше излишно.

— Да, наистина, но досега не съм забелязала чувствата на другите хора да са тревожили един Руйяр.

Той изсумтя раздражено:

— Една Девлин трябва да внимава какво говори.

— Не съм наранила никого — отвърна тя с горчива усмивка. — Озовах се между два огъня, когато битката започна.

— Каква невинност, виж ти! Беше малка, когато това се случи, но аз имам силна памет и си спомням как се носеше наперено пред очите ми и пред очите на всички мъже с онази прозрачна нощница, през която всичко се виждаше. Каквата майката, такава и дъщерята си казах.

Очите ѝ се разшириха, изпълнени с обида и възмущение, а лицето ѝ пламна. Пристъпи бързо към него и забодя пръст в гърдите му.

— Как се осмеляваш! — извика, задавяйки се от гняв. — Извлякоха ме от леглото посред нощ и ме изхвърлиха на двора, сякаш съм боклук. Да не си посмял да го изречеш — срязва го тя, когато той се наклони да отвърне, че е била боклук, и забодя отново показалеца си в гърдите му. — Всичките ни вещи бяха изхвърлени, малкият ми брат се беше вкопчил в мен и плачеше истерично. Какво трябваше да направя — да поискам извинение и да се оттегля в гората, за да се преоблека ли? Защо вие, така наречените благоприлични мъже, не се извърнахте, щом видяхте малко повече плът?

Той се взря в лицето ѝ със странно застинало изражение, очите му се притвориха — съсредоточени и напрегнати. Хвана ръката ѝ и я отмести от гърдите си, но не я пусна.

— Изглежда, имаш огнен темперамент, а? — рече заинтригуван.

Допирът му я разтrese като удар от електричество. Опита се да се отскубне, но той я задържа без всякакво усилие.

— Не се тръшкай толкова — каза той. — Може би се надяваш, че нямам нищо против да ме мушкаш с нокът, но за да ми е приятно, трябва да съм в друго настроение.

Фейт го погледна свирепо. Имаше две възможности: или да се извива унижително в ръцете му, или да изчака сам да я освободи. Беше готова за битка срещу жаркия му допир, но запази спокойствие,

предчувствайки, че ще му достави удоволствие, ако вземе да се дърпа. И тогава схвана сексуалния намек, и очите ѝ се разшириха от възмущение. Този път беше съвсем ясен.

— Умно момиче — похвали я той, а погледът му се плъзна към гърдите ѝ. Без да бърза проучваше формата им, напиреща под зелената коприна на блузата ѝ. Тя стаи дъх, а от погледа му гърдите ѝ настръхнаха като от реален физически допир. — Нали не искаш да започваш с мен схватка, която не можеш да спечелиш... или се лъжа? Майка ти сигурно те е научила, че един мъж много бързо се възбужда, когато някоя жена е до него. За да тръгнеш по стъпките на майка си ли се върна? Искаш ли да бъдеш моята курва, както тя беше на баща ми?

Очите ѝ проблеснаха гневно и тя замахна с все сила със свободната си ръка. Бърз като гърмяща змия, хвана и другата ѝ ръка, без да ѝ даде възможност да го удари. Подсвирна тихичко, учуден от силата, с която щеше да го удари.

— Какъв темперамент! — смъмри я той, сякаш гневът ѝ го забавляваше. — Зъбите ми да избиеш ли искаше?

— Да! — избухна тя, стисна зъби и забрави за намерението си да не му доставя удоволствието от една битка. Задърпа ръцете си, но от това само я заболяха китките. — Махай се! Махай се от дома ми!

Той се изсмя и с лекота я принуди да стои мирна, като я привлече грубо до себе си.

— Ако те пусна, какво ще направиш, ще ме изхвърлиш ли?

Тя се вцепени, усещайки, че реакцията му от нейните опити да се освободи е точно такава, каквато я описа той. Нямахше как да се обърка, след като възбуденият му член се притискаше до корема ѝ. Възползва се от единственото оръжие, което имаше на разположение — думите.

— Ако ме освободиш, неандерталец такъв, онова, което ще направя, е, да си сложа незабавно лед на китките, за да не посинеят! — отвърна ожесточено.

Той погледна към пръстите си, вкопчени в тънките ѝ китки, пусна я и се намръщи при вида на червените петна.

— Не исках да те нараня — промълви за нейна изненада. — Кожата ти е като на бебе.

Тя се отдръпна, масажирайки китките си и отбягвайки да поглежда към панталона му. На това също нямаше да обръща внимание.

— Смятам, че не ти пука дали ще ме нараниш. А сега се махай оттук.

— След минута. Имам да ти казвам няколко неща.

Тя го погледна хладно.

— Тогава казвай, за бога, и се махай.

Черните му очи блеснаха опасно и преди да разбере, той беше отново пред нея и едва ли не закачливо я щипна по брадичката.

— Ти си дръзка малка кукличка, нали? Може би, твърде дръзка, но ти отива. Не ме предизвиквай, сладурче, защото ще пострадаш. Ще постъпиш най-разумно, ако си събереш парцалите и се изметеш оттук със същата бързина, с която дойде. Ще купя къщата от теб за същите пари, които си дала, така че няма да загубиш нищо. Не си добре дошла и аз не искам майка ми и сестра ми да страдат, като се перчиш пред очите им, като че ли нищо не се е случило, и съживявайки онзи стар скандал, да притесняваш всички. Ако останеш, ще ме принудиш да ти направя живота черен и пак ще се разкараш, но жестоко огорчена. Няма да си намериш работа и много бързо ще ти стане ясно, че тук нямаш приятели.

Тя се отдръпна.

— И как ще ми почерниш живота, като ме изгониш ли? — ядоса се тя. — Вече не съм безпомощно четиринайсетгодишно момиче и ще се увериш, че няма да ти е лесно насила да ме изхвърлиш. Дойдох и ще остана.

— Ще видим — нахалният му поглед се залепи отново за гърдите ѝ и той внезапно се ухили. — За едно нещо си права: вече не си на четиринайсет.

След това си тръгна, като остави Фейт да гледа след него, обхваната от безсилен гняв и паника. Не искаше той да вижда жената у нея, да я поглежда с желание, защото не беше сигурна в способността си да му устои. Повдигна ѝ се при мисълта да стане като майка си, да бъде такава, каквато той подигравателно ѝ предложи да бъде — курва на Руйяр.

* * *

— Рене ли е била? — попита спокойно Моника, макар да беше изтъкана от нерви. Обади се на Грей от магазина на Морган ужасно разстроена, както от години не е била, всъщност от деня, в който ѝ съобщи, че баща им ги е напуснал заради Рене Девлин. Оттогава сестра му се промени, но погледът ѝ подсказваше на Грей, че болката дреме под външната сдържаност и тя не я е преживяла.

— Не, но определено е Девлин.

Наля си два пръста уиски и го изпи, после си наля още, тъй като чувстваше нужда от нещо по-силно след поредния сблъсък с Фейт Девлин. Фейт Девлин-Харди. Вдовица. Млада, прелестна, червенокоса вдовица, с толкова буен огън в себе си, че щеше да провери дали пръстите му не са опърлени, след като я докосна. На няколко пъти я смути, но тя показва вбесяващо хладна самонадеяност. Ни най-малко не се изплаши от заплахите му, макар да знаеше, че не блъфира.

Със сестра си се бяха настанили в кабинета, за да си изпият питието преди вечеря, но всъщност само Грей пиеше. Бяха поканили Алекс на вечеря и Ноел скоро щеше да слезе, затова дойдоха тук, за да поговорят на спокойствие.

Моника изглеждаше равнодушна.

— Не е ли била Рене? Приличаше много на нея и като че ли изобщо не беше остаряла. Даже ми се стори по-млада. О... разбрах — просветна ѝ изведнъж. — Била е една от дъщерите ѝ, нали?

— По-малката, Фейт. Тя прилича най-много на Рене.

— Какво търси тук?

— Твърди, че се е завърнала и вече ще живее тук.

Очите на Моника се изпълниха с ужас.

— Тя не може да живее тук! Мама няма да го понесе! Тъкмо Алекс успя да я накара да излезе малко от черупката си и ако чуе, че който и да е от Девлинови се е върнал в града, кой знае колко ще се влоши състоянието ѝ. Трябва отново да се отървеш от нея, Грей.

Погледна намръщено уискито си и го изпи на един дъх. Целият град знаеше как е изхвърлил семейство Девлин от областта. Не се гордееше много с тази постъпка, нито пък съжаляваше, а случаят се превърна в нещо като местна легенда. Моника тогава не беше там и не видя цялата грозота. Знаеше резултата, но как се стигна до него, нямаше представа. Не я тормозеха неизличими спомени. Той никога не забрави ужаса на Фейт, истеричните писъци на момченцето,

жалостивите му опити да я прегърне, отчаяните ѝ усилия да събере вещите им... и силната, неприлична похот, с която мъжете я наблюдаваха, вечерните сенки, които изкривяваха нейната младост и подчертаваха само приликата с майка ѝ.

С внезапна остра болка осъзна, че онази нощ ги свърза, него и Фейт, с веригите на общите спомени, които не можеха да бъдат разкъсани лесно. В действителност не я познаваше и дванайсет години деляха онова минало от настоящето, и все пак... не я възприемаше като непозната. Като че ли подновяваха отдавнашно запознанство. Не бяха чужди един на друг; помежду им стоеше онази нощ.

— Изглежда, този път ще бъде по-трудно да се отърва от нея — изрече рязко той. — Купила е къщата на Клибърн и както сама отбеляза, не мога да я изритам от собствения ѝ имот.

— Щом я купува, сигурно има начин да ѝ се попречи с ипотеката...

— Не казах, че я купува, а че я е купила. Има съществена разлика.

Моника се намръщи.

— Откъде някой от семейство Девлин има толкова пари?

— Вероятно от застраховка „Живот“. Тя е вдовица. Сега е Харди.

— Колко ѝ приляга! — възкликна саркастично Моника.

— Доколкото разбрах, случаят е различен — каза Грей и пред очите му изплува преbledняващото лице на Фейт, когато намекна почти същото нещо. Чу звънеца на входната врата и гласа на Алекс, който пристигаше. Времето за лични разговори приключи. Потупа Моника по рамото. — Ще направя каквото мога, за да я изгоня, но въпросът не е предрешен. Тя не е типична Девлин.

Не, по никакъв начин не беше типична Девлин. Дори когато беше тринайсет-четиринайсетгодишна, само да я погледнеш и се възбуждаше. И сега не беше различно. Също така беше много подостроен противник, отколкото цялото ѝ семейство. Беше уравновесена и интелигентна и явно се беше измъкнала от калта, в която живееше семейството ѝ. Този факт му вдъхваше уважение, но не променяше ситуацията — тя трябваше да си отиде. Моника се тревожеше как присъствието ѝ ще се отрази на Ноел, но той се плашеше и за сестра си.

Отидоха във фойето, а в това време Ноел слезе грациозно по стълбите и поздрави Алекс, като му поднесе страната си за целувка и му разреши да вземе ръката ѝ — леки докосвания, които някога рядко изтърпяваше от съпруга си. Предаността на Алекс се отрази благотворно на Ноел, като смекчи болката ѝ, но, от друга страна, Грей се съмняваше, че беше добре за Алекс. Съпругата му почина преди петнайсет години и беше редно да се ожени пак. Тогава беше само на четирийсет и една години и сигурно щеше да се ожени, но после Ги замина и Алекс като добър приятел се посвети на семейство Руйяр. Дори след като се получи пълномощното, на Грей му трябваха две години, за да затвърди позициите си, и Алекс беше неотлъчно до него, като по цели нощи обсъждаха стратегии, превърна се в нещо като заместител на баща за Моника и малко по малко измъкна Ноел от нейната депресия. Влюби се болезнено в нея, факт, който тя изглежда не съзнаваше.

„Трябваше да се досетя, че ще се случи“ — мислеше си Грей, наблюдавайки майка си. Беше още невероятно красива, с класическа, хладна красота, която навярно разпалваше романтизма на Алекс. Черната ѝ коса съвсем леко се беше прошарила и ѝ отиваше много.

Кожата ѝ още беше гладка, въпреки че възрастта ѝ личеше. У нея не беше останало нищо от младостта, нито пък жизненост, и дълбоко в сините ѝ очи винаги се таеше печал. Като гледаше майка си, Моника и Алекс, Грей свирепо прокле баща си за онова, което направи.

След като отведе Ноел до мястото ѝ, Алекс се обърна към Грей:

— Чух любопитна клюка днес за някоя от семейство Девлин — Моника се вцепени и погледна тревожно Ноел, която се скова и пребледня. Алекс не забеляза предупредителния жест на Грей. — Минах през магазина на Ед Морган и научих, че едно от момичетата се е върнало в града.

Алекс погледна Грей в очите и той разбра, че умишлено не е обърнал внимание на предупреждението му. Нарочно беше повдигнал въпроса, за да принуди Ноел да се изправи пред проблема. Беше постъпвал и преди по същия начин, като например говореше за Ги, докато Ноел се държеше така, сякаш съпругът ѝ не е съществувал и името му изобщо не се споменаваше. Може би тази тактика беше правилна, тъй като Алекс можеше да изтръгне от Ноел повече отговори, отколкото Грей или Моника са успявали някога.

Ръката ѝ трепна към шията ѝ.

— Върнала... се е!

— Става въпрос за най-малката дъщеря Фейт — обясни спокойно Грей. — Купила е старата къща на Клебърн и се е преместила там.

— Не! — Ноел обърна измъчен поглед към Грей. — Не мога... не мога да го понеса.

— Разбира се, че можеш — каза мило Алекс и седна. — Ти не излизаш и не разговаряш с хората, така че нито ще я виждаш, нито пък ще чуваш нещо за нея. Няма причини да се разстройваш.

Грей се облегна и се подсмихна едва забележимо. Двамата с Моника пипаха с кадифени ръкавици, когато се отнасяше до нея, и беше безсилен да се държи по друг начин дори когато тя го изкарваше извън кожата му. Алекс не страдаше от подобни скрупули. Правеше всичко възможно да я измъкне от черупката ѝ и да я върне в обществото. Сигурно беше прав, като открито обяви злободневната тема, за разлика от Грей и Моника, които винаги предпазваха майка си.

Ноел поклати глава, без да отмества поглед от Грей.

— Не я искам тук — каза тя с недвусмислена молба. — Хората ще говорят... ще предъкват стари истории. Не мога да го понеса.

— Теб това не те интересува — отвърна ѝ Алекс.

Тя потрепери.

— Не е необходимо да ме интересува, за да зная какво става.

Сигурно имаше право. Всеки, който е живял в малък град, знаеше как клюките се предъкват и нищо никога не се забравя.

— Моля те — обърна се тя към Грей, а сините ѝ очи бяха напрегнати. — Накарай я да си отиде.

Грей отпи от виното със свършено безизразно лице. До гуша му беше дошло хората да смятат, че може като с магическа пръчка да накара някого да изчезне. Като се изключат отвличане и убийство, по много начини можеше да затрудни живота на Фейт. Но този път нямаше законно основание, нито провинение, нито пък семейство от пияници и крадци, които шерифът с радост би изгонил от областта. Насреща си имаше само една упорита млада жена, твърдо решена да остане на своето място.

— Няма да бъде лесно — каза той.

— Но ти имаш толкова голямо влияние... а шерифът, банката...

— Няма сметка в банката, а шерифът няма да предприеме действия, ако не престъпи закона. Досега не го е направила.

Досети се, че тя няма и да си отвори сметка в неговата банка. Беше умна. Беше предвидила с какво точно ще се сблъска, като се върне в Прескът, затова беше купила къщата на Клибърн с пари в брой. Беше взела предпазни мерки, за да ограничи възможните му действия срещу нея. Заслужаваше уважение като противник. Определено го затрудняваше. Щеше да поразпита и да провери наистина ли не е теглила ипотека, но подозираше, че не го е излъгала.

— Все може да се измисли нещо — каза Ноел отчаяно.

Грей вдигна вежди.

— Отказвам убийство — отбеляза провлечено той.

— Грей! — погледна го тя ужасено. — Нищо подобно не съм намеждала!

— В такъв случай трябва да свикнем с мисълта, че тя ще живее тук. Мога да ѝ създам много главоболия, но нищо повече. И да не би на някого да му хрумне блестящата идея за физическа саморазправа — поглед на той много сериозно и Моника, и Ноел, като ги предупреди за всеки случай. — Ако се отървем от нея по моя начин — чудесно, но не желая тя да пострада.

Тази защита в полза на член от семейство Девлин беше странна, Фейт много се беше страхувала и страдала в живота си, помисли си той, като си спомни ужасеното момиче, уловено в светлината от фаровете на наредените в полукръг коли.

— Говориш, като че ли се е случвало някога — обиди се Моника.

— Зная, че не бихте го направили, но искам да бъде съвсем ясно.

Делфин поднесе първото блюдо — крем супа от тиквички — и те млъкнаха, от което на Грей му стана смешно. Всичко, което се случваше в къщата, се знаеше от Ориан и Делфин, но Моника и Ноел спазваха строго старото правило да не се говори пред прислугата по лични въпроси. Съмняваше се, че има човек, който да работи за тях, и да смята себе си за слуга, особено Делфин. Откакто той се помнеше, беше в домакинството им и когато беше малък, го удряше по ръцете с дървената лъжица, щом го заловеше да отмъква от петифурите, които правеше за официалните обеда на Ноел.

Моника започна да разказва на Алекс някакъв интересен документален филм, който беше гледала по телевизията, и Грей

погледна Ноел, за да ѝ каже нещо. Застина, като видя, че по страните ѝ се търкалят сълзи. Безмълвно поглъщаше супата си с изящен маниер и плачеше.

След вечерята Алекс и Грей се оттеглиха в кабинета и около половин час обсъждаха бизнеса, преди Грей да отбележи с кисела физиономия:

— С Моника бяхме решили да не казваме на мама за Фейт.

Алекс се намръщи.

— Досетих се. Зная, че не е моя работа да се намесвам, но... — Грей изпъшка и се захили, преди той да продължи мисълта си: — Но тя не може вечно да се крие от света.

— Нали? През изминалите дванайсет години доста се специализира в това отношение.

— В случай, че не пожелае да излезе в света на хората, решил съм да ѝ го поднеса. Надявам се, че ако го почувства, ако не може да го избегне, ще се приобщи към него.

— Пожелавам ти успех — зарадва се Грей.

Алекс го погледна любопитно.

— Наистина ли ще накараш Фейт да напусне града?

Грей се изтегна с крака върху бюрото и заприлича на дремеща пантера — отпусната, но опасна.

— Със сигурност ще се опитам, но казах самата истина на майка ми. По законен път почти нищо не мога да направя.

— Защо не оставиш Фейт на мира? И без друго животът ѝ не е бил розов, за да се опитваме умишлено да ѝ навредим.

— Видя ли я?

— Не, защо?

— Приличат си с Рене, все едно са близначки — отговори Грей. — И името Девлин е достатъчна беда, но пък и да изглеждаш, както тя изглежда... — той поклати глава. — Ще събуди много спомени, не само в моето семейство. Рене Девлин обикаля наоколо.

— И все пак дай ѝ възможност — възрази Алекс. — Ако се старае да постигне нещо, ще бъде срамно да ѝ се попречи.

Грей поклати глава.

— Длъжен съм да мисля за мама и Моника. За мен те са по-важни от някакъв си бял боклук, който се опитва да се измъкне от калта.

Алекс го погледна разочаровано. Грей беше корав мъж и опасен неприятел, но винаги е бил честен. Изчезването на Ги го запрати стремително в ситуация, която стовари върху раменете му отговорността за финансите, благополучието и емоционалните кризи на семейството му. Той беше безгрижен и безотговорен младеж, но за една нощ се превърна в безмилостен и решителен мъж. Чувството му за хумор все така беше доста скандално, когато беше в настроение, но обикновено си оставаше много сериозен. Грей беше човек, който знаеше каква власт притежава и не се колебаеше да я използва. Ако във финансовите кръгове уважаваха Ги, към Грей се отнасяха със страхопочитание и предпазливост.

— Прекалено ги покровителстваш — каза най-накрая Алекс. — На Ноел и Моника нищо няма да им стане, ако Фейт Девлин живее в Прескът. Едва ли ще им бъде приятно, но ще трябва да го приемат.

Грей сви рамене. Може би... по дяволите, сигурно прекаляваше в грижите си за тях, но Алекс не беше видял как кръвта на Моника изтича, нито пък емоционалния срив на Ноел. По времето, когато Алекс се зае да убеждава Ноел да излезе от стаята си, тя поне говореше отново и се хранеше.

— Отказвам се — поклати глава Алекс. — И без това ще направиш каквото си решил. Но размисли и отпусни малко въжето около врата на момичето.

По-късно същата вечер остана сам в кабинета, заел любимата си поза — с крака върху бюрото, и започна да преглежда финансовите доклади за една сделка, но установи, че не може да се съсредоточи. Вината не беше в чашата скоч, която стоеше от два часа почти недокосната. Трябваше да си признае, че не можа да изхвърли Фейт Девлин от главата си. Безмълвните сълзи на Ноел го засегнаха много по-дълбоко, отколкото всякакви думи. Ако Фейт не заслужаваше да бъде наранена отново, същото се отнасяше за майка му и сестра му. И те бяха невинни жертви, а Моника едва не умря. Това не можеше да забрави, нито пък да ги види отново разстроени, така че беше длъжен да измисли нещо.

И беше очевидно, че ако Фейт Харди остане да живее в Прескът, те ще страдат много повече, отколкото в момента.

Разклати замислено чашата с уиски. Дали като го изпие, няма да забрави колко гореща и жизнена почувства Фейт в ръцете си, как този

неин сладък, екзотичен аромат го побърка от желание. Навярно ако изпиеше цялата проклета бутилка, щеше да забрави желанието да зарови ръце в огъня на косите ѝ, за да разбере дали ще се изгори, и жаждата да опита вкуса на устните ѝ, напъпили като цвят. Представяше си кожата ѝ така деликатна и прозрачна, чувствителна към най-лекото докосване, гърдите — кръгли и стегнати. Тя го притежаваше, същото неопределимо качество на Рене — естествена и непринудена чувственост, която привличаше мъжете като магнит. Само че у Фейт не беше така силно изразена; при нея беше облагородена с изискано облекло, нейната чувственост беше станала по-изтънчена. Фейт Харди приличаше на истинска дама, която обича дългата и здрава езда в леглото, и проклет да е, ако не желае да ѝ я даде.

Ако тя не заминеше, по всяка вероятност еснафските разбирания на жителите на Прескът ще бъдат шокирани, а Ноел — стократно в сравнение с днес, от спектакъла, който ще наблюдават — друг мъж от семейство Руйяр в страстна и луда любовна история с жена от Девлиновото племе.

ОСМА ГЛАВА

Ед Морган спря Фейт на вратата на магазина.

— Съжалявам — каза той, без ни най-малко да изглежда разкаян.

— При мен не се продава нищо, което ти е необходимо.

Тя се спря и го погледна хладно.

— Ти не знаеш какво ми е необходимо.

— Няма значение — ухили й се той самодоволно. — Намери си друго място за пазаруване.

Фейт не се поддаде на провокацията. Откриваше в тази история елегантната ръка на Грей Руйяр и ако започнеше да спори с господин Морган, само щеше да даде основание да я задържат за смущаване на обществения ред, което идеално устройваше Грей.

Той изпълняваше заканата си да й затруднява живота. Само преди пет минути работникът на бензиностанцията й каза с усмивка, че бензинът е свършил и тя трябва да потърси другаде бензин. В същото време на колонката зад нея наливаха бензин в следващата кола.

Ако Грей си мислеше, че подобни неща ще я обезкуражат и ще я накарат да си събере багажа, беше подценил много сериозно своя противник. Можеше да даде под съд тези хора заради това, че й отказват да я обслужат, но това нямаше да я направи особено популярна в града. Възнамеряваше да живее тук, затова изключи тази възможност. Пък и битката беше между нея и Грей; всеки друг стоеше на заден план.

Вдигна рамене и си тръгна.

— Много добре. Щом можеш да живееш без моите пари, и аз мога да живея без твоя магазин.

— Всички магазини в града са в същото положение — извика той след нея. — Каквото и да потърсиш, ще бъде разпродадено.

Фейт се изкушаваше да му отговори нещо презрително, но се сдържа, тъй като той щеше да открие кой знае какъв подтекст. Отиде спокойно до колата си. Очевидно щеше да се наложи да пазарува и да

си купува бензин от друго място, но това не беше непреодолим проблем.

В краткосрочен план беше досадна неприятност, нищо повече; в дългосрочен — щеше да се наложи да измисли нещо. А в изключително краткосрочен план беше бясна от яд.

На ъгъла имаше обществен телефон, Фейт подмина колата си и се запъти към отворената кабинка. Имаше телефонен указател, закачен на верижка. „В стила на семейство Руйяр е да не си обявяват домашния номер“ — кипеше тя от негодувание, прелиствайки указателя. Стигна до „Р“ и за своя изненада го откри. Пусна монета и набра номера.

Отговори женски глас:

— Домът на семейство Руйяр.

— Грей Руйяр, моля — каза Фейт с най-деловия си тон.

— Бихте ли ми съобщили името си?

— Госпожа Харди.

— Един момент.

След не повече от десет секунди линията изпука и кадифеният, плътен глас на Грей измърка:

— Госпожа Харди ли е на телефона?

Долови колко му е смешно и стисна слушалката толкова силно, че едва не я счупи.

— Да.

— Виж ти! Готов съм да се обзаложа, че и през ум не ти е минало да ме молиш за услуга толкова бързо, нали сладурче? С какво да те зарадвам днес?

Той даже не прикриваше задоволството си.

— С абсолютно нищо — отвърна тя хладно. — Само те предупреждавам, че тъпите ти детски номера няма да минат. Ще си осигурявам всичко необходимо чак от Далас, но няма да ти доставя удоволствието да си замина.

Затвори, преди той да отговори, и се върна при колата си. Не постигна кой знае какъв ефект, но поне изпусна парата и му даде да разбере, че е съвсем на ясно кой стои в дъното на тази история и че няма да се получи, както го е намислил. Все пак ѝ подежда ободрително.

* * *

В дома на семейство Руйяр Грей се изтягаше на стола и се подсмиваше. Не беше се излъгал, че червенокосите имат огнен темперамент. Щеше му се да я види точно в този момент с онези зелени очи, изпускащи пламъци. Може би неговият ход я накара да заеме твърди позиции, но едно нещо беше сигурно: предизвика реакция! После присви очи. Далас ли? Изглежда щеше да се наложи да поразпита там.

* * *

Фейт си разреши да побеснее малко, после се усмири, тъй като това беше загуба на енергия. Отказваше да напусне града, а Грей Руйяр имаше превъзходство. Ще преобърне мнението за себе си дори ако ѝ отнеме дванайсет години! Ключът към тази промяна беше да докаже, че Ги Руйяр не е избягал с майка ѝ. Каквито и да са били причините му да замине, нямаха нищо общо с нейното семейство. А за тази цел трябваше да сдържа яда си много повече от цялото семейство Руйяр, както и от всеки друг в областта.

Да знае, че Ги не е бил с Рене, и да го докаже, бяха две различни неща. Ако успееше да накара Рене да говори с Грей, той щеше да започне поне от любопитство да издирва баща си. А може би го беше издирвал, а госпожа Дюбоа в библиотеката просто не знаеше какви са резултатите. Ако Ги беше жив, все щеше да има някакви следи.

Отиде до съседното селище, където напълни резервоара на колата с бензин и напазарува. „Толкова за усилията на Грей да ме умори от глад“ — помисли си тя със задоволство, когато се прибра вкъщи. Дори не ѝ се наложи да ходи надалеч.

След като подреди покупките, отиде в кабинета и се обади на баба си Армстид в Джаксън. Както и преди майка ѝ вдигна телефона.

— Мамо, Фейт се обажда.

— Фейт! Здравей, мила — поздрави я Рене със своя ленив, зноен глас. — Как я караш, малката ми? Не очаквах да се обадиш толкова скоро.

— Добре съм, мамо. Върнах се в Прескът.

Настъпи мълчание, преди Рене да проговори:

— Че защо ти е било? От онова, което ми разказа Джоди, си мисля, че там няма да се държат добре с теб.

— Тук беше домът ни — без много обяснения отговори Фейт, тъй като знаеше, че тя няма да я разбере. — Но не ти се обаждам за това. Мамо, тук все още всички вярват, че си избягала с Ги Руйяр.

— Ами нали ти рекох, че не вярно. А пък какво мислят хората, хич не ме засяга.

— Но мен ме засяга. Ако накарам Грей Руйяр да ти се обади, ще потвърдиш ли, че не си избягала с баща му?

Рене се изсмя притеснено.

— Грей няма да повярва на нито една моя дума. С Ги можеше лесно да се разбереш, но Грей... Не, не ме карай да говоря с него.

— Моля те, мамо. Ако не ти повярва, толкова по-зле за него, но...

— Казах — не! — прекъсна я грубо майка ѝ. — Няма да говоря с него и ти само си хабиш думите. Не ми пука какво мислят онези простаци в Прескът.

Тя затръшна телефона и Фейт трепна от пукота в ухото си.

Постави слушалката на мястото ѝ и се намръщи. По неизвестна причина Рене се изнервяше, щом станеше въпрос за Грей, което означаваше, че Фейт нямаше почти никакъв шанс да я накара да говори. Майка ѝ не правеше услуги на никого, дори да ставаше въпрос за най-обикновено телефонно обаждане.

Щом Рене отказваше да разговаря с Грей, тогава Фейт трябваше да намери друг начин да го убеди, а този начин беше да открие какво в действителност се е случило с Ги.

И как постъпва човек, когато иска да разбере, жив ли е или не някой, който е изчезнал преди дванайсет години? Фейт не знаеше. Не беше детектив, нямаше представа каква е процедурата, когато издирваш определено лице. Значи се налагаше да наеме частен детектив, на когото е ясно как да действа. Сигурно щеше да ѝ струва скъпо, а на нея не ѝ останаха много пари, след като плати в брой за къщата.

Но къде да потърси частен детектив? В Прескът такова чудо не съществуваше. Батън Руж беше по-голям град, но пък се намираще в

сферата на влияние на Грей. В Ню Орлиънс би било най-добре. Навярно маниакално се страхуваше от властта на Грей, но по-добре да страда от мании, отколкото да я хване неподготвена. Човек, който се опитва да попречи на една жена да си купува храна, е зъл! Направи гримаса и си разреши да се подсмихне. След това малко по-сериозно се попита докъде би стигнал, за да изпълни заканите си.

Ще намери добър детектив и ще го наеме да издирва кредитни карти, банкови сметки, ей такива неща. Ако Ги беше жив, все по някакъв начин се издържаше, все теглеше от някакви сметки, защото не го виждаше да мие чинии срещу минимална надница. Някой добър детектив щеше да се справи за кратко време, например за седмица, така че хонорарът да бъде поносим.

Ами ако детективът откриеше следи по документи? Ако Ги беше използвал кредитни карти, нямаше начин Грей да не знае, тъй като проверяваше месечните отчети. Дали Грей е знаел къде е баща му през всичките тези години и е пазил тайна? Интересна възможност... и вбесяваща. Ако го е открил, свързал ли се е с него? И ако се свързал с баща си, тогава знаеше, че не е избягал с Рене. Оттук следваше, че по някакви причини Грей не търси баща си и много добре знае, че тази вендетата срещу нея е безпричинна.

Но според нейните разсъждения най-вероятният сценарий беше, че Ги е мъртъв. Можеше да си представи, че си тръгва, въпреки че един развод би трябвало да бъде следващата логична стъпка, но не си представяше, че няма да се свърже с децата си или че ще се лиши от парите си. Човешката природа не е такава. Длъжна беше да наеме частен детектив, но се съмняваше, че той ще успее. От което следваше, че сама трябваше да започне да задава въпроси из града.

Не знаеше какво ще постигне, но отговорите на загадката се намираха тук, само да можеше да разбере как да намести парченцата от мозайката. Истината беше тук и очакваше някой да я разкрие.

Взе празен лист и след кратко колебание написа неохотно най-отгоре името на майка си. Веднага правеше впечатление прекалено многото случайни стечения на обстоятелствата. Рене заминава в същата нощ, когато изчезва Ги, без да подозира нищо. Или пък са избягали заедно и после се е случило нещо с Ги, което Рене се е постарала да забрави. Само в един случай според Фейт Рене би

проявила агресия — ако трябва да се защити. Затова написа името на Рене на първо място.

До името на Рене написа „Грей“ с големи букви, тъй като той имаше мотив. Загледа се в двете имена. Един от двамата, а може би и двамата, знаеше каква е съдбата на Ги. Беше готова да заложил цялото си състояние, че е точно така. Повдигна ѝ се. Кой от двамата беше най-вероятният убиец — майка ѝ ли, или мъжът, когото цял живот беше обичала?

Взираше се поразена в имената. Самопознанието рядко носи наслада. Сигурно беше най-голямата глупачка на света, след като нямаше значение дали Грей е замесен в смъртта на баща си, нито пък че разби живота ѝ и дори в момента се опитваше да го направи невъзможен, Фейт не можеше да се спаси от това дълбоко и покоряващо влечение към него, тъй като той ѝ въздействаше както магнит. Само да го зърнеше и се размекваше, а когато я докосваше, сякаш всяка клетка в тялото ѝ се разтърсваше от електрически удар. Никога не я беше докосвал, освен в момент на гняв; а какво ли би било, ако посегне към нея нежно като любовник? Не можеше да си го представи. Кръвта ѝ навярно щеше да кипне, сърцето ѝ щеше да замре.

Как щеше да постъпи, ако разбере, че Грей наистина е убил баща си? Мисълта предизвика остра болка в гърдите ѝ и тя едва не изстена. Щеше да направи същото, каквото и за който и да е човек. Иначе нямаше да се помири със себе си. И щеше да скърби до края на живота си.

Имаше и други под подозрение, макар участието им да беше малко вероятно. Изписа ги под първите две имена. Ноел. Еймъс. Моника. Като разсъждаваше от днешна гледна точка, разшири списъка с другите мъже, с които Рене беше скитосвала и спала, както и с другите любовници на Ги. За двама души, увлечени един по друг, си бяха забележително неверни. Ед Морган също влезе в списъка за нейна радост. Напрегна се, за да не пропусне някое име, но дванайсет години бяха дълъг период, а повечето мъже бяха преминали инцидентно и никой не ги помнеше. Навярно градските клюки бяха допълнили списъка ѝ, както и някои от завоеванията на Грей. Доколкото ѝ беше известна репутацията му, сигурно е покорил половин Югоизточна Луизиана. Някои от светските дами на Прескът, както и съпрузите им бяха също кандидати за нейния списък. Захвърли химикалката с кисела

физиономия. Както вървеше, щеше да бъде по-добре да вземе телефонния указател и да започне от „А“.

* * *

— Нямате вид на частен детектив.

Франсис П. Плезант приличаше на консервативен бизнесмен. В кантората нямаше пепелници, а сивият костюм му стоеше елегантно. Очите му бяха тъжни, но изразът им се проясняваше и ставаше сърдечен, когато се обръщаше с усмивка към нея.

— Смятате ли, че трябва да имам бутилка бърбън на бюрото си, а от устата ми да виси цигара?

— Помислих си нещо подобно — тя също му се усмихна. — Или пък да носите хавайска риза.

Той се разсмя.

— Не е в стила ми. Моята жена ми избираше дрехите... — замълча и тъгата в очите му се появи отново.

Фейт проследи погледа му. На бюрото имаше снимка в рамка, но тя не я виждаше. Сигурно жена му беше починала и оттам беше тъгата в очите му.

— Съпругата ви ли е на снимката? — попита мило тя.

Усмивката му замръзна.

— Да, тя е. Загубих я преди няколко месеца.

— Съжалявам.

Току-що се запознаха, но съчувствието ѝ беше съвсем искрено.

— Разболя се внезапно. Аз имам сърдечни проблеми и смятахме, че пръв ще си отида. Така си бяхме решили. Бяхме спестили пари за времето, когато няма да мога повече да работя. После тя се разболя, просто грип, така си мислехме, но след четирийсет и осем часа почина от вирусна бронхопневмония. Докато осъзнае, че е много болна, болестта беше напреднала и не можах да я спася.

Очите му се насълзиха и Фейт постави ръката си върху неговата. Той примигна смутено.

— Извинете — рече той, изчервявайки се. Извади носна кърпичка и избърса очите си. — Не зная какво ми стана. Вие сте клиентка, току-що се запознахме, а вече плача на рамото ви.

— Аз също съм изгубила любими хора — каза тя, като си помисли за Скоти и Кайл. — Понякога ни олеква, когато говорим за тях.

— Да, наистина, но все пак не е характерно за мен. Моето единствено извинение е, че у вас има нещо много топло и сърдечно, мила — усети се, че използва неволно по-интимно обръщение, и се изчерви отново. — И така. По-добре да ви попитам какво ви доведе при мен.

— Преди дванайсет години изчезна един човек. Бих искала да откриете дали е жив.

Той взе химикалка и написа нещо в един бележник.

— Баща ли ви е? Или бивш приятел?

— Нито едно от двете. Любовник на майка ми.

Господин Плезант вдигна поглед към нея, но не изглеждаше изумен. Вероятно в своята работа се беше срещал с много по-странни случаи от нейния. И тъй като знаеше, че ще има много по-големи възможности да открие нещо, ако знае всички подробности, а не само името, годините и как е изглеждал Ги, му разказа какво се беше случило преди дванайсет години и защо искаше да знае дали Ги е жив.

— Длъжен съм да ви кажа, че според мен той е мъртъв. Може би е само плод на моето въображение, но смятам, че някой го е убил — господин Плезант остави внимателно химикалката върху отворения бележник. — Съзнавате ли, госпожо Харди, че като вземам предвид вашия разказ, стигам до заключението, че майка ви най-вероятно е замесена пряко. Да замине същата нощ... нали разбирате как изглежда това.

— Да, разбирам. Но не вярвам, че би го убила. Майка ми — усмихна се неловко Фейт — няма да заколи кокошката, която ѝ снася златни яйца.

— Но според вас тя знае какво се е случило.

Фейт кимна.

— Помъчих се да я накарам да говори, но напразно.

— Да разбирам ли, че няма улики, с които да привлечем вниманието на шерифа?

— Да, никакви улики няма. Аз не търся доказателства за смъртта на Ги, господин Плезант, а само да откриете дали е жив или мъртъв. Има вероятност да е избягал от всичко.

— Почти нищожна — отбеляза той сухо. — Макар да признавам, че доста странни неща са се случили. Ако съществуват следи по документи, ще ги открия. При положение, че се крие от закона, ще си смени и името, но не виждам причини да крие самоличността си. Много лесно ще се проследи дали се е появил някъде.

— Благодаря ви, господин Плезант — извади визитна картичка и му я подаде. — Обадете ми се, когато разберете нещо.

Излезе от кантората, като се радваше за своя избор. Първо му се обади по телефона, обсъдиха неговия хонорар и си определиха среща. После провери препоръките му и остана доволна. В бизнес средите господин Плезант се ползваше с много добро име — честен и компетентен, вдъхващ инстинктивно доверие. Ако Ги беше жив, той щеше да го намери.

Погледна часовника си. Рано сутринта потегли от Прескът за Ню Орлиънс и срещата ѝ не продължи толкова дълго, колкото очакваше. Марго беше в града и се уговориха да се срещнат за обяд в ресторанта „Двора на двете сестри“. До тогава имаше много време, затова се върна в хотела, остави колата и тръгна пеша по магазините.

Стана много горещо, докато вървеше по тесните улички на френския квартал, и пресече, за да мине на сенчестата страна. Често идваше в Ню Орлиънс, тъй като агенцията имаше клон тук, но никога не разполагаше с време, за да поскита из този старинен квартал. По улиците преминаваха бавно истински карети с кочияш, в които най-често се возеха туристи. Повечето хора разглеждаха забележителностите пеша. Късно вечерта баровете и клубовете бяха главната атракция. Но през деня основната цел бяха магазините, безбройните бутици, антиквариати, специализирани магазини, където се отваряха необятни възможности да похарчиш парите си.

Влезе в магазин за бельо и си купи нощница в прасковен цвят от коприна, каквато носеха принцесите в холивудските филми от четирийсетте и петдесетте години. След като до четиринайсет се беше обличала само с дрехи втора употреба, чувстваше греховна страст да се глези с нови тоалети. И да имаше пари, не се отдаваше на разгулно пазаруване, но все пак често си позволяваше луксозни неща, като например дантелено бельо, разкошна нощница, страхотни обувки. Тези малки глезотии ѝ внушаваха чувството, че тежките времена са наистина в миналото.

Когато пристигна, Марго я чакаше пред ресторанта. Високата блондинка скочи и я прегърна ентузиазирано, въпреки че Фейт беше заминала от Далас преди малко повече от седмица.

— Колко е хубаво, че те виждам! Е, настани ли се в твоето градче? Аз никога повече няма да се заседявам някъде. Първото ми бизнес пътуване, и то в Ню Орлиънс! Не е ли страхотно тук? Дано да предпочетеш да обядваме на двора вместо вътре. Горещо е, но колко често ти се случва да се храниш в двор, при това в Ню Орлиънс?

Фейт се засмя на водопада от думи. Очевидно Марго се вълнуваше от новата си работа.

— Ами да видим. На двацет и шест съм и за пръв път ще се храня в двор на ресторант, следователно не се е случвало често.

— Скъпа, след десет години ще ти случва още по-рядко, затова възнамерявам да се наслаждавам на всяка минута — настаниха се на една от масите в двора. В действителност горещината не беше непоносима, понеже имаше чадъри и дървета, които пазеха сянка. Марго погледна торбата в ръката на Фейт. — Пазарувала си. Какво си купи?

— Нощница. Бих ти я показала, но не е удобно да я размахвам посред ресторанта.

Очите на Марго светнаха.

— По такава нощница ли?

— Е, да кажем, че не е монашеско расо — отговори тя и двете се разсмяха.

Любезен сервитьор им наля вода, светлината се пречупваше в ледените кубчета и Фейт изведнъж усети силна жажда. Отпи глътка, оглеждайки хората, и погледът ѝ попадна право върху Грей Руйяр. Сърцето ѝ подскочи по онзи внезапен, предателски начин. Беше през две маси с още един мъж, който седеше с гръб към нея. Черните му очи проблеснаха, когато вдигна чашата си с вино към нея. И тя вдигна своята с шеговито грациозен жест.

— Да не би да видя познат? — попита Марго и се извърна. Грей ѝ се усмихна. Тя му отвърна също с усмивка, но доста неубедително, после погледна Фейт като ударена от гръм.

— Мили боже! — промърмори смаяно.

Фейт напълно я разбираше. Ню Орлиънс напълно подхождаше на Грей. Той носеше италиански костюм от тънка материя и бледосиня

риза, която подчертаваше матовия му тен. Буйната му черна коса беше прибрана на тила с бронзов клипс. На лявото му ухо проблясваше диамант. С широките си рамене на спортист и котешката грация привличаше очите на всички жени в ресторанта. Не беше хубав или сладък; неговите френски прадеди му бяха завещали тънък, леко гърбав галски нос, може би малко дълъг и гъста брада, която още по обяд изглеждаше като двудневна. Челюстта му беше яка като скала. Не, у Грей нямаше нищо хубаво. Той беше поразителен и опасно възбуждащ, с нагли очи и ленива, сексапилна извивка на устните. Имаше самоуверения вид на авантюрист и в леглото, и извън него.

— Кой е той? — прошепна Марго. — Познаваш ли го или се сваляш с непознат?

— Не се свалям — отвърна Фейт и отмести поглед от Грей.

Приятелката ѝ се засмя.

— Скъпа, с твоята наздравица все едно му каза: „Ела и ме вземи, здравеняко, ако се имаш за мъж“. Нима смяташ, че пират като този ще пренебрегне подобно предизвикателство?

Очите на Фейт се разшириха.

— Нищо подобно. Той вдигна чашата си към мен и аз му отвърнах със същото. Защо ще остава с такова впечатление, след като пръв започна?

— Оглеждала ли си се напоследък? — попита Марго и поглеждайки небрежно през рамо към Грей, се засмя.

Фейт направи презрителен жест.

— Това няма нищо общо със случая. Той не би...

— Напротив — прекъсна я Марго и тя не успя да овладее лекото трепване, когато се огледа и видя Грей почти надвесен над тях.

— Дами — провлече той, взе ръката на Фейт и със старомоден маниер, който при него беше съвсем естествен, се поклони.

Слисано го погледна и съзря нещо демонично, горещо и опасно в тъмните дълбини на очите му в секундата, преди да докосне с устни пръстите ѝ. Устните му бяха меки и горещи, много горещи. Сърцето ѝ се разтуптя болезнено и тя направи опит да отдръпне ръката си, но той я задържа и тогава тя усети върха на езика му върху чувствителната свивка между палеца и показалеца. Трепна отново и по очите му разбра, че почувства тази лека издайническа тръпка, докато се изправяше и пускаше ръката ѝ.

Обърна се към Марго и се поклони над ръката, която тя му подаде със замаяно изражение, но Фейт забеляза, че той не целуна пръстите ѝ. Нямаше значение. Едва ли щеше да изглежда по-изумена, ако им беше подарил диаманти. Като се чудеше дали лицето ѝ я издава, тя сведе бързо поглед, но, разбира се, твърде късно. Грей беше твърде опитен, за да не забелязва състоянието ѝ. Пръстите ѝ изтръпнаха, а мястото, което той докосна с езика си, запулсира. Лицето ѝ пламна. Действията му бяха изкусна пародия на секс, подигравателно проникване, на което тялото ѝ реагира с жар в слабините. Усети как зърната на гърдите ѝ набъбват под дантелата на сутиена. „Да го вземат мътните!“

— Грей Руйяр — шептеше той на Марго. — С Фейт сме стари познати.

Поне не излъга, че са приятели, мислеше си Фейт, наблюдавайки сковано как приятелката ѝ се представя и за неин ужас кани Грей на тяхната маса. Ритна Марго под масата, но беше твърде късно.

— Благодаря ви — усмихна се той, надвесен над нея, толкова чаровно, че тя изобщо не усети ритника на Фейт. — Но съм тук по работа и трябва да се върна на моята маса. Само исках да разменя няколко думи с Фейт. Отдавна ли се познавате?

— От четири години — отвърна Марго и добави гордо: — Аз съм неин главен мениджър и координатор.

Фейт пак я срита по глезена, този път по-силно. Марго се сепна изненадано и тя я изгледа свирепо.

— Нима? — заинтригува се Грей и погледът му стана бдителен. — И от какъв характер е вашият бизнес?

Марго най-накрая схвана намеците на Фейт и вдигна въпросително вежди.

— Не е в твоята област — отговори Фейт с такава ледена усмивка, че той сви рамене, осъзнавайки, че няма да изкопчи повече информация.

Олекна ѝ, но само за миг, понеже с елегантен рицарски жест той се наклони към нея, лицето ѝ се оказа почти на едно ниво с неговото и беше почти невъзможно да прикрие чувствата си. Бездънните черни зеници заискриха, взрени в нея.

— Бих се радвал, скъпа, ако знаех, че ще идваш в Ню Орлиънс. Щяхме да пътуваме заедно.

Очевидно беше изпаднал в жестока заблуда спрямо нея и смяташе, че ще разиграва сценки пред Марго. Също така очевидно смяташе, че неговият чар ще стопи мозъка ѝ, но и тук грешеше. Как ѝ се искаше да му навре носа във факта, че е преуспяваща бизнес дама, но събитията от изминалата седмица я караха да бъде предпазлива. Нейната почтеност нямаше да промени нито неговото мнение, нито това на хората в Прескът, докато не докажеше, че майка ѝ не е избягала с баща му. Вдигна брадичката си — сигурен знак, че е разгневена — и изрече:

— По-скоро пеша ще дойда дотук, отколкото да се возя в една кола с теб.

Марго ахна сподавено, но Фейт не я погледна, очите ѝ останаха приковани в очите на Грей. Той се усмихна с нахалството на пират, наслаждаващ се на боя.

— Но можехме да се забавляваме много и да споделим... разходите.

— Съжалявам, че имаш парични проблеми — отвърна тя. — Навярно твоите партньори ще те подпомогнат, ако не можеш да си позволиш хотел.

— Не ми се налага да се тревожа за подобни разходи — усмивката му стана още по-блестяща. — Аз притежавам хотела.

„По дяволите! — помисли си тя. — На всяка цена трябва да проуча кой е неговият, за да не настанявам мои групи в него.“

— Защо не вечеряме заедно — предложи той. — Имаме толкова неща, за които да си говорим.

— Не ми хрумва нито една тема за разговор. Благодаря, но съм заета.

Следобед трябваше да се върне в Прескът, но предпочиташе да остави у него впечатлението, че не желае неговата компания и затова отказва поканата.

— Може да се окаже в твоя полза — продължи той и в очите му се появи отново опасният блясък.

— Силно се съмнявам, че каквото и да е предложение от личност на име Руйяр ще бъде в моя полза.

— Но ти не си чула още моите... предложения.

— Нямам и намерение. Разкарай се и ме остави на спокойствие.

— Възнамерявах първо това да направя — прекара дългия си показалец по страната ѝ. — И се надях на следващо действие.

Изправи се, кимна на Марго и се запъти към своята маса.

Марго примигваше като бухал на светло.

— Да отида ли да го прегледам дали няма рани? Размаха му нож, без да ти пука. Какво толкова ти е направил този черноок образ, та обезумя от яд?

Фейт прибягна отново до чашата с вода, за да се овладее.

— Историята датира отпреди много години. Семействата ни не се понасят.

— Семейна вендета ли? О, я не се занасяй!

— Опитва се да ме изхвърли от Прескът — обясни Фейт. — Ако научи за агенцията, напълно възможно е да осуети някоя обиколка. Ще пострада репутацията ни и ще изгубим пари. Нали чу: притежавал хотел тук. Не само че е неприлично богат, което означава, че има пари да прави каквото си ще, но има и връзки в бизнес средите. Способен е на всякаква гадост и нищо не би ме учудило.

— О! Прозвуча ми доста страшно. Кога е започнала тази семейна вражда и кръв проляла ли се е?

— Не зная — не искаше да споменава за своето подозрение, че Ги е убит. — Моята майка едно време беше любовница на баща му. Не е необходимо да уточнявам, че семейството му мрази всеки с името Девлин.

Тези обяснения бяха достатъчни. Не желаше да изважда на показ спомените си от онази нощ дори пред състрадателен слушател.

— И какво беше това населено място? — попита Марго. — Град Прескът! Убедена ли си, че не е някое загубено село?

Те се разсмяха и сервитьорът се приближи, за да си поръчат обета. И двете предпочетоха студения бюфет, затова влязоха вътре, за да изберат, Фейт чувстваше остро как погледът на черните очи не изпуска нито едно нейно движение и съжали, че бяха седнали на двора. Как да ѝ мине през ум, че и той ще бъде в Ню Орлиънс днес и че ще се сблъскат в толкова голям град. „Дворът на двете сестри“ беше наистина от известните ресторанти, но тук беше пълно с какви ли не луксозни заведения.

Грей и неговият сътрапезник решиха да си тръгнат скоро след като Фейт и Марго се върнаха на своята маса. Той се спря до Фейт.

— Искам да говоря с теб. Ела в шест часа в моя апартамент. Намира се в хотел „Бовил“.

Тя се смая, но успя да го прикрие. „Бовил“ беше прелестен, не особено голям хотел със страхотна атмосфера, архитектурно оформен около вътрешен двор. Често правеше резервации в него. Щом беше собственост на Грей, трябваше да открие друг прелестен хотел със страхотна атмосфера, защото повече не би се осмелила да го използва. В отговор на неговата заповед тя поклати глава.

— Не мога да дойда. Няма да съм тук.

Черните му очи проблеснаха.

— Рискуваш — каза и си тръгна.

— „Рискуваш“! — повтори възмутено Марго, загледана след широкия му гръб. — Какво искаше да каже? Заплашва ли те?

— Вероятно — отвърна Фейт и си набоде от салатата. — Ммм, опитай я. Много е вкусна.

— Да не си се побъркала? Как можеш да ядеш, след като мистър Мачо току-що те заплаши! — разочарована, Марго опита салатата. — Наистина е вкусна. Имаш право, ще се тревожим, след като се нахраним.

Фейт се подсмихна.

— Свикнала съм с тези заплахи.

— А изпълнява ли ги?

— Винаги. При Грей едно нещо е сигурно: никога не се шегува и обича да се налага.

Вилицата на Марго издрънча върху масата.

— Ами тогава какво ще правиш?

— Нищо. В случая заплахата не беше ясна.

— Което означава, че трябва постоянно да се пазиш.

— Когато става въпрос за него, винаги съм нащрек.

Прониза я болка от собствените ѝ думи и сведе поглед, за да не забележи приятелката ѝ. Какво чудо би било да се чувства сигурна и спокойна с Грей, да чувства, че той ще се възползва от своята решителност и безумна жизненост, за да я защити, а не да я нарани. Ноел и Моника дали знаеха колко са щастливи, че имат човек като него до себе си, който и в огъня ще скочи, за да ги защити? Обичаше го, но той беше неин враг. Това не биваше никога да забравя, както и самозаблужденията на желанието.

Насочи разговора към по-безопасни теми. Обсъдиха работата си и решиха, че след като Фейт живее толкова близо до Ню Орлиънс и Батън Руж, ще продължи да се занимава с клоновете тук. Марго се разочарова донякъде, понеже Ню Орлиънс я плени, но беше практична и сама даде това предложение.

След като обядваха, се разделиха пред ресторанта. Беше още по-горещо и много задушно. Реката замириса по-силно, черни облаци се трупаха на хоризонта, предвещавайки пролетна буря, която щеше да прогони жегата временно, след което улиците щяха да се превърнат в сауна. Фейт побърза, за да стигне до колата, преди да се разрази бурята.

Когато се изравни с входа на един затворен магазин, някой я хвана за ръката и я бутна към нишата, където беше вратата. „Крадец!“ — помисли си тя и я обзе безумен гняв. Нямахше да се даде безропотно, както съветваха полицаите. С всичка сила заби лакът в нечий твърд корем и за нейна радост се чу охкане. Извърна се със свит юмрук и най-после отвори уста да изкрещи. Нападателят ѝ обаче я дръпна рязко към себе си и гласът ѝ потъна в скъп бледобежов италиански костюм.

— Боже всемогъщи — изрече Грей, като си личеше колко се забавлява. — Ти, червенокоса дива котка, ако си толкова необуздана и в леглото, сигурно ще бъде страшно.

Беше хем шокирана от забележката му, но пък си и отдъхна, като разбра, че е той, но ядът ѝ не мина. Като дишаше тежко, се отдръпна от гърдите му.

— Да те вземат дяволите! Помислих си, че ме е на паднал крадец!

Той сви вежди.

— И реши да го разкараш с този малък, нежен лакът! — изненада се той. — Ами ако наистина беше крадец и имаше нож или пистолет? Не ти ли е известно, че в такива случаи веднага даваш чантата си, за да не пострадаш?

— Никога! — отсече тя и оправя косата си.

Лицето му се проясни и той се засмя.

— Да, сигурен съм, че няма да се дадеш без бой — посегна към огнените ѝ кичури и прибра един зад ухото ѝ. — Първо нападаш, после мислиш, така ли?

Тя отдръпна главата си.

— Защо ме хвана така?

— Тръгнах след теб и си помислих, че и тук можем да проведем нашата малка беседа. Но ти наистина трябва да бъдеш по-внимателна.

— Спести си нравоучението, моля — погледна небето. — Искам да стигна до колата си, преди да се излее дъждът.

— Можем да отидем в моя хотел... или в твоя... ако не желаяш да говорим тук.

— Не. С теб никъде не отивам.

И най-вече в хотелска стая. Той постоянно правеше намеци със сексуален подтекст и тя беше предпазлива. Не вярваше на мотивите му, не вярваше и на себе си, че ще му устои. Най-добре беше да стои колкото може по-далеч от него.

— Тогава да говорим тук.

Тъй като беше значително по-висок, сведе поглед към нея и в тясното пространство на нишата се озоваха така близо един до друг, че гърдите ѝ почти опираха в неговите. Когато я дръпна, за да заглуши вика ѝ, ги усети — налети и твърди. Копнееше да ги види, да ги докосне, да ги вкуси, физически така силно го привличаше, че до нея се чувстваше все едно е посред електрическо поле, въздухът пукаше от напрежение, прехвърчаха искри. Битката с нея го възбуждаше повече, отколкото да прави любов с която и да е друга жена. Като дете тя беше плашлива като кошута, но се беше превърнала в жена, която не се страхува от гнева — своя или на някой друг.

— Ще купя твоята къща — заяви внезапно той, спомняйки си за какво искаше да разговаря с нея. — Ще ти платя двойно.

Тя присви зелените си очи и те още повече заприличаха на котешки.

— Това не е разумно бизнес решение — отговори тя с небрежен тон, но под привидното безразличие се долавяше, че гневът ѝ още кипи.

Той сви рамене.

— За мен не е проблем. А ще бъде ли за теб проблем да свалиш от цената?

— Да — усмихна се тя.

Задоволството в тази усмивка едва не го накара да се размее отново. Значи беше постигнала нещо. След като имаше главен мениджър — координатор, очевидно имаше и други служители в

различни клонове. Неволно изпита гордост от нейния успех. Знаеше колко жалки бяха притежанията ѝ, когато изхвърли семейство Девлин, тъй като беше наблюдавал как отчаяно събира вещите си от прахта. Повечето хора имаха роднини и приятели, някакви спестявания, Фейт нямаше абсолютно нищо и затова постиженията ѝ бяха още по-забележителни. Ако разполагаше с неговите преимущества, сигурно вече щеше да владее целия щат.

Нямаше да се отърве лесно от жена с подобни качества. Завладя го страстно желание. Слаби и безпомощни жени, които търсеха закрила, не го привличаха. Беше им се наситил в семейството си. А у Фейт нямаше никаква слабост.

Вглеждаше се внимателно в лицето ѝ и виждаше и приликите, и разликите с Рене. Устните ѝ бяха по-широки, по-изразителни и кадифени като розов лист. Кожата ѝ беше безупречна, като порцелан, върху който би се отпечатало всяко докосване или целувка. Представи си как поставя върху нея своя знак с устни, как ги плъзва по тялото ѝ, докато стигне до нежните гънки между краката ѝ, които пазеха едно още по-нежно място. Тази представа предизвика болезнена ерекция. Стоеше толкова близо до нея, че вдъхваше сладостния аромат на нейната кожа, и се почуди дали тази сладост не е по-интензивна между краката. Обожаваше специфичния мирис на всяка жена, но уханието на Фейт беше така изкусително, че цялото му тяло се напрегна от желание и всички мисли излетяха от главата му.

Знаеше, че не бива да го прави, дори когато посегна към нея. За нищо на света не искаше да последва примера на баща си. Още не можеше да мисли за изчезването му, без да почувства болката, гнева и измяната така живо, като че ли всичко току-що се беше случило. Нямаше намерение да наскърбява Ноел и Моника, нито пък да раздухва някогашния скандал.

Имаше хиляди аргументи, до един логични, защо не бива да грабва Фейт в прегръдките си, но в този миг нито един от тях не струваше пукната пара. Обгърна талията ѝ и усещането на плътта ѝ, топла и нежна, така бликаща от енергия, че дланите му изтръпнаха, замая главата му като силно вино. Видя как очите ѝ се разширяват, както и зениците, докато зеленият ирис остана като тънък пръстен около тях. Тя сложи ръцете си на гърдите му точно върху неговите зърна. Той изтръпна и кожата му настръхна. Впи очи в устните ѝ и

притегли стройното ѝ тяло към себе си. Краката им се оплетоха, гърдите ѝ се притиснаха към него, нежните устни се разтвориха, когато пое разтреперана дъх. Тогава той я повдигна на пръсти, сведе глава и задоволи своя глад за нейните устни.

А те бяха като розови листенца — нежни и кадифени. Притисна устни още по-силно към нейните, принуждавайки я да ги разтвори, и те се подчиниха на неговата заповед.

Кръвта му заигра и той я прегърна още по-плътно, прилепи я към себе си, за да усети неговата ерекция. Почувства как тя тръпне, как конвулсивно извива ханша си към тялото му и съзнанието за нейното желание го изпълни с див мъжки триумф. Тя склучи ръце около тила му и разтвори още повече устни, за да проникне той по-дълбоко. Със сподавено ръмжене я завладя. Беше сладка и гореща, с лек вкус на силно кафе, което беше пила. Посрещна страстта му не по-малко пламенно и го задържа с деликатна ласка.

Притисна я към затворената врата. Като през мъгла дочуваше гласовете на хората, които минаваха по тротоара зад гърба му, но шумовете не го смущаваха. Тя беше жив огън в ръцете му, не се съпротивляваше на целувките му и не само ги приемаше, но реагираше бурно на всяко негово докосване. Тръпнещите ѝ устни търсеха неговите. Той искаше още, искаше всичко до край. Обгърна я ниско долу и я повдигна точно, за да съвпадне неговата ерекция между краката ѝ. Изстена високо при този вълшебен допир.

Дъждът трополеше по паважа и по улицата почти не останаха минавачи. Прогърмя силна гръмотевица и той вдигна глава, за да се огледа, като леко се подразни от това ненадейно нарушение на сексуалната забрава.

Дали от гърма или от неговия жест, но магията, завладяла Фейт, се разруши, тя се вцепени в прегръдките му. Той погледна вбесеното ѝ лице, веднага я пусна на земята и отстъпи, преди да се е разкрещяла като обезумяла.

Тя се изви покрай него и излезе на тротоара, където дъждът я намокри моментално. Обърна се и го погледна. Очите ѝ бяха станали жълтеникави от яд.

— Повече никога не ме докосвай — изрече тя с нисък, дрезгав глас.

После се обърна и много бързо тръгна с наведена глава, за да се пази от дъжда, който се изливаше като завеса. Той направи крачка след нея с намерение да я отведе до някое заслонено място, но се отказа и се отдръпна в нишата на входа. Щеше да му издере очите като дива котка, ако я застигнеше в този момент. Изпрати я с поглед, докато завие и изчезне зад ъгъла. Тя тичаше... за да се спаси. От него.

И се спаси, но само засега.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Фейт се измокри до кости и трепереца от студ и от последвалата реакция, се добра до колата си. Ръцете ѝ се тресяха и едва след няколко опита успя да пъхне ключа в стартера. Вмъкна се вътре и рухна върху кормилото. „Идиотка! — ругаеше се тя яростно. — Глупачка!“

Сигурно съвсем се беше побъркала, след като се поддаде на безумното си желание да го целуне. Сега той вече беше наясно и тя нямаше да може дълго да се прикрива. Заради миг удоволствие допусна той да разбере слабостта ѝ и копнежът ѝ за него. Унижението я разяде като киселина. Познаваше го много добре и на свой гръб беше изпитала неговата безпощадност. Той беше хищник и при първото загатване за слабост, щеше да се стаи за смъртоносен скок.

Нямаше да се укроти, докато не я свали. Обичайните подмятания щяха да се превърнат в действия, а онова, което току-що се случи, доказваше, че тя не може да устои на привличането. Ужаси се при мисълта да бъде небрежно употребена и изхвърлена като носна кърпичка. За него тя беше същата като майка си — уличница, която е склонна да разтвори крака за всеки, който имаше необходимия инструмент. И в нейната участ той имаше голям дял, тъй като докато жадуваше за него, детският копнеж се превърна в много зряло желание. Не искаше повече от това той да я обича, за да отприщи шлюза към реката от любов, която носеше в душата си. Но той щеше да превърне тази мечта в кошмар, възползвайки се от нейната слабост, за да я нарани, като я принуди да бъде следващата курва от Девлинови, обслужваща един Руйяр.

Колкото и да ѝ се искаше да остане в Прескът, по-скоро щеше да си замине, отколкото да живее с това унижение, да вижда презрението в неговите очи. Думите му кънтяха в ума ѝ, рефрен, който чуваше постоянно: „Ти си боклук“. Тези думи бяха жигосали подсъзнанието ѝ и излизаха често на повърхността, за да я измъчват.

Не. Отказваше да преживее отново същото.

Но за няколко минути изпита божествено блаженство. Ръцете му я прегръщаха, тя го помилва свободно, зарови пръсти в гъстата копнинена коса, събрана на тила му. А как ли му стоеше пусната по раменете? Или пък влажна от пот да пада напред, докато той се навежда към нея с напрегнато от страст лице...

Изстена от сладостна болка, която само той можеше да премахне. Не си падаше по безразборния секс. Беше девствена, когато се омъжи за Кайл, и той беше единственият мъж, с когото беше правила любов. Целомъдрието ѝ обаче беше отражение на нейния ужас да не бъде като Рене — градска курва, а не от безразличие към любовния акт. Обичаше да прави любов, усещането на мъжа в себе си, обичаше звуците и миризмите, сплитането на влажните тела. Когато тъгата ѝ по Кайл отмина, гладът ѝ за сексуален контакт се пробуди и стана по-настоятелен от нейното въздържание. Но не можеше да прави секс само заради физическото облекчение, а след смъртта на Кайл не желаше да се обвързва емоционално. Преживя четири години, без да бъде прегръщана, без да бъде целувана, докато Грей не я грабна в ръцете си и не открихна вратата към рая.

Притежаваше гореща бруталност, която разпали дремещата ѝ сексуалност. Беше възбуден, без да се засрами за миг. Искаше тя да почувства ерекцията му и затова я повдигна, за да се притисне към венериния ѝ хълм. Намираха се на оживена улица посред бял ден, но това не го притесни. Въпреки че тук беше Ню Орлиънс, където подобни неща не бяха толкова скандални, никога преди не ѝ се беше случвало подобно нещо. Никога не се беше държала непристойно. Благоприличието и отговорността бяха изключително важни за нея, за да си позволи любовни ласки на публично място, а точно това направи.

Близостта му изтри всичко от съзнанието ѝ, освен бурната радост, че е в прегръдките му. Запита се дали би го спряла, ако беше отишъл по-нататък, и дали тя щеше да се остави да я обладае на улицата като най-презряната от проститутките, нехаеща за приличието, скромността и дори за закона. Лицето ѝ пламна, като си помисли, че биха могли да я арестуват за задоволяване на похот на публично място, или както се нарича там. По-подходящ беше медицинският термин — акутно оглупяване.

С изключение на Грей с друг не би се случило. С никого на света не би се самоабравила дотам.

Седеше вцепенена в колата, загледана в дъжда, който се изливаше като из ведро и шибаше колоните на обществения гараж. Постепенно отрезвяваше. Може би винаги е знаела истината, но си е затваряла очите. Повече не можеше да се самозалъгва.

Беше обичала Кайл, беше се наслаждавала, когато правеха любов, но като че ли не беше участвала с цялото си същество. Пазеше дълбоко в себе си факта, че принадлежи фатално на Грей. Мамела е Кайл, но той едва ли е разбрал и тя допускаше, че бракът им не вървеше заради неговото пиянство, но все пак не биваше да се омъжва за него, след като не го обичаше с цялата си душа. Подсъзнателно знаеше, че един ден ще се омъжи повторно, но днес разбра, че това беше невъзможно; друг мъж нямаше да мами. На света имаше само един мъж, когото обичаше с цялото си сърце и с тялото си, и този мъж беше Грей Руйяр. А той беше мъжът, на когото нямаше да се отдаде, защото щеше да я унищожи.

* * *

Щом дъждът спря, Грей тръгна към хотела и когато стигна, веднага се прибра в своя апартамент и набра един номер в Далас.

— Труман, нали имаш телефонен указател? Потърси ми Фейт Харди.

Вдигна крака върху масичката в очакване приятелят му и бизнес партньор да прелисти дебелия указател. След минута в ухото му прозвуча носовото даласко произношение:

— Има две Фейт Харди и още около десетина с инициал Ф.

— Нито едно име ли не е Ф. Д. Харди?

— Не, Ф. Д. няма.

— А каква професия имат?

— Ами... да видя. Едната е учителка, другата — пенсионерка.

Труман изреди всички посочени професии при съответните имена, но нито една не съвпадна с оскъдните факти, които Грей знаеше за Фейт. Възможно беше да не е живяла в Далас, но по-скоро сигурно не беше обявила телефонния си номер.

— Добре, тук не открихме нищо. Провери сега Марго Стенли и внимавай в правописа.

Труман изсумтя:

— Сигурен ли си, че е Стенли, а не Станли? Да не би това произношение да е някаква мода в аристократичните кръгове?

— Провери и двете имена.

Чу се прелистване и мънкането на Труман. Шумовете стихнаха и той събщи:

— Тук е пълно със Стенли.

— Нито една ли не е Марго?

— Има тук една.

— Къде работи?

— „Холидей Травъл“, туристическа агенция. Пише се с „у“, а не с „о“.

— Не се занасяй и виж има ли препратка към собственика?

Отново се чу мърморене.

— Бинго! Собственик е Ф. Д. Харди.

— Благодаря — засмя се Грей.

— Моля те, няма защо.

Грей затвори телефона и се замисли за своето откритие. Фейт притежаваше туристическа агенция. „Браво на нея“ — помисли си той необяснимо зарадван. Взе импулсивно телефонния указател на Ню Орлиънс и прелисти жълтите страници. Ето рекламата — съдържана и изискана: „Пригответе се за път и оставете досадните подробности на нас.“

В такъв случай тя имаше най-малко два клона, което обясняваше как е платила цената на къщата в брой. Ухили се при спомена за самодоволната ѝ усмивка, когато захвърли в лицето му предложението да я откупи. Но след като бизнесът ѝ процъфтяваше, защо така строго го пазеше в тайна? И защо не го беше разтръбила из целия Прескът, за да покаже, че една Девлин се е измъкнала от калта? Защо прекъсна Марго, когато тя беше готова да се разприказва?

Не му беше необходима докторска степен, за да се досети, Фейт се страхуваше той да не навреди на бизнеса ѝ. Не само че имаше предприятия из цяла Луизиана, но току-що ѝ каза, че притежава и хотел в град, посещаван от туристи. Лесно щеше да ѝ причини неприятности и тя очакваше точно това. „Мнението ѝ за мен не е особено добро“ — помисли си той с огорчение.

По дяволите, защо ли? В една знойна лятна нощ преди дванайсет години я захвърли в прахта. След онази нощ тя навярно виждаше в негово лице възплъщение на сатаната.

Само преди час я сграбчи най-безцеремонно, без тя да очаква, и малката червенокоса фурия се вбеси, вместо да се изплаши. Извиваше се, а зелените ѝ очи се присвиха решително. И после само дето не я облада на улицата посред бял ден. Нищо чудно, че тя избяга от него.

И все пак... отначало тя не се възпротиви. Напротив, беше толкова страстна и сладка, че му се завиваше свят, спомняйки си как я прегръщаше, как тялото ѝ прилепна до неговото. Цялата трепереше от желание. Нейната реакция така го извади от равновесие, че още не можеше да дойде на себе си. В един миг безумно желание го заслепи, не усещаше нищо друго, освен изгаряща необходимост да бъде в нея. Ако онази гръмотевица не го беше стреснала, сигурно щеше да се опита да я вземе докрай там във входа, където минаваха хора само на две крачки от тях. Никога преди не беше изпадал в подобно положение заради жена, така че нищо друго да няма значение, но Фейт го накара да обезумее само с една целувка.

Само целувка, сладка и същевременно буйна, толкова пламенна, че сякаш го изгори. Само в една целувка се изля дълбока чувственост и започна любовна игра. Тялото ѝ се притисна към неговото с инстинктивна жажда. Желаше го така бясно, както и той нея.

Почувства ясно върху дланите си закръглените ѝ задни части и сви изтръпналите си ръце в юмруци. Тази разяждаща страст да я има беше по-мъчителна, отколкото си беше представял. Не беше свикнал да ограничава сексуалния си апетит, но бариерите между него и Фейт бяха солидни и вбесяващи. Майка му се затвори в себе си, унижена от факта, че съпругът ѝ я е напуснал заради градската курва. Моника с прерязани вени, кръвта, събираща се на локва в краката ѝ, бледото ѝ лице, беше другата картина, която винаги щеше да се появява пред очите му. Не беше забравил и онова, което изпита: гнева и мъката, че е изоставен от баща си. И все пак не само от негова страна се издигаха бариери; споменът за онази нощ разделяше него и Фейт като въображаема берлинска стена, висока и яка. Насъбрани бяха твърде много болка, твърде много аргументи.

Телата им обаче никак не се интересуваха от доводите на здравия разум.

Той не беше донжуан, но неоспорим факт беше, че да спи с която и да е жена, беше винаги лесно за него. Но значителният му опит не го беше подготвил за тази... треска. Не можеха да се погледнат, без да почувстват жегата. А когато се докоснеха, изгаряха като в ада.

Неспокойно крачеше напред-назад и търсеше начин да заобиколи бариерите. Тя не биваше да остава в Прескът; това щеше да наскърби много семейството му. Не, нямаше как да я остави на спокойствие, въпреки че вече ѝ беше причинил достатъчно нещастия. Дори и днес я постави в неудобно положение. И същевременно не желаше да я тормози. Тя не го заслужаваше; също беше жертва. Усилено се беше трудила да постигне нещо в живота си и беше успяла. Ако не засягаше семейството му, по дяволите, щеше да я посрещне с отворени обятия. „И с отворена цепка“ — помисли си той с кисела физиономия, усещайки надигащата се възбуда в слабините си.

Беше немислимо да отпрати другаде семейството си или да повлияе на чувствата им, така че Фейт трябваше да си отиде. Може би немного далеч. Може би щеше да успее да я убеди да се засели в Батън Руж или пък в някое малко градче около Прескът. Някъде извън границите на областта, но достатъчно близо, за да се срещат. Тя допусна стратегическа грешка, като му показа колко силно го желае, тъй като той щеше да използва този аргумент, за да я убеди да се премести. „Не можем да бъдем заедно тук. Премести се и ще се срещаме много често.“ Едва ли щеше да ѝ се хареса и сигурно веднага щеше да го наругае. Но трескавото желание съществуваше, гореше у нея по същия начин, както и у него. Ако се възползваше от всяка възможност да раздухва пламъците, в края на краищата тя щеше да види ситуацията през неговите очи, като предполагаше, че междувременно планът му няма да се провали.

Нека да задържи къщата си в Прескът, ако продажбата я обижда. Ще ѝ купи друга къща, където пожелае.

Беше изправен пред два факта. Тя трябваше да напусне Прескът, а той трябваше да я има. Каквото и да му струваше, трябваше да я има.

* * *

— Съгласен съм с вас — каза господин Плезънт и отпи от студения чай, който Фейт му поднесе. — Смятам, че Ги Руйяр е мъртъв, при това от дванайсет години.

Днес носеше светлосин костюм от някаква крепонена материя и щеше да изглежда зле, ако не му стоеше толкова добре, ако бялата му риза не трептеше от чистота и връзката му не беше толкова безукорна. На господин Плезънт този костюм стоеше елегантно. Тъгата в черните му очи някак беше не така очевидна и те проблясваха от пробуден интерес.

Бяха се настанили в прохладната дневна, Фейт се изненада, когато той ѝ се обади. Беше го наела само преди два дни. И ето го сега тук с бележник на коленете.

— Няма и следа от него, откакто е изчезнал през онази нощ — продължи той. — Кредитни карти не са използвани, от банка пари в брой не са теглени, не са плащани социални осигуровки, както и данъци. Господин Руйяр не е престъпник, за да си сменя името и да се покрие напълно. Тогава е логично той да е мъртъв.

Фейт въздъхна дълбоко.

— И аз така си мисля. Но искам да съм сигурна, преди да започна да задавам въпроси.

— Разберете, ако той е убит, вашите въпроси ще изнервят много някого. Ситуацията може да се окаже опасна за вас, мила. Не е ли по-добре да оставите злото да спи под камък?

— Мина ми през ум вероятността за опасност — съгласи се тя. — Но като взех предвид връзката на майка ми с него, както и факта, че според всички те са избягали заедно, никой няма да се изненада от моя интерес. От нахалството ми, може би, но не и от моето любопитство.

Той се подсмихна.

— Зависи от естеството на въпросите. Ако кажете направо, че според вас господин Руйяр е убит, ще привлечете огромно внимание — после добави по-спокойно: — Моят съвет е да забравите. Убийството, ако е имало убийство, е станало преди дванайсет години. Времето заличава следите и няма за какво да се хванете, за да започнете. По всяка вероятност само ще си навлечете опасни неприятности, без да откриете нищо.

— И без дори да разбере какво се е случило ли? — попита меко тя. — И да оставим убиеца ненаказан?

— О, тревожите се за справедливостта. Прекрасна идея, ако разполагате със средства да я изведете докрай. Понякога обаче се налага да се съпостави справедливостта с други съображения и тогава се изпречва реалността. Вероятно господин Руйяр е убит. Вероятно майка ви е замесена, дори да е невинна. Ще го понесете ли? Ами ако е загинал при нещастен случай, но обвинят нея за смъртта му? Грей Руйяр е много влиятелен и силен мъж. Смятате ли, че ще остави виновника за смъртта на баща си ненаказан? Най-лошият сценарий, разбира се, е, ако смъртта му не е нещастен случай. При това положение, скъпа, със сигурност ще се изложите на голяма опасност.

Тя въздъхна.

— Мотивите ми да открия какво се е случило с него не са изцяло алтруистични. Всъщност са по-скоро егоистични. Искам да живея тук, родена съм и съм израснала тук. Но хората няма да ме приемат, докато вярват, че Ги е избягал с майка ми. Семейство Руйяр не иска да ме вижда в своя град и Грей прави всичко възможно да ме изгони. В Прескът отказват да ме пускат в магазините, както и да зареждам на бензиностанциите. Ако не докажа, че майка ми няма нищо общо с изчезването на Ги, никога няма да се сприятеля с никого.

— Ами ако докажете, че тя го е убила? — попита внимателно господин Плезънт.

Фейт прехапа устната си.

— Това е риск, който ще поема — гласът ѝ беше тих, едва се чуваше. — Много добре зная, че ако тя е виновна, аз няма да мога да живея тук. Но истината за събитията, без значение колко е страшна, не е по-страшна от неизвестността. Дори нищо да не успея да открия, длъжна съм да опитам.

Той въздъхна.

— Предполагах, че точно така ще ми отговорите. Ако нямате нищо против, бих искал да поразпитам из града, само от любопитство. Хората ще се чувстват по-свободни с мен, отколкото с вас.

Беше точно така. След като знаеха коя е, хората щяха да си мълчат, за да не си имат неприятности с Грей. Но пък от друга страна, господин Плезънт беше свършил работата, за която го беше наела.

— Не мога да си позволя друг хонорар — призна си тя искрено.

Той махна с ръка и с този жест показа, че въпросът е приключен.

— Ще задоволя своето любопитство. Много обичам заплетените загадки.

Тя го погледна колебливо.

— Така ли постъпвате обикновено, като се лишавате от таксата?

— Е, не — позасмя се той. — Нямам нужда от пари и много ми се иска да разкрия какво се е случило с господин Руйяр. Не зная още колко време ще мога да работя с моето болно сърце. Така че ще се занимавам с нещо интересно за мен. А колкото до парите... да кажем, че в момента нямам толкова грижи.

След смъртта на жена си искаше да каже. Изведнъж взе да прелиства своите записки и тя разбра, че се разсейваше, за да не се разплаче, Фейт не засегна достойнството му и го попита иска ли още чай.

— Не, благодаря. Беше чудесен, тъкмо за горещо време — стана и приглади странния си костюм. — Ще ви съобщя, ако науча нещо интересно. Има ли мотел в града?

Докато го изпращаше, му обясни накъде да тръгне, за да го намери.

— Заповядайте на вечеря — покани го тя импулсивно, натъжена от мисълта, че ще вечеря сам.

Той се изчерви чак до корените на оредяващата му коса.

— С най-голямо удоволствие.

— Имате ли нещо против по-ранен час, например шест? Предпочитам да се храня по-рано.

— Аз също, госпожо Харди. Тогава довиждане до шест часа.

Усмиваше се, крачейки бодро към колата си. Фейт го изпрати с поглед и се зае отново с документите, по които работеше, когато той дойде. С нетърпение очакваше вечерята; господин Плезънт определено ѝ ставаше слабост.

Той дойде точно в шест часа и се заеха с леката вечеря, която Фейт беше приготвила — крехки пържоли на скара, ориз с шафран и грах. Направиха му впечатление малките детайли — колосаните ленени салфетки, благоуханният букет от шипков цвят в средата на масата, домашно приготвената храна, и тя разбра, че всичко това му е липсвало, откакто жена му е починала. Не бързаха с лимония сладкиш. Разговорът с госта вървеше леко. Той беше много старомоден и галантен и това ѝ действаше успокоително. В годините, когато тя

растеше и характерът ѝ се оформяше, подобно внимателно и деликатно поведение почти не беше виждала, затова сега го ценеше двойно.

Беше осем часът, когато един-единствен удар разтреса входната врата, Фейт застина. Не беше необходимо да отваря, за да разбере кой стои на верандата.

— Какво има? — попита господин Плезънт, който беше достатъчно проникателен и забеляза как лицето ѝ се промени.

— Струва ми се, че ще се запознаете с господин Грей Руйяр — каза тя, стана и се отправи към вратата. И както винаги сърцето ѝ лудо се разтуптя при мисълта да го види и да разговаря с него. Въпреки изминалите петнайсет години беше останала същата — единайсетгодишно момиченце, което застава с благоговение пред своя герой.

Здрачаваше се и дългият пролетен ден неохотно отдаваше светлината си. Силуетът на Грей се открояваше на помръкващото опалово небе — висок, с широки рамене и лице, което не се виждаше.

— Надявам се, че не преча — каза той, но в тона му имаше грубост, която подсказваше, че не го вълнува дали пречи или не.

— Ако беше неудобно, нямаше да ти отворя — отговори тя и го покани да влезе. Не можеше да прикрие внезапната промяна на тона си, но се постара да я смекчи заради господин Плезънт.

Усмивката на Грей не беше нищо повече от оголване на зъбите, обръщайки се към господин Плезънт, който се изправи учтиво при неговото влизане. Стаята се смали изведнъж, изпълнена с присъствието на Грей. Беше с бяла риза, черни джинси, ботуши и приличаше на пират повече от всякога. Зъбите му проблясваха като диаманта на ухото му.

— Току-що приключихме с вечерята — каза Фейт равнодушно, възвръщайки си самообладанието. — Господин Плезънт, запознайте се с Грей Руйяр, мой съсед. Грей, това е господин Плезънт от Ню Орлиънс.

Грей подаде ръка и малката ръка на господин Плезънт се изгуби в неговата.

— Приятел ли сте или делови партньор? — попита той, сякаш имаше право да се интересува.

Очите на детектива проблеснаха замислено и той сви устни, отдръпвайки ръката си.

— Защо питате, вярвам, че съм и едното, и другото. А вие? И приятел, и съсед ли сте?

— Не — намеси се Фейт.

Грей я погледна свирепо.

— Не точно.

Очите на възрастния човек заблестяха още повече.

— Да, разбирам — взе ръката на Фейт и с изискан маниер я целуна, после докосна с целувка и страната ѝ. — Трябва да тръгвам, мила, старите ми кокали се нуждаят от почивка. Напоследък си лягам като децата. Вечерята беше чудесна. Благодаря за поканата.

— Удоволствието беше мое — усмихна се тя и също го целуна.

— Ще се обадя — обеща той и тръгна към вратата. Както и сутринта, Фейт застана на прага, докато той се качи в колата си, и му помаха, преди да завие от алеята към пътя.

Фейт затвори вратата и се обърна към Грей, който се беше приближил и сега стоеше само на крачка от нея. Очите му бяха мрачни и ядосани.

— Кой, по дяволите, е този? — изръмжа той. — Богатото татенце ли? Съчетаваш работата с удоволствието в Ню Орлиънс или всичко е работа за теб?

— Не е твоя работа — подигра му се тя, повтаряйки обидната в неговите уста дума. Загледа го, като едва сдържаше гнева си. Господин Плезънт беше с четирийсет години по-възрастен от нея, но, разбира се, първата мисъл на Грей беше, че спи с него.

Той пристъпи към нея.

— За бога, моя работа е от два дни насам.

Ярка червенина изби по лицето на Фейт при споменаването на онова, което се случи помежду им в Ню Орлиънс.

— Това не означава нищо — започна тя с пресипнал от притеснение глас, но той я хвана за раменете и я разтърси.

— Означава, по дяволите! Може би искаш да ти припомня.

Той наведе глава и малко късно тя вдигна ръце, за да го задържи по-далеч от себе си. Подпря с длани гърдите му, а в това време той се добра до устните ѝ и тя потъна в samozабравата на страстта — неговата... нейната. Ушите ѝ бучаха, полюляваше се замаяно, разтвори устни, принудена от неговата настойчивост. Цялата наситена гама на неговия мирис от синьо, златисто, бургундско се завихри около нея и

вътре у нея. Сърцето ѝ блъскаше глухо точно под дясната му длан. Усети незабавната му ерекция и се изви инстинктивно към него.

Той вдигна глава и се отдръпна няколко сантиметра. Дишаше тежко, погледът му беше полудял от възбуда, устните — зачервени, влажни и леко подпухнали от тази страстна целувка.

— Не отричай какво се случи.

— Нищо не се е случило.

Изрече лъжата предизвикателно, за да прикрие своето отчаяние. Беше му ясно, че лъже, и тя видя как той се разгневи, но не си замълча. Знаеше какво прави той. В Ню Орлиънс Фейт допусна грешката да му подаде малко пръстче и сега той хващаше цялата ръка. Сигурно беше дошъл тази вечер, сигурен, че тя ще бъде лесна плячка; ще я отведе в леглото, после ще я накара да напусне града. Навярно така си го представяше: да се срещат, без да разстройват майка му. Очевидната ѝ лъжа трябваше да му намекне, че не може да си разиграва коня, както му хрумне. Тя се отскубна от него и се измъкна встрани, за да не я прикове отново на вратата.

— Какво толкова, само една целувка...

— Да, бе, и Кинг Конг е само една маймуна. Да те вземат дяволите, стой мирна — ядоса се той и хвана ръцете ѝ. — Завива ми се свят от твоето въртене насам-натам. Нямам намерение да те просвам на земята и да се мятам върху теб... поне не точно сега.

Тя се паникьоса, очите ѝ пламнаха.

— Можеш да заложиш и последния си долар, че няма да успееш — извика, като се задърпа отново. — Нито тази вечер, нито когато и да било.

— Ще престанеш ли? — прекъсна я грубо той. — Ще се нараниш.

Завъртя я светкавично, хвана ръцете ѝ, като прикова като с белезници китките ѝ. Ей така за секунда, без никакво усилие беше покорена, блокирана, а мускулестото му тяло, силно и горещо, се прилепи към гърба ѝ. Изкушението се надигна, главозамайващо и внезапно, изпълни я копнеж да отпусне глава на гърдите му, да даде воля на усещанията си и да вдъхне богатия мускусен аромат на кожата му и да се опияни. Побиха я тръпки, сякаш разяждана от глад, но знаеше, че ако даде и най-незначителен знак, ще бъде загубена. Нямахше да му отнеме и пет минути да я просне на леглото.

— Видя ли? — попита той, а гласът му омекна до кадифено мъркане, когато почувства, че трепери. Усети горещия му дъх в косата си. — Само трябва да те докосна. И с мен е същото, Фейт. Не зная, но ей богу, желая те и трябва да направим нещо по въпроса.

Тя затвори очи, трепереща от усилието да не се хвърли в прегръдките му, и тръсна глава:

— Не!

— Какво означава това „не“? — притисна страната си към главата ѝ. — Не, не ме искаш, или не, няма да правим нищо по въпроса?

— Няма да ти разреша — изрече тя с мъчително усилие да забрави допира на ръцете му. Отвори очи и се загледа право пред себе си в една лампа, за да не се разсейва. — Няма да ти разреша отново да ме третираш като боклук.

Той се вкамени и остана безмълвен, дори дъхът му секна. След това въздъхна едва чуто.

— И това ще е винаги между нас, нали? — не беше необходимо да влиза в подробности; споменът за онази нощ беше съвсем жив. Помълча малко, после прибави: — Миличка, зная за туристическата агенция и че си постигнала с труд всичко, което имаш. Зная, че не си като майка си.

О, Боже! Той знаеше за нейната агенция. Но вместо да се паникьоса, тя се хвана за последното му изречение.

— Знам, че според теб съм като майка ми — отбеляза с горчивина. — Така високо цениш репутацията ми, че току-що ме обвини във връзка с богато татенце. Боже мой, поканих самотен възрастен мъж да вечеря с мен и според теб е съвсем естествено да съм се търкаляла в леглото с него!

Вбесена, тя се опита още веднъж да се освободи. Прегръдката му се затегна толкова, че едва дишаше.

— Предупредих те да престанеш, ще станеш на синини.

— По твоя вина, не по моя! Ти си специалист по малтретирането!

Тя ритна назад и уцели с токчето си крака му, и той изохка, но носеше ботуши и Фейт знаеше, че не го е наранила. Тя се заизвива, за да се обърне и да нанесе някой по-силен удар.

— Ти... малка... дива котка — изпъшка той от усилието да я държи на едно място. — По дяволите, стой мирна! Аз съм ревнив — призна си най-искрено.

Тя така се смая, че не реагира. Стоеше вцепенена в ръцете му и добре че беше предпазлива, иначе щеше да му повярва. Той нямаше защо да ревнува, освен ако не я обича... О, не! Няма да падне в тази клопка. Не можеше да си позволи да му повярва. Познаваше много добре техниката му на прелъстяване. Спомняше си как ласкаеше Линдзи Партейн, как ѝ нашепваше колко я желае, колко е красива. Беше майстор в задоволяване на капризите си. Не се съмняваше, че я желае физически, усещаше твърдото доказателство, но тя знаеше, че нищо друго не се е променило. Той не се беше отказал от идеята тя да напусне града и щеше да се възползва от слабостта ѝ, за да я убеди.

— Наистина ли очакваш да ти повярвам? — попита тя с добре изиграна досада.

Той се притисна още повече до нея.

— Ще опровергаеш ли това?

Фейт с престорено безразличие сви рамене.

— Какво толкова да опровергавам? Възбудил си се. Голяма работа. Това нищо не значи.

Гърдите му потрепнаха от сподавен смях.

— Добре че имам силно его, иначе щях да придобия комплекс за малоценност.

Нито погледът му към смешната страна на въпроса, нито чувството му за хумор ѝ се понравиха. Предпочиташе да е най-обикновен тъп подлец, за да го презре. Напротив, беше самоуверен и дързък и се смееше обезоръжаващо. Беше безмилостен, но не и зъл.

Той притисна глава до нейната. Дъхът му погъделичка чувствителните точки на ухото.

— Виждаш ли, няма да имаме проблеми — прошепна ѝ. — Можем да бъдем заедно... тук — не, но има разумно решение.

Фейт не помръдваше.

— Разбира се, че има. И то е аз да напусна града, нали?

— Няма да е необходимо да се местиш надалеч. Дори няма да се наложи да продаваш къщата. Ще ти купя друга, по-голяма, ако искаш...

Тя кипна от безумен гняв. Изви се към него, а лицето ѝ беше преbledняло и очите ѝ горяха.

— Замълчи! Не можеш да престанеш да си мислиш, че съм за продан, нали? Само че ще ме сложиш в графа „Скъпи стоки“. Не искам твоята проклета къща, а онова, което искам, е да напуснеш моята. Веднага.

— Не съм имал намерение да те купувам. Само исках да те улесня.

— Чудесно, но доста добре те познавам. Зная как действаш, забрави ли?

Споменът за онази нощ се появяваше постоянно помежду им и тонът ѝ беше горчив. А тя пазеше и друг, за който той не подозираше — любовната му среща с Линдзи Партейн. Много добре, наистина знаеше как действа.

Той остана мълчалив известно време, загледан в нея.

— Това повече няма да се случи — каза той нежно.

— Не, няма да се случи — съгласи се тя и вирна брадичка. — Никога няма да ти позволя да се отнесеш към мен по този начин.

— Но ако реша, няма да ти остане голям избор — каза той, а в очите му се появи опасният блясък и той я потупа по брадичката. — Запомни го, сладурче. Мога да играя много по-грубо, отколкото досега.

Тя отметна глава.

— Аз също.

Погледът му се плъзна по тялото ѝ някак бавно и сладно.

— Сигурен съм, че можеш. Дори ме изкушаваш да те предизвикам, за да видя докъде ще стигне грубостта ти, само заради тръпката. Но този разговор, разбира се, е безсмислен. Ние не сме във война, сладурче. Можем да се споразумеем прекрасно и да се радваме един на друг, без да нараняваме моето семейство, ако само се съгласиш.

— Не — отсече тя.

— Навярно тази е любимата ти дума. Изморих се до смърт да я чувам.

— Тогава стой настрана от мен — въздъхна, уморена от сблъсъка и поклати глава. — Не искам да наранявам семейството ти. Не се върнах за това. Тук съм родена и израснала; не искам да причинявам

тревоги, само искам да живея тук. Ако се налага да водя битка с теб заради тази цел, ще я водя.

— В такъв случай бойните позиции са определени — сви рамене. — От теб зависи колко неприятности ще навлечеш с желанието си да живееш тук. Аз няма да отстъпя. Все така не си добре дошла в града. Но въпреки всичко, ако промениш мнението си, само трябва да ми се обадиш. Ще се погрижа за теб, без да задавам въпроси и без да злорадствам.

— Няма да се обадя.

— Може да не се обадиш, а може и да се обадиш. Представи си какво бихме изживели заедно.

— Какво бихме изживели! По няколко срещи на бързо всяка седмица ли? И всеки път ще лъжеш къде отиваш и къде си бил. Не, благодаря.

Той обхвана с длани лицето ѝ и този път тя не се отдръпна. Милувката беше нежна. С палеца потри долната ѝ устна, изследвайки мекотата ѝ.

— Има нещо повече от чукането — каза меко той. — Въпреки че само един Бог знае колко силно го желая, та чак ме боли.

И тъй като искаше толкова отчаяно да му повярва, не посмя. Преглътна сълзите си и поклати глава.

— Моля те, върви си.

— Добре, тръгвам си. Въпреки това си помисли — запъти се към вратата, но се спря. — А колкото до твоята агенция...

Тя се разтревожи мигновено и се приготви за нова битка.

— Само да посмееш да навредиш на моя бизнес...

Той я погледна нетърпеливо.

— Замълчи! Нямам такова намерение. Само исках да ти кажа колко се гордея с теб. Радвам се, че си постигнала толкова много. Всъщност наредих на управителя на моя хотел да дава специални отстъпки и привилегии на всяка група, регистрирана от твоята агенция.

Гордеел се с нея! Фейт стоеше поразена, а в това време той излезе и сълзите, които беше сдържала, рухнаха по страните ѝ. Да посмее ли да му повярва? Осъзна, че не може. Ще се придържа към първоначалното си решение да не прави резервации за своите групи в неговия хотел.

Но не престана да плаче.
Той каза, че се гордее с нея.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Моника не бързаше да излезе от банята, тъй като чувстваше необходимост от усамотение, за да дойде на себе си. Всеки път изпитваше смътна тревога от тази самозабрава. Майкъл като че ли не изпитваше същото; винаги беше доволен и леко отнесен, когато се отдръпваше от нея. Дочу, че се размърда, сигурно за да вземе цигарите си. Не пушеше много, опитваше се да ги откаже, но след секс по-трудно се въздържаше. Днес ръката му леко трепереше и пламъчето на запалката затанцува.

Тази издайническа реакция я разнежи и тя остана в банята по-дълго, за да не забележи той. И без друго знаеше колко необузdana ставаше, когато е вътре в нея, как стене и се извива. Колкото и да искаше да бъде по-кротка, не се получаваше. Смущаваше се от звуците, от бликащата влага, но в мига усещаше само трескавата възбуда, надигаща се у нея, срамът идваше после.

С Алекс не се любеше по същия начин. С него съумяваше да се обуздае; той предпочиташе сдържаността и тя знаеше защо. Преструваше се, че на нейното място е майка ѝ.

Не искаше да го прави с Алекс, но не се и отказваше. Не би казала, че той я принуждава, нито пък че се чувства по-добре. Обичаше Алекс, но... той беше почти като баща за нея. Не можеше да заеме мястото на татко ѝ, никой не би могъл, но той беше най-добрият му приятел и страда много, когато баща ѝ изчезна така позорно. Даде им рамо, за да се опрат на него или да плачат, какъвто се оказа нейният случай. Понякога в онези ужасни първи дни тя се самозалъгваше, че той е баща ѝ, и нищо не се е променило.

Но илюзията бързо се разсея. Страшният шок в онзи ден пречупи завинаги нещо у нея и тя се примири с мисълта, че животът няма да бъде идеален. Баща ѝ нямаше да се върне. Беше предпочел онази уличница пред семейството си. Не обичаше майка ѝ и никога не я беше обичал.

А пък Алекс обичаше майка ѝ. Горкият Алекс. Не си спомняше кога забеляза предаността и тъгата в очите му и осъзна как се чувства той. Беше няколко години след като изчезна баща ѝ. В онзи ден Алекс беше придумал майка ѝ да вечеря заедно с тях, което беше цяло чудо. Той имаше повече успех от нея и Грей. Може би заради деликатната вежливост, с която се отнасяше към майка ѝ. Баща ѝ никога не се беше държал по този начин с Ноел. Държеше се учтиво и възпитано, но веднага се виждаше, че това е само привидно, и на него никак не му пука. А на Алекс му пукаше.

Спомни си нощта, когато се случи за първи път. Майка ѝ беше слязла за вечеря, но въпреки ласкателствата на Алекс беше по-депресирана от обикновено и наистина направи опит да остане с тях на масата, но почти веднага си отиде в стаята. И тогава Моника съзря безутешния му поглед и сложи ръка върху неговата, за да го успокои.

Беше студена зимна нощ. В салона гореше камината, затова се бяха настанили там. А Моника си постави за цел да смекчи този поглед в очите му. Седяха на дивана срещу камината и разговаряха за най-различни неща, а той отпиваше от любимия си коняк. Къщата беше тиха, стаята — полутъмна, огънят пращеше приятно. Навярно в приглушената светлина е заприличала на майка си. Същата вечер беше вдигнала косата си на кок, а и се обличаше консервативно като майка си.

Всички тези причини, конякът, самотата, полумракът, неговата безутешност, приликата ѝ с майка ѝ, доведоха до това да се случи.

Първата целувка беше последвана от втора, после от още. Той зарови ръце в косата ѝ и изстена. Моника си спомни как се разтуптя сърцето ѝ от страх и от болезнено състрадание. Той докосваше гърдите ѝ почти благоговейно, но само през дрехите. Повдигна блузата ѝ само колкото да оголи същественото място, като че ли се пазеше да не насилва скромността ѝ повече от необходимото. Имаше смътен спомен за гола плът, която усеща, но не вижда, докато той се притискаше към нея, внезапна остра болка и бързото проникване в нея. Но неизбледнял от времето остана споменът за съкрушения му глас, нашепващ в ухото ѝ „Ноел“.

Изглежда не разбра, че е първият ѝ мъж. В съзнанието си той не беше с нея, а с майка ѝ.

А в своето съзнание тя не беше с него, Бог да ѝ е на помощ, а с баща си.

Беше толкова перверзно, че още се отвращаваше от себе си. Никога не беше чувствала сексуално привличане към баща си и изобщо не знаеше какво е сексуално желание, преди да се появи Майкъл. Но подтикната от обърканите емоции през онази нощ, си беше помислила, че може би няма да ги напусне, ако му даде онова, което майка ѝ не желае. Ето как зае мястото на майка си, предлагайки сексуално себе си като подкуп, за да задържи баща си вкъщи. Нещастният Алекс... нещастната тя. Бяха заместители един на друг за нещо, което никога нямаше да имат. Фройд би написал цял научен труд върху нейния случай.

Но онази нощ беше последвана от много други вече седем години. Въпреки че като се замислеше, не бяха чак толкова много. Майкъл беше правил любов с нея за една година много повече пъти, отколкото Алекс за седем. Алекс се държеше гузно и извинително, но пак я търсеше, безпомощен срещу необходимостта да се преструва, че ще прегръща Ноел. Моника не му отказваше облекчението, от което се нуждаеше. Той никога не я приближаваше, ако Грей си беше у дома, а само като заминеше нанякъде по работа.

Последният път беше точно преди два дни. Грей тръгна за Ню Орлиънс и тя отиде вечерта в кантората на Алекс както обикновено и той я обляда на дивана. Никога не продължаваше дълго. Никога не разсъбличаше нея или себе си. Седем години я търсеше и облядаваше по един и същ начин, но нито веднъж не го видя гол, само зърна няколко пъти пениса му. Държеше се все така извинително, но беше безсилен пред потребността да прегръща Ноел, затова прегръщаше нея, все едно наистина е майка ѝ. Чувстваше се гадно, затова свършваше на бърза ръка, Моника се измиваше и си отиваше вкъщи.

С Майкъл не беше така. Още не разбираше какво го привлече у нея и как тя се отпусна, та отношенията им стигнаха толкова далеч. Той беше роден и израснал в Прескът и тя го познаваше откакто се помнеше, но съвсем бегло. Той беше с пет години по-възрастен от Грей и когато Моника завърши гимназия, той вече беше заместник-шериф. Беше се оженил за гаджето си от гимназията и му се бяха родили две момченца. С жена си бяха като сраснали един за друг и после тя неочаквано го напусна. Премести се да живее в Богаласа и след две

години се омъжи повторно. Синовете му в момента бяха по на седемнайсет и осемнайсет и той се разбираше много добре с тях.

„Майкъл се разбира с всички“ — помисли си тя с усмивка. Затова спечели изборите за шериф, когато преди три години старият Дийз най-после се пенсионира. Наистина беше страхотен, презираше костюмите за сметка на униформата и лъскавите обувки за сметка на ботушите. Беше висок като върлина, със светлоруса коса, дружелюбни сини очи и лунички по носа.

Един ден преди около година беше в града и реши да обядва в барчето на кметството, където правеха най-хубавите хамбургери в околността. Майка ѝ щеше да остане потресена от такъв плебейски вкус, но Моника обичаше хамбургери и понякога си хапваше. Седеше на една маса, когато Майкъл влезе, взе си хамбургер, тръгна си, но внезапно се спря до нея. Поиска разрешение да седне и тя смутено се съгласи.

В началото беше скована, но Майкъл умееше да стопява ледовете. Много скоро започнаха да се смеят и да разговарят така непринудено, сякаш бяха приятели от детинство. Почувства се неловко само още веднъж — когато я покани на вечеря, а Моника съзнаваше, че майка ѝ няма да одобри подобна покана. У Майкъл Макфейн нямаше и следа от аристократичен произход. Но тя се съгласи и за нейна най-голяма изненада той сам приготви вечерята. Опече пържоли на скара в задния двор. Живееше в малката ферма, където беше израсъл, а най-близкият съсед беше на два километра. Моника се почувства умиротворена от тихото усамотение на неговия селски дом.

След като се нахраниха вкусно, танцуваха кънтри, обикаляйки бавно дневната и тя се отпусна дотам, че му разреши да я отведе с танцова стъпка до спалнята. Подобен развой на събитията не беше предвиждала, дори не ѝ хрумна, че ще направи такъв опит. Но той започна да я целува, целувките му бяха горещи и бавни и за пръв път в живота си усети тръпката на желанието да се надига дълбоко в тялото ѝ. Изплашена от онова, което се случваше, както и от бързината, въпреки всичко стоеше в спалнята му и го остави да съблече дрехите ѝ, после да свали сутиена ѝ. Никой никога не беше виждал гърдите ѝ разголени и на всичкото отгоре Майкъл не само ги видя, но ги и засмука. Изпита влудяващо удоволствие. Отпуснаха се на леглото. При него нямаше боязливо напомпване с едва смъкнати панталони. И

двамата бяха голи, прегърнати до болка, и онази тръпка избухна в необузвано желание, което и досега я плашеше.

Една дама не би се държала по този начин, но пък Моника си знаеше, че не е дама. Цял живот се мъчи да бъде като майка си, за да спечели обичта ѝ, но никога не оправда очакванията. Майка ѝ щеше да се потресе и отвори, ако знаеше, че дъщеря ѝ прекарва доста часове всяка седмица в леглото на Майкъл Макфейн — шерифа, сякаш са се свършили другите хора — и се чукат като зайци.

Понякога Моника негодуваше срещу предразсъдъците, които ѝ бяха втълпявани от люлката. Грей не беше обект на ограничения. Майка ѝ като че ли го беше отписала от раждането му; той беше мъж и тя очакваше да се държи като животно. Тъй като беше дама, не се занимаваше със сексуалните лудории и на двамата — баща и син. Подобни неща не представляваха интерес за нея и предполагаше, че дъщеря ѝ също няма да проявява интерес.

Но не се получи, макар че Моника се стараше. Стараше се искрено през първите двайсет и пет години от живота си. Дори след като майка ѝ се отчужди от тях, когато баща ѝ изчезна, Моника продължи да се държи по същия начин, надявайки се, че ако спазва благоприличие, майка ѝ няма да се чувства толкова зле.

Но винаги беше копняла за нещо повече. Ноел обикновено беше толкова резервирана и студена, идеална и недостъпна. Баща ѝ беше сърдечен и любящ, прегръщаше я, бореше се с нея въпреки неодобрението на майка ѝ от такава непристойна шумотевица. Грей беше по-земен и от баща си; у него гореше страст, която Моника беше усетила още от малка.

Спомни си един случай, когато Грей се беше върнал вкъщи от училище и разговаряха на масата след вечеря. Той се изтягаше на стола си с онази негова грация на леопард и се смееше, описвайки лудориите на футболистите и имаше... беше ѝ трудно да го изрази с думи... нещо като първична и необузвана чувственост в главата, ръцете. Погледна майка си и видя, че тя се е вторачила в него с погнуса, сякаш той беше някакво отвратително животно. Беше животно, разбира се, здраво, буйно момче в пубертета, чието тяло беше напомпано с тестостерон. Но нищо отблъскващо нямаше у него и Моника се почувства възмутена.

Грей беше прекрасен брат. Не знаеше какво щеше да прави без него в онзи страшен ден, когато баща им ги напусна. Толкова се срамуваше от своя опит за самоубийство, че се закле повече никога да не проявява слабост, за да не бъде бремене за Грей. Битката беше жестока, но удържа обещанието, което даде пред себе си. Само като погледнеше тънките белези на китките си, и си припомняше болезнено каква е цената на слабостта.

Сблъсъкът с Фейт Девлин на паркинга пред магазина така я потресе, че за пръв път от много дълго време се поддаде на стария си навик да тича при Грей за всеки свой проблем. Възмути се от себе си, че рухна, когато съзря тъмночервената коса с толкова наситен цвят като на вино. В един безумен, шеметен миг си помисли, че баща ѝ се е върнал, защото ако Рене беше тук, тогава и той със сигурност беше тук.

Но баща ѝ не се виждаше наблизо, а само Рене, много по-млада, отколкото беше, когато замина, което беше истинско безобразие. Личност толкова порочна и долна като Рене Девлин трябваше да носи греховете си изписани на лицето, за да видят всички каква е. Но лицето, обърнато към Моника, беше изящно, с прекрасен тен, без нито една бръчка. Същите мечтателни зелени очи, плътните чувствени устни... изобщо не се беше състаряла.

За секунди се превърна в нараненото, безпомощно момиче, каквото беше преди, и хукна при Грей.

Само че не е била Рене, а Фейт Девлин и Грей прояви странно желание да използва влиянието си срещу нея. Моника смътно си я спомняше — кльощаво девойче с коса като майка си, но това нямаше значение. Щом я съзря, я връхлетя внезапна болка, нахлуха спомени, почувства се както преди предадена и отритната. Оттогава се страхуваше да ходи в града, за да не срещне Фейт и да не се отворят старите рани.

— Моника? — долетя ленивият глас на Майкъл. — Да не заспа там, скъпа?

— Не, оправям се — извика тя и пусна водата за по-голяма достоверност. Погледна се в огледалото. Не изглеждаше зле за своите трийсет и две години. Лъскава черна коса, без нито един бял косъм. Лицето ѝ беше с деликатна конструкция като на майка ѝ, но имаше

черните очи на Руйяр. Не беше напълняла и гърдите ѝ бяха стегнати и твърди.

Майкъл се излягаше гол, когато тя излезе от банята, и лицето му светна. Протегна ръка към нея.

— Ела да те прегърна — повика я и сърцето ѝ се преобърна. Тя легна до него и се притисна в топлата му прегръдка. Той въздъхна доволно, като я почувства отново до себе си, и сложи голямата си ръка върху гърдата ѝ. — Крайно време е да се оженим.

Този път сърцето ѝ не се преобърна, а почти спря да бие. Надигна се и го погледна с кръгли от учудване очи.

— Д-д-да се оженим ли? — заекна тя, после запуши с две ръце устата си, за да сдържи истеричния смях. — Майкъл и Моника Макфейн! — не се сдържа и избухна в смях.

Той се захили.

— Прозвуча, сякаш сме близнаци. Ще го понеса, ако и на теб не ти пука — погали зърното на гърдата, като се наслаждаваше на реакцията от неговата милувка. — Но ако имаме деца, имената им трябва да започват с която и да е буква, само не с „М“.

Сватба. Деца. О, Боже! По неизвестни причини ни кога не си беше представяла, че той ще пожелае да се ожени за нея. Дори си мислеше, че никога няма да бъде булка. Преди дванайсет години животът ѝ застина на едно място и тя не смяташе, че това ще се промени.

Но нищо не остава в статично положение. Даже скалите се трансформират от вековете и природните стихии. Алекс не наруши еднообразния ритъм на нейния живот, но Майкъл го прониза като комета.

Алекс. О, Господи!

— Зная, че не мога да ти предложа кой знае какво — говореше Майкъл. — Положително не си свикнала да живееш в къща като тази, но ще я преустроя. Само ми кажи какво искаш.

Още един шок. Трийсет и две години беше живяла в имението на семейство Руйяр. Помъчи се да си представи, че живее на друго място, и не успя. Преди дванайсет години основите на живота ѝ се разрушиха и оттогава не понасяше промените, даже относително незначителните, като например купуването на нова кола. Преди пет години Грей най-после успя да я накара да преобрази спалнята си. Направо ѝ

прилошаваше от подредбата за малко момиченце, но от перспективата за промени ѝ ставаше още по-зле. Когато се върна от зъболекар един ден, завари декоратор, доведен от Грей. Тапетите вече бяха смъкнати, а килимите изнесени. Независимо от това плака три дни. От живота ѝ, преди баща им да ги напусне, не оставаха почти никакви следи и на нея ѝ беше тъжно да се откаже от всичко. След като престана да плаче и декораторът свърши работата, тя хареса страшно много стаята си. Промяната беше благотворна.

— Скъпа — обади се Майкъл. — Съжалявам! Предположих... помислих си, че...

Затисна устата му.

— Да не си посмял да се принизяваш до мен — изрече тя тихо и яростно, чувствайки физическа болка от това, че той дори за миг би си помислил, че е прекалено добра за него. Обратното беше вярно; Майкъл беше прекалено добър за нея. Само преди два дни лежа на кожата диван в кантората на Алекс и го остави да я чука. Грозна дума. Грозен акт. Нямаше нищо общо с начина, по който я любеше Майкъл. Не изпитваше нищо, освен жал и облекчение, когато се свършеше.

Ако Майкъл научеше за Алекс, повече нямаше да я пожелае. И как би могъл? През изминалата година той вярваше, че се среща само с него, докато през цялото време тя се беше чукала със стар семеен приятел, както и през шестте години преди това.

Изобщо не изпита вина към Алекс, когато Майкъл стана неин любовник. Не се чувстваше обвързана с него, пък и на какво отгоре. Той всъщност даже не го правеше с нея, а с майка ѝ. Но се терзаеше от чувство на вина, когато отиваше при Алекс, тъй като изневеряваше най-подло на Майкъл. Трябваше да каже на Алекс, че е крайно време да престанат да се срещат, но дълбоко в себе си се боеше. Ако повече не го допуска до себе си, и той ли ще изчезне? И ако се случеше, имаше ли някакво значение? Вече не беше нараненото, объркано момиче и нямаше нужда от баща... или от негов дубльор.

Но какво щеше да стане с майка ѝ, ако Алекс престанеше да идва къщи? Той я обичаше, но щеше ли да понесе да я вижда, отнесена и недостижима за него, ако му се отнемеше илюзията, че прави любов с нея?

— Обичам те — промълви тя и от очите ѝ закапаха сълзи. — Просто и през ум не ми е минавало, че ще поискаш да се ожениш за мен.

— Глупавичката ми — той избърса сълзите ѝ. — Трябваше ми година, за да се осмеля, нищо повече.

Тя успя да се усмихне.

— Дано не ми отнеме година, за да се осмеля да кажа „да“.

— Толкова ли е страшно, а? — попита той и се разсмя.

— Понасям трудно всяка промяна.

Перспективата да каже на майка си за Майкъл я ужасяваше. Грей естествено знаеше за него; не беше тайна, че се срещат, но никой не подозираше, че правят любов от година насам. Майка ѝ не излизаше в града, нямаше приятелки, които да ѝ идват на гости, затова не знаеше нищо за събитията напоследък. Нямаше да ѝ се понравят по два параграфа. Първият беше, че идеята Моника да се омъжи за когото и да било нямаше да ѝ се хареса, защото девствената ѝ дъщеря щеше да стане обект на отвратителни мъжки действия. Вторият беше, че мъжът е Майкъл Макфейн, което никак нямаше да ѝ се хареса. Семейство Макфейн бяха бедни фермери открай време и очевидно не бяха от класата на Грейсън и Руйяр. Фактът, че Майкъл е шериф, нямаше да го издигне в очите ѝ. Той беше обществен служител на заплата — добра, но нищо особено.

Освен това трябваше да каже и на Алекс.

— Всичко ще бъде наред — каза Майкъл утешително. — Ще започна преустройството на къщата. Ще го завърша, да кажем, след шест месеца. Тъкмо ще имаш време да свикнеш с идеята, как ти се струва?

Тя вдигна поглед към любимото лице и отговори:

— Да.

Да, на всички планове. Сърцето ѝ лудо биеше. Ще се пребори. Ще каже на майка си и ще понесе храбро леденото ѝ неодобрение. Ще каже и на Алекс, че повече няма да се среща с него. Сигурно ще го натъжи, но той ще разбере. Не може да изостави майка си. Беше глупаво да го предположи. Ще прецени фактите с погледа на възрастен човек, а не като изплашено момиченце. Алекс не остана приятел, защото тя му разреши да вкара своя пенис в нея. Той беше законен представител на Грей и приятел на семейството още преди да се роди.

Вероятно е придобил само навик да я използва. Може би ще бъде доволен, ако се появи извинение, за да престане. Може би също като нея се чувства виновен.

Трябваше внимателно да действа, иначе всичко щеше да се разкрие. Пред нея се очертаваше нормален, щастлив живот и тя трябваше да се държи твърдо и разумно, за да не погуби тази прекрасна възможност. Последния път Рене Девлин разруши мечтата ѝ...

Мислите ѝ взеха друга насока. И както темпераментно я прегръщаше Майкъл, пред очите ѝ изплува едно лице с мечтателни зелени очи и чувствена уста, която подлудяваше мъжете. Ето я Рене в образа на дъщеря си.

Фейт трябваше да се махне. Майка ѝ ще бъде много по-доволна, ако нея я няма в града. А може и да се отнесе по-благоклонно към Моника, ако сама принуди Фейт да замине. Ами ако и Майкъл се намеси...

Побутна го по голото рамо.

— Има един проблем.

Той я пусна и въздъхна разочаровано. Причината за неговото разочарование потрепваше под слабините му.

— Какъв?

— Мама.

Той отново въздъхна.

— Няма да ѝ се хареса идеята да се омъжиш за мен ли?

— На нея не ѝ харесва идеята да се омъжвам за когото и да било — отговори Моника. — Нямаш представа как ще се разстрои.

Той се слича.

— Защо, за бога?

Моника прехапа устни от неудобство, че трябва да извади наяве семейните тайни.

— Защото това означава, че ще спя с теб.

— Разбира се, че ще спиш... — сега той се притесни. Сигурно си спомни клюките за споразумението между майка ѝ и баща ѝ. — Предполагам, че не са ѝ по вкуса такива неща.

— Тя ненавижда безумно самата идея. Само появата на Фейт Девлин в града вече я разстрои — Моника внимателно го насочваше към своята цел. — Ако Фейт се махне, мама ще бъде много по-

благоразположена. Грей се опитва да я принуди да напусне, но твърди, че положението не било както преди и не може да направи кой знае какво.

За нейно учудване Майкъл замълча и стана сериозен.

— Представям си какво му е. Аз също не мога да изгоня това момиче.

Моника се отдръпна, обезпокоена от поведението му, съвсем противоположно на намеренията ѝ. Беше очаквала той да разбере за какво става въпрос веднага.

— Тя е Девлин! Щом я погледна и ми прилошава...

— Тя не е направила нищо нередно — отбеляза Майкъл с разумен тон, който я накара да стисне зъби. — Всички други от семейство Девлин не бяха стока и създаваха неприятности, но не и тя.

— Тя прилича много на майка си. Мама ще се поболее, ако разбере, че жена от Девлинови се е върнала да живее в града.

— Няма закон, който да ѝ забранява да живее, където пожелае.

Той като че ли не желаше да схване същността на въпроса, затова реши да бъде откровена:

— Нима не можеш да измислиш нещо? Грей си трае, но ти все ще намериш начин да я изгониш.

Майкъл поклати глава и тя се отчая.

— Бях там през онази нощ — каза сдържано той, сините му очи станаха резервирани и мрачни, — когато ги изхвърлихме от съборетината. За другите от семейството не ми пукаше, защо да не се отървем от тях, но Фейт и малкото момченце... те страдаха. Аз често се сещам за тях и досега. Никога няма да забравя лицето ѝ и се обзалагам, Грей също. Вероятно заради това е по-мек този път. За нищо на света не бих ѝ причинил отново нещо подобно.

— Но мама... — Моника млъкна. Беше излишно да настоява. Той наистина не можеше да разбере, тъй като не живееше с майка ѝ и не знаеше как нейното ледено неодобрение я пронизваше чак до костите. Прикри тревогата си и му се усмихна. — Няма значение, ще се оправя с мама някак.

Но как? Никога не успя да отмине с пренебрежение пагубните неща, които говореше майка ѝ. Грей обичаше майка им, но въобще не ѝ обръщаше внимание. Моника още се чувстваше малкото момиченце,

което ужасно се стараяше да живее според изискванията на майка си и все не успяваше.

Този път трябваше да успее, иначе щеше да загуби Майкъл. Ще каже на Алекс, че повече няма да се среща с него, и по някакъв начин ще се отърве от Фейт Девлин. Майка ѝ ще се почувства толкова щастлива, че няма да има нищо против Моника да се омъжи.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Фейт затвори телефона и се смръщи недоумяващо. За шести път се обаждаше на господин Плезънт, но той не ѝ отговаряше. Нямаше секретарка. Едно време госпожа Плезънт беше изпълнявала тази роля и след смъртта ѝ сърце не му давало да я замести. Господин Плезънт беше напуснал мотела. Вещите му бяха прибрани, сметката платена предварително, ключовете оставени в стаята, така че нямаше нищо необичайно. Тя самата постъпваше често по същия начин.

Необичайното беше, че обеща да ѝ се обади, а не беше от хората, които забравят. Щеше да съобщи, ако се беше случило нещо лошо. Само се страхуваше да не е в болница в тежко състояние, тъй като ѝ спомена за здравословните си проблеми. Ами ако беше на смъртно легло и тя не знае? Представи си как умира самотен и сърцето ѝ се сви. Поне да имаше кой да подържи ръката му, както тя на Скоти.

Освен че се тревожеше за него, не знаеше дали е открил нещо и кого е разпитвал. Трябваше да продължи сама, без неговата помощ и напътствия.

Нямаше ясна представа откъде да започне, какви следи да търси, дори какви въпроси да задава, при положение, че някой пожелае изобщо да разговаря с нея. Само хора, заселили се наскоро тук, биха я изслушали, но те пък нямаше да знаят нищо. Кореняците помнеха обикновено неподозирани неща, но щяха да си траят заради забраната на Грей.

Изведнъж ѝ просветна и тя се засмя. Имаше поне една личност, която макар и насила, щеше да говори.

Среса косата си, прибрани я на кок и остави няколко къдрици около лицето си и на тила. Толкова ѝ беше достатъчно да се наканти и няколко минути след гениалното си хрумване пътуваше към магазина на Морган в Прескът.

Както и очакваше, госпожа Морган я забеляза, щом влезе, Фейт се направи, че не я вижда, и продължи към дъното на магазина, по-

далеч от острия слух на госпожата. Ед дотича за нула време при нея, а кръглото му червендалесто лице щеше да се пръсне от възмущение.

— Май не си разбрала добре — каза той и застана заплашително пред нея. — Вън от моя магазин. Тук не можеш да пазаруваш.

Фейт стоеше спокойно и се усмихваше хладно.

— Не съм дошла, за да пазарувам. Искам да ти задам няколко въпроса.

— Ако не се ометеш веднага, ще повикам шерифа — закани се той, но изглежда се притесни.

При споменаването на шерифа стомахът ѝ се сви, но всъщност той целеше точно това. Изпъна гръб и пренебрегна заплахата му.

— Ако отговориш на въпросите ми — прошепна тихичко тя, — изчезвам на секундата. Но ако откажеш, жена ти ще научи повече, отколкото ти се иска.

Щом ще си играят на заплахи, и тя имаше няколко. Той пребледня и погледна тревожно към другия край на магазина.

— Не разбирам какво приказваш.

— Чудесно. Въпросите ми засягат моята майка. Разкажи ми за Ги Руйяр.

Той примигна, изненадан от думите ѝ.

— За Ги ли? — повтори той.

— С коя друга се е срещал през онова лято? — попита тя. — Зная, че майка ми не е била единствената му любовница. Спомняш ли си някоя клюка?

— Защо ти е да знаеш? Не е важно с коя още се е срещал, защото избяга с Рене, а не с друга.

Тя погледна часовника си.

— Имаш две минути, преди жената ти да дойде да види какво става.

Погледна я свирепо, но макар и неохотно ѝ отговори:

— Чух, че се среща с Андрея Уолис, секретарката на Алекс Чилит. Алекс беше най-добрият приятел на Ги. Де да зная вярно ли е. Тя не изглеждаше натъжена, когато той замина. Имаше там една сервитьорка в бара на Джими Джо. Не помня как се казваше, но Ги и с нея се среща няколко пъти. Тя не живее вече тук. Разправяха, че се навъртал и около Йоланда Фостър. Не си спомням всички, с които си е имал работа, нито пък кога.

Йоланда Фостър. Сигурно беше жената на бившия кмет. Синът им Лени беше от групичката, която се влачеше след Джоди, но ако я срещнеха на улицата, не говореха с нея.

— Това обществена тайна ли беше? — попита тя. — Съпрузите не ревнуваха ли?

Той сви рамене и погледна уплашено към входа на магазина.

— Може би кметът знаеше, но Ги дари голяма сума за изборителната му кампания, така че не ми се вярва Лоуел Фостър да е ритал много заради това, че жена му... хм... е събирала дарения.

Той подсмръкна и Фейт си помисли колко е антипатичен.

— Благодаря за информацията.

Преди да си тръгне, той попита разтревожен:

— Нали повече няма да идваш тук?

Тя се спря и го погледна замислено.

— Навярно няма. Обади ми се, ако си спомниш още някое име.

След това излезе от магазина, без да удостои госпожа Морган даже с поглед.

Две имена плюс неизвестна сервитьорка. Все пак беше начало. Но онова, което я заинтригува, беше споменаването на най-добрия приятел на Ги — Алекс Чилит. Той сигурно знаеше отговорите на повечето въпроси.

Фамилията Чилит беше една от най-старите и богати в областта, не колкото Руйяр, но пък други не можеха да се мерят с нея. Името ѝ беше известно, но не си спомняше нито едно лице. Когато напусна града, беше на четиринасет години, беше доста затворена и почти не общуваше с никого. Обръщаше внимание само на хората от най-близкия си кръг и доколкото си спомняше, не познаваше никой с името Чилит. Алекс сигурно живееше още тук; като се изключи случаят с Ги Руйяр, старите фамилии имаха склонност да си стоят на едно място.

Отиде до един уличен телефон в края на паркинга и потърси в телефонния указател. Беше вписан номерът на дома на Чилит и професия адвокат. Под него беше номерът на адвокатска кантора „Чилит и Андерсън“.

След като реши, че едва ли ще се намери удобен ден, позвъни в кантората. На второто позвъняване ѝ отговори мелодичен глас.

— Обажда се Фейт Харди. Ще може ли господин Чилит да ме приеме днес?

Настъпи кратка пауза и Фейт се досети, че името ѝ е разпознато, и после мелодичният глас каза:

— Той ще бъде цяла сутрин в съда, но ще ви приеме в един и половина, ако ви е удобно.

— Да, удобно ми е. Благодаря.

Докато затваряше, ѝ стана интересно дали Андрея Уолис е жената с мелодичния глас, която беше секретарка на господин Чилит по онова време.

Трябваше да убие някак три часа, освен ако не се върне до вкъщи. Усети глад, все пак отдавна беше изяла препечената си филийка за закуска. Чудеше се ще ѝ сервират ли в някой от ресторантите в града, или влиянието на Грей се е разпростряло и до тях. Сви рамене. Какво пък, за да разбере, трябва да пробва.

На площада имаше малък ресторант. Не беше ходила в него. Паркира почти срещу входа. Никога не се беше хранила навън, преди да заживее със семейство Гришъм, които я посветиха в чудесата на ресторантите. При спомена за тях се усмихна, влизайки в хладния, полутъмен ресторант, и си отбеляза довечера да им се обади. Поддържаше връзка с тях и им се обаждаше поне веднъж месечно.

Имаше доста хора и Фейт си избра едно сепаре в дъното. Млада жена с приятно лице, нисичка и закръглена ѝ донесе веднага менюто.

— Какво ще пиете?

— Подсладен чай.

Чаят се поднасяше по принцип студен, а горещ чай се поръчваше специално. Така че изборът беше между подсладен и неподсладен.

Сервитьорката отиде да донесе чая, а Фейт зачете менюто. Тъкмо си избра салата с пиле, когато някой застана до сепарето.

— Ти не си ли Фейт Девлин?

Фейт се стегна, очаквайки да я помолят да напусне заведението.

— Да, аз съм.

Жената ѝ се стори смътно позната — кафяви очи, кестенява коса, трапчинки на бузите. Беше възнисичка и имаше нещо закачливо у нея.

— И аз така си помислих. Отдавна беше, но коса с такъв цвят не се забравя — жената се усмихна. — Аз съм Холи Брус... сега Джонсън. Бяхме в един клас в училище.

— Ами да! — щом чу името, веднага си спомни и лицето. — Помня те. Как си? — Холи не ѝ беше приятелка, всъщност нямаше

приятелки, но поне не участваше в издевателствата над нея и се държеше вежливо. Но в момента изражението ѝ беше приятелско. — Ще седнеш ли при мен — покани я Фейт.

— Само за малко — съгласи се Холи и се вмъкна в сепарето срещу нея. Сервитьорката донесе чая и взе поръчката за салатата. Щом останаха сами, Холи обясни: — Ресторантът е собственост на семейството на съпруга ми и аз съм управителката. Очаквам доставка всеки момент, която аз проверявам.

След като Грей вече знаеше за агенцията, нямаше смисъл да крие, затова Фейт каза:

— Аз пък съм избягала от работа. Имам туристическа агенция в Далас и наистина трябваше да кажа на моя управител къде съм, но забравих да се обадя, преди да изляза.

Социалното и финансово положение беше уточнено и двете се усмигнаха една на друга като равни. На Фейт ѝ стана много приятно. Дори след като отиде да живее при семейство Гришъм, не създаде приятелства. Беше прекалено травмирана, остана си затворена и не се сближи с никого в гимназията. За нея беше истинско откровение, когато постъпи в колежа и съквартирантките от общежитието я приеха.

Отначало беше срамежлива, но бързо разцъфна и с буйна радост се отдаде на момичешките ритуали, които бяха забранени за нея някога: дърдоренето по цели нощи, шегите и смеха, размяната на дрехи и гримове, сутрешната треска да се приготвят навреме, побутването пред огледалото в банята. За пръв път участваше в безкрайните анализи на мистерията, наречена мъж, но главно слушаше и се подсмиваше на наивността им. Въпреки че повечето от съквартирантките ѝ вече бяха правили секс, а Фейт беше още девствена, се чувстваше безкрайно по-възрастна и по-опитна. Те гледаха мъжете през розовите очила на романтиката, а тя не страдаше от подобни илюзии.

Оттогава женското приятелство я радваше особено много и тя погледна Холи с надеждата да открие у нея същото желание за близост.

— Къде отидохте, след като заминахте? — попита Холи с непринуден тон, като че ли Фейт е напуснала Прескът при най-обикновени обстоятелства.

— В Бомонт, Тексас. После започнах да уча в колеж и се преместих в Остин, след това в Далас.

Холи въздъхна.

— Никъде не съм ходила, не че не ми се е искало. Постоянно си мислех, че ще попътувам, но се оженихме с Джоел, родиха се децата. Имаме две — оживи се тя. — Момче и момиче, едно мъжко и едно женско, смятам, че са ни достатъчни. А ти?

— Аз съм вдовица — каза Фейт с помръкнал поглед, тъй като винаги се натъжаваше, когато си спомняше за Кайл, умрял толкова млад и толкова безсмислено. — Омъжих се веднага щом завърших колежа и той загина при автомобилна катастрофа само след година. Нямахме деца.

— Колко жестоко! — в гласа на Холи се долавяше искрено съчувствие. — Съжалявам. Представям си какво е да загубя Джоел. Понякога много ме ядосва, но винаги е до мен, той ми е опората — тя се умълча за малко, после пак се усмихна. — Какво те накара да се върнеш в Прескът? От Прескът да се преместиш в Далас — разбирам, но обратното ми е необяснимо.

— Тук съм родена и израснала. Искам тук да живея.

— Е, дано не ти прозвучи грубо, но не би ми минало и през ум, че ще пожелаеш да се върнеш в Прескът. Имам предвид след онова, което се случи.

Фейт я погледна, но не забеляза никаква злоба в израза на Холи, само известна бдителност, сякаш още не можеше да си състави мнение за Фейт.

— Не ме посрещнаха много дружелюбно — отговори тя и реши да бъде също толкова откровена. — Не зная дали си чула, но на Грей Руйяр няма да му стане много приятно, ако разбере, че сте ме обслужили. Разпоредил е на всички продавачи да не ми продават.

— О, чух — подхили се Холи и бдителността ѝ намаля. — Но предпочитам сама да преценявам хората.

— Не желая да ти създавам неприятности.

— Няма да имам неприятности. Грей не е отмъстителен — тя замълча за малко. — Виждам, че не си съгласна с мен. Признавам си, не бих искала да ми е неприятел, но няма да се озлоби само защото си хапнала тук една салата.

— Всички в града вземат думите му сериозно.

— Има голямо влияние — съгласи се Холи.

— Но не и при теб ли?

— Не съм казала подобно нещо. Помня те от училище. Ти не беше като другите. Ако ставаше въпрос за Джоди, сега нямаше да седи тук и да ѝ сервираш пилешка салата. Ти си добре дошла винаги.

— Благодаря, но ми кажи, ако имаш проблеми.

— Това не ме притеснява — Холи се усмихна. В това време сервитьорката донесе салатата. — Ако е имал намерение да действа безогледно, щеше да предупреди. За Грей е вярно едно нещо — не е необходимо да се чудиш какво е намислил. Говори и действа.

* * *

Секретарка на Алекс Чилит беше същата Андрея Уолис според табелката върху бюрото ѝ. Жената носеше своите петдесет години без превземки, по лицето ѝ бяха отпечатани всяко едно от тези лета, а прошарената ѝ коса беше със спретната къса прическа, Фейт я позагледа и дори след като премахна дванайсет години, не можа да си я представи като тип, който ще заинтригува Ги Руйяр. Той харесваше предизвикателни жени, а не като тази благоприлична дама с откровено любопитен поглед.

— Приличате на майка си — каза най-накрая Андрея, след като добре я огледа. — Има разлика, но спокойно можете да минете за нея, особено с цвета на косата, тена.

— Познавахте ли я? — попита Фейт.

— Само съм я мяркала — покани я да седне на дивана. — Заповядайте. Алекс не се е върнал от обяд.

Тъкмо се настани, вратата се отвори и влезе строен, хубав мъж. Носеше костюм, нещо необичайно за Прескът, освен ако не си адвокат, принуден да стоиш цяла сутрин в съда. Погледна към Фейт и видимо се сепна, но после се отпусна и леко се усмихна.

— Вие сигурно сте Фейт, няма как да сбърка човек, освен ако Рене не е открила извора на вечната младост.

— И аз си помислих същото — потвърди Андрея, като се обърна към него и за момент не овладя израза си. Фейт сведе бързо поглед. От онова, което видя, беше доста съмнително Андрея да е имала любовна афера с Ги, тъй като беше много влюбена в своя шеф. Зачуди се дали

господин Чилит знае и също толкова бързо прецени, че не е наясно. В поведението му не се долавяше ни най-малък намек.

— Влезте — покани я той в кабинета си и затвори вратата. — Навярно бяхме груби, като ви обсъждахме по този начин. Извинявайте. Приликата е толкова очебийна и все пак като се загледаш, веднага се виждат разликите.

— Изглежда, всички реагират по същия начин, когато ме видят за пръв път — съгласи се тя и му се усмихна, а на Алекс Чилит всеки се усмихваше неволно. Беше от онези мъже, които с възрастта стават поизтънчени. Фигурата му не беше натежала с годините, черната му коса беше посребрена на слепоочията, в ъгълчетата на очите имаше бръчици и изглеждаше по-скоро на четирийсет, отколкото на петдесет. Около него се носеше свеж светлозелен мирис на току-що окосена трева.

— Седнете, моля — каза той и сам седна на своя стол. — Какво ви води при мен?

Фейт седна на кожения диван.

— Идвам по личен въпрос и виждам, че не биваше да губя работното ви време...

Той поклати усмихнато глава.

— Не се тревожете. А сега ми кажете какво ви притеснява. За Грей ли става въпрос? Опитах се да го накарам да ви остави на мира, но той е много загрижен към майка си и сестра си и не желае те да се разстройват.

— Разбирам много добре положението на Грей — обясни съдържано Фейт. — Не съм дошла заради него.

— О, така ли?

— Бих искала да ви задам някои въпроси за Ги Руйяр. Нали вие бяхте най-близкият му приятел?

Той ѝ се усмихна колебливо.

— Така смятам. Израснахме заедно.

Тя се запита дали да му каже, че Ги не е избягал с Рене. Но както се държеше привидно доброжелателно, не биваше да забравя, че е стар семеен приятел на семейство Руйяр и всичко, което кажеше, щеше да стигне право при Грей.

— Интересувам се от него — каза тя най-накрая. — Онази нощ и моето семейство се разруши, не само семейството на Грей. Какъв беше

Ги? Зная, че не беше верен на майка ми и още повече на съпругата си. Тогава защо изведнъж ще избяга от всичко — от семейството си, от бизнеса, за да бъде с нея?

— Едва ли ще ви бъде приятно да го чуете — отговори той смръщено. — За да се изразя по-меко, само ще ви кажа, че Рене беше много привлекателна, поне за мъжете, физически тя беше... как да се изразя... Ги имаше голяма слабост към сексапила на Рене.

— Но той от дълго време се срещаше с нея. Не е имало никаква причина да бягат.

Алекс сви пренебрежително рамене с подчертано френски маниер.

— Аз също никога не го проумях.

— Защо той просто не се разведе?

— И на този въпрос не мога да ви отговоря. Може би по религиозни причини. Ги не ходеше редовно на църква, но беше много по-вярващ, отколкото бихте предположили. Може би е смятал, че Ноел ще поне се по-леко раздялата без развод, прехвърля всичко на Грей и изчезва. Наистина не зная.

— Прехвърлил е всичко на Грей ли? — повтори Фейт. — Какво значи това?

— Съжалявам — отвърна той, — но не мога да разгласявам делата на моите клиенти.

— Не, разбира се, че не можете — отстъпи веднага тя. — Спомняте ли си нещо друго за онова лято? С коя друга се срещаше Ги?

Той като че ли се смути.

— Защо питате?

— Както вече ви споменах, интересувам се от този човек. Заради него не съм виждала майка си от онзи ден. Добър ли е бил? Притежавал ли е някакво благородство или е бил само един похотлив котарак?

Той се загледа за миг в нея и в очите му се появи тъга.

— Ги беше най-добрият човек на света — отговори той най-после. — Обичах го като брат. Непрекъснато се смееше, шегуваше се, но ако имах нужда от него, винаги беше насреща. Бракът му с Ноел беше разочарование за него и все пак бях изненадан, когато замина, тъй като обичаше много Грей и Моника. Като съпруг беше непоносим,

но нямаше по-чудесен баща от него — погледна ръцете си. — Изминаха дванайсет години — промълви, — но още ми липсва.

— А обаждал ли се е? — попита тя. — Или пък да се е свързал по някакъв начин със семейството си?

Той поклати глава.

— Доколкото зная, не.

— Освен с Йоланда Фостър с друга среща ли се през онова лято?

Въпросът ѝ още веднъж го стресна. Той вдигна вежди и отговори с укор в гласа:

— Всичко това няма никакво значение. Както не преставам да повтарям на Грей, това е минало, да го забравим. През онова лято имаше много болка и да я съживяваме постоянно, на никого няма да донесе нищо добро.

— Аз не мога да забравя, след като целият град помни. Няма значение колко съм успяла или почтена, някои хора тук още смятат, че съм боклук.

На последната дума гласът ѝ леко потрепери. Не успя да се овладее и се ядоса. Но се случваше понякога огорчението да ѝ проличи.

Алекс навярно го долови, защото изражението му се смекчи, той стана, премести се до нея на дивана и взе ръката ѝ.

— Зная, че ти е било трудно — каза мило. — Те ще променят отношението си, когато те опознаят повече. В края на краищата Грей също ще стане по-отстъпчив. Както ти казах, той реагира по този начин, защото е много загрижен за семейството си, но поначало е честен човек.

— И безкомпромисен — добави тя.

Той се усмихна вяло.

— Наистина е такъв. Но не е жесток. Бъди сигурна. Ако мога по някакъв начин да му повлияя, обещавам ти, че ще го направя.

— Благодаря.

Посещението ѝ нямаше тази цел, но той стриктно пазеше личните дела на своите клиенти и приятели. Все пак визитата не беше пълен провал, тъй като с чиста съвест щеше да отпише от списъка си Андрея Уолис.

Тръгна си към къщи, премисляйки откъслечната информация, която научи. Ако Ги беше убит, Лоуел и Йоланда Фостър бяха най-

вероятните заподозрени. Взе да умува как да нагласи среща и с двамата. Освен това се чудеше къде изчезна господин Плезънт и дали е добре.

* * *

— Срегнах се с Фейт днес — съобщи Алекс същата вечер, докато преглеждаха с Грей едни документи. Взе чашата си с коняк и се загледа с интерес в по-младия мъж. — В първия момент приликата е поразителна, но после разбираш, че никога няма да я объркаш с Рене. Не е ли странно, Рене беше по-хубава, но Фейт е по-привлекателна.

Младият мъж го погледна и направи кисела физиономия, като улови израза в сивите очи на Алекс.

— Да, забелязах колко е привлекателна, ако това те интересува. Къде я срещна?

И той отпи от любимия си скоч, наслаждавайки се на парливия вкус.

— В кантората. Дойде да ме разпитва за Ги.

Грей се задави. Удари чашата на плота толкова силно, че питието се разплиска.

— Какво? Какво иска да знае за татко?

Много се ядоса, че Фейт разпитва за баща му. Остана потресен и за един миг тя не беше вече Фейт, а Девлин. Желаше я с безумна жажда, която го тревожеше и възмущаваше, и макар и да знаеше, че ще задоволи страстта си, щом му се удаде възможност, не искаше Фейт да има нищо общо със семейството му. Не желаше Моника и Ноел да бъдат изложени на опасността да се срещнат с нея, но от всичко най-вече не искаше тя да разпитва за баща му. Изчезването му и неговото предателство бяха рани, които започваха да кървят при най-малката драскотина.

— Интересуваше се какъв е бил, случвало ли се е да се обади, имал ли е и друга връзка през онова лято.

Вбесен, Грей се надигна от стола си, за да хукне към дома ѝ и да се разправи с нея. Алекс сложи ръка на рамото му и го спря.

— Тя има право да знае — изрече кротко. — Или поне да се интересува.

— По дяволите, ако се осмели! — озъби се Грей.

— Тя също не е виждала майка си от тогава.

Грей замръзна. Алекс беше прав, мамка му. Жегна го, но трябваше да си признае истината. Когато баща му ги напусна, той поне беше зрял мъж, макар и не опитен в бизнеса, а Фейт беше само на четиринайсет, безпомощна и уязвима както всяко дете. Нямахше представа какъв е бил животът ѝ през тези години, освен че е вдовица и собственичка на преуспяваща туристическа агенция, но беше готов да се обзаложи, че не е бил никак лесен. Животът с Еймъс Девлин, с двамата разбойници, както и с онази уличница сестра ѝ, едва ли е бил розов, но поне Рене е била около тях.

— Не я закачай, Грей — каза кротко Алекс. — Не заслужава хората да се държат така с нея, което отчасти се дължи и на теб.

Грей взе чашата си и я разклати, загледан в наситения кехлибарен цвят на уискито.

— Не мога — изрече навъсено. Застана до прозореца и се загледа в мрака навън. — Тя трябва да се махне, преди да съм направил нещо, което ще наскърби Моника и мама.

— Какво например? — попита озадачен Алекс.

— Ще кажа само, че когато се отнася за Фейт, аз се оказвам заклещен между скала и един още по-твърд обект... — завъртя очи с някаква гневна самоирония — ... в моите панталони.

Алекс го зяпна ужасен.

— Боже мой!

— Сигурно е генетично.

„Това е единственото обяснение“ — помисли си мрачно. Наследил беше пениса на баща си. Само му покажи жена от Девлиновото племе и веднага се изправя. Не, не точно всяка Девлин; към две от тях остана съвсем равнодушен. Но Фейт... Равнодушието му мигом се изпаряваше, ако тя се намираще в радиус от километър.

— Не можеш да причиниш на майка си точно това — прошепна по-възрастният мъж. — Унижението ще я убие.

— Зная, по дяволите! Затова искам Фейт да се махне, преди да съм направил някоя глупост — обърна се към Алекс с все същата гневна самоирония: — Не само аз съм изкушен, мамка му! Ако беше така, щеше да е по-лесно. Отидох снощи при нея, за да ѝ направя предложение: щом не желае да напусне областта, да ѝ купя къща

някъде недалеч, за да се срещаме, без да оскърбяваме никого. Вечеряха заедно с един възрастен мъж и аз с неподозирана ревност я обвиних, че си е хванала богато татенце — поклати глава и се присмя на себе си: — Можеш ли да си представиш? Горкият стар човек, все едно излязъл направо от петдесетте, а на мен ми се върти само едно нещо в главата, че се опитва да я завлече в леглото.

— Кой беше този човек? — попита любопитно Алекс. — Познавам ли го?

— От Ню Орлиънс беше. Фамилното му име е Плезънт. Толкова бях вбесен, че не си спомням дали ми каза малкото си име. Бил неин сътрудник.

— Наистина ли?

Грей сви рамене.

— Сигурно. Фейт притежава туристическа агенция, която има клон в Ню Орлиънс.

— Притежава агенция ли?

— Доста се е потрудила, нали? — и отново внезапно почувства гордост. — Основала я е в Далас. Не зная колко клонове има, но поръчах да ми съберат информация. Ще ми изпратят резултатите всеки момент.

— Ще ѝ съсипеш ли бизнеса, ако не замине? — попита Алекс, но по-меко, отколкото очакваше Грей.

— Не. Първо, не съм чак такъв мръсник и второ, ако я разоря, ще трябва да се простя с идеята да я разкарам оттук — усмихна се накриво. — Прецени кое е по-важно.

Но Алекс не се засмя.

— Каква ситуация! Ако си решил твърдо да я свалиш...

— Решил съм — прекъсна го Грей и изпи на един дъх уискито.

— ... тя не може да остане тук. Ноел ще рухне.

— Тревожа се повече за Моника, отколкото за мама.

Алекс примигна, сякаш се замисли за Моника. Но едва ли в главата му беше Моника; цялото му внимание беше съсредоточено върху Ноел. Знаеше, разбира се, за опита за самоубийство на Моника. Нямахше как да го запазят в тайна след суматохата в кабинета на доктор Богард. Пък и Моника не криеше белезите си. Беше много горда, за да се прикрива страхливо с дълги ръкави и широки гривни.

— Сега Моника е много по-силна — изрече най-накрая Алекс. — А Ноел няма опора. В началото си мислех и не съм си променил мнението, че тя трябва да приеме фактите и да продължи своя живот, но ако разбере, че имаш любовна връзка с Фейт... няма да издържи. Възможно е да направи опит да се самоубие.

Грей поклати глава, смаян, че Алекс познава Ноел от толкова много години и още не е осъзнал, че тя е твърде егоцентрична, за да се самонарани. С късогледството на влюбените той виждаше само нейната хладна, идеална, недостижима красота. Тази негова склонност към романтиката беше странно нехарактерна за един адвокат.

— Тя трябва да си отиде — заключи Алекс със съжаление.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Факс машината бръмчеше, затова Фейт не чу колата, която спря на алеята пред къщата. Входната врата се разтреса от тропането и тя се надвеси от прозореца. Не се виждаше кой стои на верандата, но сивият ягуар на Грей беше паркиран зад нейната кола и тя въздъхна и с чашата кафе в ръка се отпрати да отвори. Беше едва осем и половина — твърде рано, за да се разправя с Грей Руйяр.

Първото нещо, което забеляза, щом отвори вратата, беше страшният му гняв.

Само веднъж го беше виждала в това състояние — когато дойде в колибата да им съобщи, че Рене е заминала, и след това същата нощ, когато ги изхвърли от дома им. Съзря студената жестокост в черните му очи, спомените от онази нощ прорязаха ума ѝ и ярките образи за миг я превърнаха в ужасеното момиче, което беше тогава. Кръвта ѝ се вледени, направи крачка назад, а той пристъпи, за да влезе, и вратата се захлопна зад гърба му.

Тя подскочи от трясъка. Очите ѝ — зелени и немигащи — бяха приковани върху лицето му, като че ли не се осмеляваше да ги отмести.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш? — попита той много меко, а кадифеният тон беше смразяващ като свистенето на меч. Пристъпи още напред, докато не се надвеси над нея, а тя отстъпи пак. Чашата трепереше в ръката ѝ.

При всяка негова стъпка напред, тя правеше една назад, като бавен танц, който приключи с тежък удар в стената, като че ли се мъчеше да мине през нея. Преди да успее да се измъкне, той залепи дланите си от двете ѝ страни. Леко се наведе над нея. Горните две копчета на бялата му риза бяха разкопчани и се виждаше мургавата му кожа, украсена с къдрави косъмчета. В ямката на силната му шия пулсът видимо туптеше точно пред очите ѝ. Фейт се вторачи в това ритмично движение, опитвайки се да се овладее. Вече не беше на четиринайсет години. Той не можеше да я изхвърли от собствената ѝ къща.

— Е? — попита той със същия опасен тон. Силните му ръце я обграждаха от двете ѝ страни и докосваха голите ѝ рамене. Допирът му я опари. Широките му рамене и гърди бяха като стена пред нея, пое мускусната мъжка миризма и разшири ноздри с инстинктивна наслада. Държеше чашата с кафе пред себе си като щит и като преглътна, найсетне успя да продума:

— За какво говориш?

Той се надвеси още повече над нея.

— Говоря за въпросите, които задаваш. Алекс ми каза, че си била в кантората му вчера. Да разпитваш Алекс е едно — той ще си държи устата затворена, но познай кого срещнах тази сутрин. Ед Морган.

Въпреки спокойния тон в очите му видя студена ярост. Ако беше вдигнал скандал, нямаше да се опънат така нервите ѝ. В това състояние беше способен на всичко, но колкото и да бе чудно, не се страхуваше, че може да ѝ посегне физически. Не, Грей нямаше да ѝ причини физическа болка, щеше да нарани душата ѝ.

— Ще го кажа само веднъж — произнасяше думите много отчетливо, навеждайки се още, докато носят му почти опря до нейния. — Не задавай повече въпроси за баща ми. Твоето любопитство само ще предизвика клюки и ще разстрои семейството ми отново. Ако това се случи, Фейт, ще те изхвърля от града, без да ми мигне окото. Можеш да се оплакваш, колкото си щещ. Така че запомни: не желая сладката ти уста дори да произнася името на баща ми.

Огромните ѝ зелени очи бяха вперени в неговите само на педя разстояние. Вирна брадичка, все едно се готвеше да дръпне нарочно тигър за опашката, сви устни, които той смяташе, че са сладки, и изрече две думи:

— Ги Руйяр.

Видя как зениците му се разшириха от изумление, после леденият израз в очите му беше изместен от огнен бяс. Може би не беше особено благоразумно да го предизвиква, но резултатът беше очарователен. Като че ли щеше да се пръсне от гняв, лицето му стана тъмночервено и ако косата му не беше вързана на опашка, сигурно щеше да щръкне.

Само за част от секундата се наслаждава на реакцията му. После със светкавична скорост, каквато вече беше наблюдавала у него, той стисна лактите ѝ и я раздруса така силно, че зъбите ѝ затракаха.

Чашата с кафето се разплиска, тя изохка и за да не залее него с горещото кафе, я изпусна върху себе си. Чашата се разби в краката им, а тънката пола се залепи за бедрото ѝ. Изохка отново, но този път от болка. Грей отскочи назад и тя веднага отлепи полата от бедрото си. Той я погледна и изруга грубо:

— Мамка му!

Дръпна я към себе, посегна към талията ѝ и откопча полата, която се свлече в краката ѝ. Вдигна я на ръце и тя замаяно се притисна към рамото му, а стаята се завъртя пред погледа ѝ.

— Какво правиш? — разкрещя се тя разтревожена, докато той я носеше към кухнята. Беше объркана, а той действаше бързо и в първия момент не можа да се ориентира накъде се е запътил. На всичкото отгоре се притесни ужасно от голите си крака, и от факта, че е само с бикини и блузка.

В кухнята той издърпа с крак един стол от масата и я сложи внимателно да седне. После взе кърпа, намокри я със студена вода и наложи зачервеното бедро. Тя трепна от студения допир. Струйки вода се стичаха и навлажняваха бельото ѝ.

— Забравих за кафето — промърмори той, но ако трябваше да бъде искрен, изобщо не го беше забелязал, преди да се излее. — Извинявай, Фейт. Имаш ли чай?

Преди да отговори, той отвори хладилника и извади каната с чай, а студеният чай беше задължителен в южняшкото домакинство. После прерови шкафовете, за да намери чиста кърпа, потопи я в каната, изстиска я, а тя изумена наблюдаваше как подменя компреса. Водата беше студена, но чаят — леден и Фейт изохка.

— Боли ли те? — попита Грей и приклепна, за да оправи компреса.

— Не — отвърна тя, без да се преструва. — Просто чаят е леден.

Лицето му беше срещу нейното и тя забеляза, че той се успокои. После попита с лека ирония:

— Преиграх ли?

Тя сви устни:

— Съвсем мъничко.

— Бедрото ти се зачерви. Видях, че се изгори.

— Малко щипе, нищо повече. Даже няма да се получи мехур.

Погледна го с присвити очи, едва потискайки смеха си.

— Признателна съм ти за грижите, но наистина нямаше причина да съблечеш половината от дрехите ми.

Той плъзна поглед по голите ѝ крака и после към бикините, които се подаваха изпод блузката. Сложи ръка на другото бедро и го погали, очарован от нежната като коприна кожа.

— Много отдавна искам да усетя влага по бельото ти — промърмори той, — но не от чай.

Смехът ѝ секна. Появи се напрежение, толкова наситено, сякаш можеше да се пипне. Цялото ѝ същество се наелектризира, слабните ѝ пламнаха, гърдите ѝ се напрегнаха. Желанието я замая и тъкмо щеше да произнесе: „Направи го“, се сепна, защото тази граница не се осмеляваше да премине. От него се излъчваше сексуално напрежение като от високоенергийно поле, жарко и настойчиво. Само една дума и той щеше да се нахвърли върху нея.

Изпитваше болезнена необходимост да го докосне, да се притисне към тялото му и да разтвори своето за него. Но инстинктът ѝ за самосъхранение я предпази и тя остана вцепенена и мълчалива.

Той се наведе още малко и вдъхна нейното чувствено, сладко благоухание. Кръвта му запулсира бясно, възбудата стана видима. Двамата мълчаливо се гледаха като неприятели, сблъскали се на безлюдна улица. Той искаше да смъкне бельото ѝ, да зарови глава в скута ѝ и импулсът беше толкова силен, че се разтрепери от усилието да го овладее. Запита се какво ли би направила тя, ако той не устои. Ще се изплаши ли, ще го отблъсне ли... или ще разтвори крака и ще впие ръце в косата му.

Погали бедрото ѝ, притисна пръсти към копринената плът, която се сторещи от милувката. Зениците ѝ се разшириха, после сведе поглед, притвори клепачи, въздъхна дълбоко и той сякаш физически усети гърдите ѝ. Плъзна ръката между двете бедра, които тя стискаше едно до друго. Желаше я безумно. Забрави за Моника, за Ги, за всичко, освен усещането за нежната плът между краката ѝ, съвсем ненадеждно защитена от тънката памучна материя. Би я обсипал с бавни ласки там и ако тя го оставеше да я докосне, щеше да бъде негова. Щеше да я обладае.

Но тя излезе от вцепенението си и отмести ръката му.

— Не — промълви.

Разочарованието го разтърси. Той изръмжа. Инстинктите му почти замъгляваха разума. Но най-накрая разумът надделя. Беше потен и трепереше от потребността да я има. Ерекцията му беше болезнено силна.

— Не — забрани тя отново, като че ли първият отказ е бил неубедителен.

Хвана ръката ѝ и преплете пръсти с нейните.

— Тогава подръж ръката ми за минута.

Тя я стисна здраво, усещайки как пръстите му се впиха в нейните.

След момент, който продължи неизвестно колко, вгледани един в друг с безумно желание, непоносимото напрежение у него започна да намалява. Изправи се и пусна ръката ѝ.

Тя се покашля, без да знае какво да каже.

Възбудата все така беше видима, но вече беше под контрол. Той взе една от кърпите за ръце и покри бедрата ѝ, за да скрие изкушението от погледа си.

След малко попита тихо:

— Наистина ли не те боли?

— Не, не ме боли — отвърна тя също толкова тихо, сякаш един по-висок тон щеше разбие тяхното самообладание и да ги тласне към пропастта, която току-що избягнаха. — Не е кой знае колко изгорено. Утре няма да има нищо.

— Много добре — той погледна към нея и вдигна ръка, като да я погали по косата, но я отпусна. Все още не беше безопасно да се докосва до нея. — А сега ми разкажи защо разпитваш за баща ми.

Вдигна поглед към него. Искаше да му каже за подозренията си, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Не можа да го изрече. Трябваше да вярва, че той не знае нищо, че няма нищо общо със смъртта на баща си, защото го обичаше, иначе щеше да остане с разбито сърцето. И заради любовта си към него щеше да страда, ако го нарани. Поля себе си с горещото кафе, за да не пострада той. В такъв случай как да му каже, че неговият баща сигурно е мъртъв, убит?

Затова измърмори нещо като полуистина:

— И за мен той е личност от моето минало. Спомням си го смътно и всъщност не зная нищо за него. Беше винаги внимателен към мен при редките ни срещи и после изгубих заради него майка си. Нима

смяташ, че не съм любопитна какъв човек е бил? Нямам ли право да запълня празнините, за да разбера как се стигна дотам?

— Пожелавам ти късмет — изръмжа той. — Мисля, че го познавам по-добре от който и да е под слънцето, но още не съм проумял какъв смисъл имаше бягството му — млъкна, после добави: — Каквито и въпроси да имаш, питай мен, защото предупреждението ми беше съвсем сериозно. Не желая да бъда груб с теб, Фейт, но ще направя всичко възможно, за да защитя семейството си. Запомни това добре.

След като ѝ предлага... Но не, едва ли беше време да продължава схватката със задаване на въпроси, особено при тази ситуация: тя — полугола, а Грей — обзет от страст, която ще избухне всеки миг като буре барут със запален фитил. Така че само го погледна мълчаливо и след миг той се усмихна накриво.

— Не чух никакви обещания. Помисли си, сладурче. Не си усложнявай живота повече, отколкото е разумно. Просто си затваряй устата и се дръж прилично.

— Като послушно момиченце ли?

— Като умна жена — поправи я той. Посегна отново към нея и отново се отказа. Тя виждаше, че той иска да остане и да продължи онова, което започна, но тя го отблъсна и той бе принуден да приеме решението ѝ... засега. При всяка тяхна среща схватката щеше да се подновява и изкушението да се предаде, щеше да бъде еднакво силно с необходимостта да се въздържа.

— Ще си тръгвам — каза той.

— Добре.

Той не помръдна.

— Не искам.

— Все пак си върви.

Той се подсмихна.

— Ти си твърда жена, Фейт Девлин.

— Харди.

— Не го познавам. За мен не е реален. Обичаше ли го?

— Да — „но не както обичам теб.“

Черните му очи проблеснаха и този път сложи ръка върху страната ѝ.

— За мен ще бъдеш винаги Девлин с тази червена коса и тези очи на вещица.

Наведе се и я целуна леко по устните. После тръгна и когато вратата се затръшна, тя се отпусна с облекчение.

Като че ли тайфун премина през стаята. Сърцето ѝ се блъскаше и тялото ѝ омекна. През тези няколко минути изпита най-силното еротично чувство в живота си, а той само я докосна. Ако наистина беше правил любов с нея, щеше напълно да се самозабрави. Плашеше се от силата на желанието, което той възбуждаше у нея с поглед, с мимолетен допир, дори с омайната си мъжка миризма на мускус.

„За мен ще бъдеш винаги Девлин.“

Страхотно! Сигурно искаше да каже, че никога няма да забрави произхода ѝ, че каквото и да направи, няма да промени мнението си за нея.

„А аз винаги ще те обичам — прошепна му тя в душата си. — Винаги.“

* * *

„Само я докоснах и бях готов — мислеше си кисело Грей. — Господи, ако някога изобщо проникна в нея, сърцето ми сигурно ще се пръсне.“

Ръцете му трепереха върху кормилото. Реакцията беше една и съща, стига да прекара минута в компанията на Фейт. Щеше да бъде по-леко, ако тя не се държеше така; може и да стоеше привидно спокойно, да имаше сили да каже „не“, но очите ѝ го гледаха с онзи изпълнен с копнеж, замаян поглед. Въпреки че не я целуна, освен онази мимолетна целувка на тръгване, устните ѝ бяха зачервени. Нежна руменина обагреше прозрачната ѝ кожа.

Желаеше я. Трябваше да я принуди да напусне града. Желаеше я. Противоположните потребности го влудяваха.

Тя не се съгласи да престане с въпросите. Не спори с него, но той беше започнал да осъзнава, че нейната упоритост е огромна като Гранд Каньон. Без много шум се съпротивляваше. Животът често беше поднасял на Фейт страдание, когато е била малка и неспособна да взема решения. Сега, когато сама решаваше, не се колебаеше. И това

може би беше обяснението защо само на двайсет шест години притежаваше собствен бизнес.

Така че едва ли щеше да я убеди да се махне. И тъй като беше до болка сигурен, че няма да прояви разум и да стои настрана от нея, го чакаха трудни дни.

* * *

Моника влезе в кантората на Алекс с треперещи ръце и се усмихна на Андрея. Все пак успя да изрече непринудено:

— Надявам се, че той е в кабинета си. Бях по работа в града и искам да поговоря по един въпрос с него.

— Имаш късмет — усмихна се секретарката. — Върна се точно преди пет минути. Мие си ръцете. Влез и го почакай в кабинета.

„Мие си ръцете“ беше деликатният начин да се каже, че е в тоалетната. „И мама така би се изразила — помисли си Моника, — ако изобщо можеше да намекне за нещо като тоалетна.“ За своите трийсет и две години не си спомняше майка ѝ да е споменавала, че изобщо съществуват тоалетни, физическите функции все едно не съществуваха за нея. Колкото и да се мъчеше, не можеше да си представи, че майка ѝ е правила любов, въпреки че двамата с Грей бяха доказателство, че това се е случвало най-малкото два пъти. Цяло чудо беше, че след раждането на Грей не е прогонила баща ѝ от спалнята и още веднъж е изпаднала в обидното положение на бременна жена, която на всичкото отгоре е трябвало да посещава гинеколог.

Моника заобиколи кожения диван и отиде до прозореца. Загледа се в градския площад. Пролетният цъфтеж беше преминал и сега избуяваше лятната зеленина. Времето си вървеше неумолимо, земята и растенията преминаваха през кръговрата на годината, недокоснати от грандоманията на човека, който си въобразяваше, че може да въздейства на всичко в света.

Алекс влезе и ѝ се усмихна.

— Какво те води насам?

Снощи той беше на вечеря у тях и бяха обсъдили деловите въпроси.

Моника погледна хубавото лице с добродушни сиви очи и гърлото ѝ пресъхна. Цяла седмица събираше смелост, за да разговаря с него. Реши, че в кантората ще бъде най-безболезнено, но ето че гласът ѝ изневери.

Алекс сви вежди, забелязвайки притеснението ѝ.

— Какво има, скъпа? — попита той меко и като затвори вратата, се приближи до нея и взе ръката ѝ.

Тя пое дълбоко дъх. Понякога си мислеше, че е побъркана, и историята с Алекс е само плод на нейното въображение.

При нормални обстоятелства в поведението или в погледа му нямаше и намек за тяхната интимност. Той беше просто Алекс, какъвто винаги е бил — силно рамо, на което да се облегнеш, приятелят, който без много шум пое от тяхното бреме, докато тя и Грей си стъпят на краката. Като че ли наистина тези потайни моменти съществуваха между двама други хора, между татко и мама, които правеха любов с взета назаем плът.

Но това беше Алекс. Той нямаше да изчезне. Любовта и подкрепата му не зависеха от факта, дали спи с него. Тя беше за Алекс само отдушник за неосъществена страст.

По логика беше така. Но чувствата не се съобразяваха с логиката и тя беше ужасена. Един баща вече я беше изоставил. Обичта му към нея не беше достатъчно силна, за да се противопостави на съблазънта да чука Рене Девлин. За нея щеше да бъде непоносимо, ако изгуби и Алекс.

Но ето че срещна Майкъл. Милият, секси Майкъл. Вероятно ще се прости с него завинаги, ако не сграбчи своя шанс сега, и въобще не се поколеба. И през ум не ѝ мина да избира между двамата. Майкъл беше нейното сърце, кръвта, която пулсираше в тялото ѝ.

— Моника? — подкани я Алекс, а сивите му очи помръкнаха от тревога.

Трябваше да му каже. Затвори очи и изпелтечи:

— Ще се омъжа за Майкъл Макфейн.

Настъпи мълчание и тя уплашено стисна очи. Секундите отминаваха, а Алекс не продумваше. Най-накрая не издържа и отвори очи.

Той ѝ се усмихваше нежно.

— Моите поздравления — рече, после се позасмя. — Какво очакваше да чуеш от мен?

Тя се взря в него слисано.

— Н-н-не знам.

— Радвам се за теб, скъпа. Нито ти, нито Грей мислехте за брак и аз се тревожих. Шерифът е добър, стабилен мъж.

— Мама няма да одобри тази женитба.

Той се замисли.

— По всяка вероятност няма, но не се оставяй това да ти попречи. Заслужаваш щастие, Моника.

— Не желая да я разстройвам.

— Има неща, които тя трябва да проумее, и такива, които не я засягат. Така че се омъжи за Майкъл и бъди щастлива. Повярвай ми, това няма толкова да я разстрои, колкото ако разбере за Фейт Девлин.

Фейт Девлин ли? Моника примигна.

— Защо я споменавах?

След като майка ѝ вече знаеше, че жената се е върнала в Прескът, твърдението на Алекс нямаше смисъл.

— Грей не ти ли каза? — той изглеждаше изненадан.

— Очевидно не. Кажи ми за какво става въпрос.

Той въздъхна.

— Тя разпитва из града... за Ги. Засяга интимни въпроси. Ако не престане, ще съживи цялата история и това ще нарани Ноел много повече, отколкото твоята женитба.

Сякаш ѝ удариха плесница, Фейт Девлин разпитвала за баща ѝ! Само мисълта за това я оскърби. Не ѝ ли беше достатъчно, че онази уличница майка ѝ отвлече баща ѝ и тя повече не го видя? Лицето ѝ пламна от гняв.

— И какви въпроси задава? Боже мой, какво я засяга?

— Лични въпроси. Например какъв човек е бил, ей такива неща. Вчера ме посети, тъй като научила, че съм бил най-добрият приятел на Ги. Да разпитва мен е приемливо, но тази сутрин Грей разбрал, че е досаждала също и на Ед Морган.

— Разпитвала е Ед Морган за татко! — извика Моника. — Най-големият клюкар в града!

— Грей се погрижи — успокои я Алекс и я потупа по ръката. — Знаеш какъв е. За секунда убедил Ед да си затваря устата.

Ядосаният Грей беше страховита гледка с черните си очи и убийствено студен поглед. Представи си как Ед Морган не е издържал и десет секунди. Но това не я интересуваше, а нахалството на Фейт Девлин. Беше заслепена от възмущение.

— Разбирам любопитството ѝ — продължи Алекс, — но както казах на Грей, майка ти ще рухне, ако разбере.

— Много добре, но аз не разбирам нейното любопитство! — развика се Моника. Господи, много малко бе необходимо, за да изпадне майка ѝ в онова състояние на отчаяние, депресия и пълно отчуждение. Обзе я омраза. — Грей е затворил устата на Ед Морган, а с нея какво ще прави?

— Нямам представа. Зная, че не си на същото мнение, но когато тя се върна да живее тук, настоявах да я остави на мира. Не е било по нейна вина онова, което се случи, и има право да живее, където пожелае. Това е факт, с който Ноел трябваше да се примири. Но става въпрос за нещо различно, за умисъл и този път вината е на Фейт Девлин.

— Грей трябва да се погрижи — каза Моника. — Длъжен е.

— Не зная дали ще може.

— Как така? Може да направи толкова неща.

— Нека да ти го обясня по друг начин. Според мен този път ще се поколебае да приложи драстични мерки към Фейт, тъй като тя го привлича. Събуди се, Моника — смърри я той. — Обърни внимание на брат си. Луд е по нея. Цялата ситуация не е никак лека за Грей.

Моника изстина и пребледня. Грей бил... луд за тази жена! Не! Господ нямаше да разреши такава несправедливост. Нямаше да я остави да преживее още веднъж този кошмар.

Не беше в състояние да говори повече, нито да понесе съчувствието в сивите очи на Алекс. Тичешком напусна кантората и едва на улицата се досети, че не му каза, че повече няма да се среща с него.

Ако Грей се захванеше с дъщерята на Рене Девлин, това щеше да убие майка ѝ. Ключките този път щяха да бъдат толкова зловни, повече нямаше да може да ходи с вдигната глава. Моника се изсмя горчиво. А пък тя се притесняваше какво ще си помисли майка ѝ за Майкъл Макфейн!

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Агенцията на господин Плезънт беше на втория етаж в една двуетажна сграда, Фейт се надяваше на чудо, докато изкачваше стълбите. Очакваше да го намери в добро здраве, но просто телефонът му да е бил повреден. Все пак повредата не беше правдоподобно обяснение, тъй като нищо не му пречеше да се обади от друг телефон. Може би беше поел нов случай и беше забравил за нея.

Съмняваше се, че Франсис П. Плезънт ще забрави каквото и да било.

Първата врата вляво беше на неговия офис. Горната ѝ половина беше остъклена, но от вътрешната страна имаше спуснати щори. Когато дойде предишния път, щорите бяха вдигнати. Натисна дръжката, вратата беше заключена, но все пак почука. Отвътре не се чу никакъв шум. На вратата имаше прорез за пощата, Фейт се наведе и надникна. Виждаше се ограничено пространство с голям куп писма и съобщения, струпани на пода.

Не беше вътре, а неприбраната поща показваше, че от няколко дни не е идвал.

Фейт се разтревожи и отиде до съседната врата. Според табелата се намираше пред юридическата кантора на Хюстън Мейнджис. Чуваха се чаткане на пишеща машина и гласове и тя влезе.

Помещението беше тясно и задръстено с рафтове с папки и картотеки. Очевидно се намираше в приемната, населена от слаба белокоса жена и три каучукови растения, едното от които беше стигнало гигантски размери.

Вратата на другата, също толкова малка стая беше отворена. Библиотеката беше претърпкана с книги. Набит мъж, настанил се зад очукано бюро, разговаряше с клиент, който седеше на изтърган фотьойл от изкуствена кожа.

Слабичката жена я погледна и ѝ се усмихна въпросително.

— Клиентка съм на вашия съсед господин Плезънт — обясни Фейт. — От няколко дни се опитвам да се свържа с него, но той не ми

отговаря. Случайно да имате представа къде е?

— Да — отвърна жената. — Замина преди около седмица за едно градче близо до Мисисипи, не си го спомням. Беше нещо с П. Предполагам, че е още там.

— Не е там, тръгна си на следващия ден. Той има болно сърце и аз се тревожа за него.

— О, скъпа! — жената се натъжи. — Той не се оплакваше, но аз знаех, разбира се. Жена му Вирджиния — често обядвахме с нея и смъртта ѝ беше голямо нещастие — ми беше казала за заболяването му. Било наистина сериозно. Изобщо не съм се сетила да проверя как е — посегна към телефона. — Ще позвъня в дома му. Номерът не е вписан указателя, нали разбирате? Не обича работата да разстройва личния му живот.

Фейт знаеше, тъй като не успя да открие номера на домашния му телефон.

След минута дребничката дама се отказа.

— Никой не отговаря. О, скъпа! Разтревожих се и аз.

— Ще проверя в болниците — каза Фейт. — Мога ли да използвам вашия телефон?

— Разбира се, мила. Имаме две линии, така че говорете спокойно. Но ако някой позвъни, ще трябва да затворите, за да отговоря.

С благодарност към южняшкото гостоприемство Фейт взе указателя и прелисти до раздел „Болници“. Бяха повече, отколкото очакваше. Започна от първата.

След трийсет минути приключи с обажданията. Господин Плезънт не беше постъпвал в нито една от местните болници. Ако се е почувствал зле някъде по пътя, имаше вероятност да е другаде, но къде?

Или пък нещо друго му се беше случило. Съществуваше една възможност, за която не искаше и да си помисли, но се налагаше да я допусне. Ако Ги Руйяр е бил убит и господин Плезънт е задавал въпроси, които са изплашили някого... Прилоша ѝ от тази мисъл. Ако се беше случило нещо лошо с този мил, възрастен човек, вината щеше да бъде нейна. А тя нямаше за какво да се хване, освен за твърдението на Рене, че изобщо не е била с Ги онази нощ преди дванайсет години и оттогава не го е виждала.

Повечето хора нямаше да заподозрат убийство. Нямаше и да се страхуват, че горкият господин Плезънт е попаднал по някакъв начин на същия човек, убил Ги. Но пък повечето хора не са били влачени посред нощ и изхвърляни от дома им в прахта. Преди Рене и Ги да изчезнат, животът ѝ беше предсказуем, макар и малко мрачен. Но през онази нощ вярата ѝ, че в живота има известен порядък, беше разбита и тя завинаги се прости с наивното убеждение, че има неща, които не се случват на обикновените хора. Като че ли завесата пред очите ѝ се вдигна и след онази нощ тя осъзна с пределна яснота, че на света има много опасности и несигурност. Лошите неща не само бяха възможни; през нейния живот те се случваха. Държа ръчичката на Скоти, докато умираше, идентифицира трупа на Кайл в моргата... Да, случваха се много лоши неща.

— Какво ще направите? — попита секретарката съвсем естествено, сякаш Фейт беше длъжна да предприеме нещо.

— Ще съобщя в полицията за изчезнало лице — отговори тя, тъй като това беше най-логичното. Господин Плезънт беше изчезнал така внезапно и безследно също както Ги. Съвпадение ли беше това? Едва ли, но тя нямаше никакви улики, за да предизвика разследване. Така че най-разумното беше да съобщи в полицията. По този начин поне щеше да се започне някакво дирене.

Попита къде се намира полицейското управление и го откри само след два погрешни завоя. Сержантът в приемната я упъти към съответната служба, където я прие изморен детектив, облечен със също толкова изтощен от носене костюм, и въпреки всичко съумя да покаже заинтересуваност.

— Проверихте ли в мотела дали е заминал? — попита детектив Амброуз и отегчените му очи се оживиха донякъде, когато я погледна.

— Служителят на рецепцията всъщност не го е видял да си тръгва, но ключът бил оставен на нощното шкафче. Вещите на господин Плезънт също не били там.

— А платил ли е предварително?

Фейт кимна.

— В такъв случай няма нищо необичайно. Нека да обобщим. Никой не го е виждал, след като си е заминал от Прескът, пощата не е прибирана дни наред, не отговаря на домашния си телефон и има болно сърце — детективът поклати глава. — Ще намина към дома му,

да видим дали ще открия нещо, но... — запъна се и я погледна със съчувствие.

Сигурно предполагаше, че сърцето на възрастния човек не е издържало. Щеше да съжалява, ако господин Плезънт е починал и тя не е била до него, за да държи ръката му и дори да присъства на погребението му. Той беше наясно със здравословното си състояние, беше подготвен, дори очакваше да се събере със съпругата си. На Фейт щеше да ѝ бъде мъчно и все пак би било в реда на нещата. Но ако детективът не го намереше, щеше да бъде истински кошмар и щеше да очаква най-лошото.

Извади визитна картичка и я подаде на детектива:

— Моля ви, обадете ми се, щом научите нещо. Не бях близка с него, но много ми допадна. Беше мил човек.

За свой ужас осъзна, че говори в минало време, и се сепна.

— Бих искал да ви попитам нещо, госпожо Харди. Какво му бяхте поръчали да разследва?

Очакваше този въпрос и му каза истината:

— Преди дванайсет години моята майка избяга с любовника си. Помолих го да ги издири, ако е възможно.

— И издири ли ги?

Тя поклати глава.

— Нямах резултат, когато говорих за последен път с него.

— Което беше кога?

— Вечеряхме заедно вечерта, преди да напусне мотела.

— След това някой виждал ли го е?

— Нямам представа.

Целта на въпросите ѝ беше ясна. Най-малкото детективът се отнасяше сериозно към сведенията ѝ.

— Добре ли беше, когато си тръгна?

— Изглеждаше в отлично здраве. Но се появи неканен гост и господин Плезънт си тръгна веднага след вечерята.

— В такъв случай не само вие сте го видели.

Тя се усмихна вяло.

— Не, не само аз.

— Кой беше вашият посетител?

— Един съсед, Грей Руйяр. Иска да купи моята къща, затова дойде.

Колко странно звучаха голите факти извън контекста на събитията. Беше се научила умело да разкрива само върха на айсберга.

— Грей Руйяр — повтори детектив Амброуз, явно досещайки се кой е. — Същият Руйяр ли, който преди около десетина години играеше в студентската футболна лига?

— Преди тринайсет години — уточни тя. — Да, същият е.

— Семейство Руйяр са голяма работа. Виж ти! Значи ще му продадете къщата си.

— Не. Не желая да я продавам.

— В добри отношения ли сте с него?

— Тъкмо напротив.

— О!

Той като че ли се разочарова. Фейт го загледа за миг и леко се подсмихна. Преди всичко се намираха в Южните щати. Професионалният футбол донякъде вече представляваше интерес, но на почит бяха главно университетските отбори.

— Не съм близка с него, за да ви осигуря билети — обясни тя.

Той сви рамене и се усмихна.

— Струваше си да опитам — изправи се, с което сложи край на въпросите. — Ще видя какво мога да разбера за господин Плезънт. Ще останете ли в града по-дълго или веднага се прибирате?

— Тръгвам си. Дойдох само за да го потърся.

Тя също стана. Беше благодарна за отношението на детектива.

— Нали се досещате, че ще проверя първо некролозите — предупреди я той внимателно — и ще ви се обадя.

Фейт прехапа устни и кимна.

Почти през цялото време, докато пътуваше към Прескът, плака. През изминалите дванайсет години беше плакала малко — само за Кайл и за Скоти, и при мисълта да изгуби господин Плезънт я заболя сърцето. В нейния живот нямаше много поводи за оптимизъм и тя очакваше най-лошото.

Детектив Амброуз беше експедитивен. Щом се прибра, завари съобщение от него на телефонния секретар:

„Отидох в дома на господин Плезънт. Нямаше го. Пощата също не беше прибирана и съседите не са го

виждали — последва кратка пауза. — Не е издаван смъртен акт. Ще продължа да го търся и пак ще ви се обадя.“

Не си е бил вкъщи. Думите отекнаха в главата ѝ. Никой не го е виждал, откакто е напуснал Прескът. Ако изобщо го е напуснал.

Обхвана я истински гняв. Преди дванайсет години майка ѝ и Ги бяха създали хаос, който още опустошаваше. Рене нямаше нищо общо с изчезването на господин Плезънт, тъй като дори не подозираше, че съществува, но беше в дъното на тази история.

При Фейт действието следваше бързо мисълта. Тя взе телефона и набра номера на баба си.

Звъня дълго, но никой не отговори. Малко по-късно най-послед баба ѝ се обади и повика с дрезгав глас майка ѝ.

— Кой е? — чу Рене да пита.

— Оназ твойта дъщеря, по-малката.

— Не ща да говоря с нея. Кажй ѝ, че ме няма.

Фейт присви очи и стисна слушалката. Не дочака баба си да повтори като папагал извинението.

— Кажй на мама, че ако не говори с мен, ще отида при шерифа.

Блъфираше, разбира се, поне засега. От реакцията на Рене щеше да разбере много. Ако майка ѝ не криеше нищо, нямаше да обърне внимание на заплахата. Но в противен случай...

Най-накрая майка ѝ се обади:

— Какви ги дрънкаш Фейти? Какво му влиза в работата на шерифа?

Тонът ѝ беше прекалено безгрижен, прекалено весел.

— Говоря за Ги Руйяр. Мамо...

— Няма ли да престанеш да ми опяваш за Ги Руйяр? Още по-преди ти рекох: ни съм го виждала, ни съм го чувала.

На Фейт ѝ прилоша, но все пак продължи по-кратко:

— Да, мамо, зная. Но смятам, че нещо лошо се е случило с него през онази нощ, когато ти замина.

Майка ѝ не трябваше да си помисли, че я подозира, в противен случай щеше да стисне устата като скъперник кесията си.

— Нищо не знам и ако ти си толкова умна, колко то си въобразяваш, госпожичке, ще престанеш да си вреш носа в хорските

работи.

— Къде се срещна с него онази вечер, мамо? — попита Фейт, пренебрегвайки съвета на майка си.

— Не разбирам какво толкова се тръшкаш за него — каза сърдито Рене. — Ако беше направил, каквото трябваше, щях да подреда работите. Вас децата също — сети се тя да добави. — Ама той все отлагаше за едно или за друго. Да завършел Грей... Е, вече няма значение.

— В мотела ли отидохте или се срещнахте на друго място?

Рене изсумтя.

— Знаеш ли, влезе ли ти нещо в главата, захапваш като булдог. И едно време беше най-голям инат от всичките ми деца. Като си наумиш нещо, не се отказваш, даже и да знаеш, че ще изядеш боя от баща си. Срещнахме се в лятната вила, където винаги се срещахме, щом толкова питаш. Върви там да душиш и много бързо ще ти стане ясно, че Грей съвсем не е добряк като Ги.

Тя тресна телефона и Фейт трепна, после с дълбока въздишка затвори. Рене знаеше какво се е случило онази нощ. Тя се водеше само от своите егоистични интереси, така че сигурно имаше причина да се страхува от евентуален разговор на Фейт с шерифа. В такъв случай трябваше да предприеме нещо.

Разбира се, че са се срещали в лятната вила. Защо да ходят в мотел — само за да спазят американската традиция ли? Спомените й за вилата бяха сладостно болезнени, както всичко свързано с Грей Руйяр. Не искаше да ходи там, защото щеше да си припомни живо какво дете е била и дългите часове, когато се спотайваше в края на гората само за да зърне Грей. Просваше се по корем върху боровите иглички и с опиянение наблюдаваше него и приятелите му, чуваше смеха им и се унасяше в мечти как един ден и тя ще се забавлява заедно с тях. Глупави мечти. Глупаво дете.

Също така там видя Грей да прави любов с Линдзи Партейн. И днес сцената беше пред очите й, и стомахът й се сви от безсилен гняв и ревност. По онова време само красотата му я вълнуваше. Но сега беше жена, изпитваше необходимост и желание на жена и дори мисълта, че прави любов с друга, беше непоносима, камо ли да го види.

Това се случи преди петнайсет години, но образът му беше ясен, като че ли беше вчера. Чуваше дълбокия му, дрезгаво приглушен глас

да шепти любовни думи на френски, пред очите ѝ беше силното му младо тяло между разтворените крака на Линдзи.

Да го вземат дяволите! Защо я целуна тогава в Ню Орлиънс? Да мечтае за целувките му беше различно от истинското усещане на нежните му устни, на прегръдката, на неговата ерекция. Не беше честно от негова страна да разпалва жаждата ѝ и после да се опитва да се възползва от страстта ѝ срещу самата нея. Но пък и нищо, отнасящо се до Грей, не беше честно. Защо косата му не беше оредяла, а беше още по-гъста и лъскава? Защо не беше пуснал корем, ами беше построен и по-хубав даже от годините на активно спортуване? И ако той не се беше променил, защо тя не се промени, за да не я вълнува така жестоко и сърцето ѝ да бие нормално, когато застане до нея?

Напротив, тя си беше същото момиченце, което го обожаваше, и прекарваше часове, седмици, месеци от детството си, стаена в гората, само за да зърне своя герой. Дори откритието, че нейният герой може да бъде жесток и безскрупулен, не премахна тази болезнена пристрастеност.

Не искаше да стъпва отново в лятната вила, сцена на детското ѝ безразсъдство. И какво щеше да намери там? Нищо.

Но пък и никой нямаше да я огледа през нейните очи. Защото никой не подозираше, че Ги Руйяр е прекарал навярно последните часове от живота си там.

Фейт се ядоса на себе си. След дългия път от Ню Орлиънс беше изморена, гладна и изтощена от тревогата за господин Плезънт. Не ѝ се ходеше в лятната вила, но току-що сама се убеди, че се налага. И щом се налагаше, трябваше веднага да тръгне, докато слънцето не беше залязло.

Взе ключовете и излезе.

Най-прекият път беше онзи, по който отиваше, когато беше на единайсет години. Имаше и друг, между къщата на Руйяр и езерото, но едва ли щеше да мине по него. От детските си години, когато обикаляше и шпионираше, познаваше землището на фамилията като петте си пръста. Подкара по един изоставен път, който минаваше покрай мястото, където някога беше тяхната къща, и когато стигна до завоя, спря колата. Не се решаваше да завие. Колибата сигурно беше съборена, но това нямаше да замъгли спомените ѝ. Не искаше да преживява отново онази нощ.

В гърлото ѝ заседна буца и се разплака. Тя никога не плачеше. За господин Плезънт, за Скоти, за Кайл плака, но за себе си не беше плакала от нощта, когато Рене изчезна.

С отлагане нямаше да постигне нищо, освен че щеше да забави вечерята си, а умираше от глад. Слезе от колата, заключи и пусна ключовете в джобчето на ризата си. От двете страни на пътя бяха избуяли гъсти шубраци, доста по-непроходими от едно време. Намери пролука покрай шипков храст и след като се озова в гората, вече ѝ беше по-лесно. Взе пръчка, в случай, че попадне на змия, но всъщност изобщо не се страхуваше. Беше израснала и играла в тази гора, беше се крила сред дърветата, когато Еймъс се напиеше и се нахвърляше с юмруци върху всеки, който му се изпречеше пред очите.

Познатите миризми я заляха, свежи и силни, каквито са през пролетта, и тя се спря, за да ги вдъхне. Затвори очи и се концентрира. Усети богатия кафеникав мирис на пръст, свежия зелен полъх на листата, тръпчивия златен аромат на боровата смола. Потръпна, като го разпозна. В уханието на Грей имаше същата златиста жилка. Би било божествено да бъде гол до нея, тогава ще може да изследва неговия мирис. Щеше да се опияни от наслада...

Отвори очи. Пламналото ѝ тяло свидетелстваше до къде могат да я доведат тези фантазии. Завладяха съзнанието ѝ там, където се бяха породили. Миризмите на гората бяха свързани с Грей: надеждата да го види, шеметната радост, че го е видяла.

Тръгна решително. Ако не го изхвърлеше от ума си, щеше да се просне по корем върху боровите иглички.

Пътят до езерото беше кратък, около дваайсет минути. Гората не беше същата. Времето не подминаваше и дърветата, както и хората, но тя налучкваше пътя като гълъб, който се връща у дома.

Приближи се към къщата от същата посока, както беше привикнала от малка. Видя пристана, както и заслона за лодки. Едно време се молеше сивият корвет да бъде пред къщата, но сега беше доволна, че ягуарът не се вижда наоколо. Щеше да бъде истинска ирония, ако Грей се появеше. Слава богу, сега беше доста зает, за да си позволи лукса по цели дни да мързелува, да плува или да лови риба.

Времето беше сложило своя отпечатък и върху лятната вила. Не беше изоставена, но я обгръщаше атмосфера на самотност. Постоянното човешко присъствие носеше нещо като сияние, което

вече не се долавяше около къщата. Не всичко беше изрядно. По-рано моравата беше безупречна и макар че в момента тревата не беше избуяла, се виждаше, че скоро не е косена. Освен това наоколо винаги бяха разхвърлени най-различни неща, а сега беше прекалено чисто, нямаше следи от човешко присъствие, което оживяваше лятната вила. Изкачи се по задните стълби, същите, по които се промъкна, за да слуша как Грей прави любов с Линдзи Партейн. Резето на мрежестата врата към верандата не беше спуснато и когато я отвори, тя изскърца леко. Усмихна се, тъй като звукът я пренесе направо в детските ѝ дни.

Независимо от затрудненията детството ѝ не беше ужасно. Много често то беше радостно, изпълнено с богата фантазия, особено в безкрайните часове, когато изследваше гората. Газеше в поточетата, ловеше раци с ръце, изпадаше във възторг от нежната плетеница листа, пронизани от слънчевите лъчи. Нямаше колело, но имаше свежия въздух, синьото небе, любопитството какви буболечки се крият под изгнилите дънери, които преобръщаше. Ядеше малини и къпини, откъснати направо от храстите, правеше си лък и стрели от гъвкави клони. Цялата тази радост ѝ даваше сили да понася трудните времена.

Дъсченият под на задната веранда изскърца, когато пристъпи към вратата. Едно време тук имаше люлеещи се столове, за да се отпусне на тях човек и да се полюбува на хубавите летни нощи. Всички принадлежности за плуване и риболов се пазеха в заслона за лодки, но винаги някой забравен предмет се търкаляше наоколо — въдица, стръв, въдички, плувки. А сега верандата беше опустяла, вече не подслоняваше шумните тийнейджъри и не беше място за любовни срещи.

Приближи се до прозореца, през който беше наблюдавала как Грей и Линдзи се любят. Стаята беше празна и изглеждаше прашна и запусната. Спря се за миг, спомняйки си онзи далечен летен ден, озарен от магията на детството.

После пробва дали е отключена задната врата и за нейно учудване тя се отвори. Никога не беше влизала в лятната вила и никога не се беше приближавала, освен онзи път, когато се спотаи на верандата. Пристъпи в кухнята и огледа любопитно. Някога тук е имало хладилник и печка, съдейки по празните места и контактите. Отвори един шкаф после чекмеджетата, но бяха празни. Всеки звук отекваше в празното помещение. Беше чисто и нямаше следи от

мишки, въпреки че от последното чистене очевидно бяха изминали две седмици. Обикаляйки стаите, видя, че се осветяват само с по една крушка. В двете спални имаше по един малък гардероб, но вътре не висеше нито една дреха. Вилата беше необитаема.

Коя от двете спални са използвали Рене и Ги? Нямахше значение. Тук нямаше да открие нищо; не забеляза потайни кътчета, където може да се скрие труп. Нищо в къщата не събуждаше подозрения. Всички улики отдавна бяха заличени. Стана й чудно, че нямаше следи от вандалщина, след като къщата не се заключваше, но все пак беше наред имението на Руйярови и наблизо не минаваха скитници.

Трябваше да провери и заслона за лодки, макар и да не се надяваше, че ще открие нещо там. Но за да е сигурна, че е направила всичко възможно, за да разбере какво се е случило с Ги и господин Плезънт, беше длъжна да погледне и там. Излезе от предната врата и се отправи към пристана. Пристанът и заслонът бяха разположени под ъгъл с къщата в нещо като малко заливче. През тези дванайсет години блатната растителност беше избуяла по брега. Върбите бяха израснали с широки корони. Едно време нищо не препречваше изгледа към езерото, а сега храстите и дървета растяха на воля.

Но пристанът се поддържаше и тя отиде до края му. Денят беше тих, съвсем лек ветрец къдреше от време на време повърхността на езерото и водата едва чуто се плискаше в дървените подпори. Беше един от онези горещи, лениви дни, които вдъхваха желание да легне на кея и да гледа плуващите в синьото небе облаци. Птичките се зовяха в клоните на дърветата, някъде подскочи риба, но тихият плясък не смути покоя. Вляво червен поплавък радостно потрепваше...

Вцепени се, очите й се разшириха от ужас и тя бавно се извърна. Щом имаше поплавък, значи някой, скрит от погледа й, ловеше риба. Като престъпник, измерващ с поглед пътя до бесилото, проследи кордата до въдицата. Въдицата се намираще в ръцете на Грей Руйяр, който беше застанал на брега от другата страна на заслона гол до кръста и я наблюдаваше с присвити очи.

Загледаха се за миг. Фейт, обзета от паника, трескаво търсеше обяснение за идването си, но този път пъргавият й ум блокира. Смяташе, че е съвсем сама, и изведнъж от всички хора на света да попадне на Грей, при това Грей гол до кръста! Не беше честно. Впрягаше всичките си умствени и физически способности, когато

имаше работа с него. Нямахте начин да се отпусне и да се заяпва с копнеж в неговата голота и в косата му.

Той започна да навива сръчно кордата. Тя прецени, че предпазливостта е за предпочитане пред храбростта, и хукна с все сили. Стъпките ѝ глухо кънтяха по дъсчения кей. Той захвърли въдицата и заобиколи заслона, Фейт се затича още по-бързо, задъхвайки се. Само да стигнеше до гората, той нямаше да успее да я хване. Беше по-слаба, по-ниска и лесно щеше да се скрие. Но колкото и бързо да бягаше, той все още развиваше скорост на страничен защитник. Мярна го съвсем близо с крайчеца на окото и с всеки скок все повече я приближаваше. Стигна до нея за секунди и грамадно му тяло ѝ препречи изведнъж изхода от пристана. Помъчи се да се спре, но връхлетя върху него и ударът ѝ изкара въздуха. Той изпъшка и залитна, но я подхвана тъкмо навреме, за да не падне по лице. Стисна я здраво, вдигна я и се изсмя.

— Добър удар за толкова лека категория. И добра скорост. Закъде си се разбързала толкова, червенокоса госпожице? И най-вече какво правиш тук?

Със сетни сили се опитваше да си поеме дъх. Боже, беше твърд като скала. Как не се контузи, блъскайки се в него. След известно време успя да промълви:

— Връщам се в миналото — и се отдръпна колкото можа от голите му рамене, намеквайки, че трябва да я пусне.

Той изсумтя и не обърна никакво внимание на намека.

— Навлязла си без разрешение в чужда собственост. Измисли по-благовиден предлог от този.

— Любопитствам — предложи тя друго обяснение. Ситуацията беше невъзможна — той я държеше във въздуха, тя се мъчеше да си поеме дълбоко дъх. Извиваше се, но се опомни и веднага престана.

— Виж, в това не се съмнявам — промърмори той. — А сега в какво си вреш носа?

Реши да я пусне и тя се плъзна по тялото му. Страните на Фейт поруменияха, когато се отдръпна от него. Грей носеше само прилепнали джинси и ботуши. Зяпна го като омагьосана. Раменете му бяха страшно широки, само мускули, гърдите — също. Къдриви черни косъмчета се виеха около зърната му, спускаха се покрай пъпа, който

се виждаше от греховно плитките джинси. Кожата му лъщеше и той приличаше на оцветена в топли тонове статуя с изваяни форми.

— Как си дошъл дотук? — изтърси тя, вместо да отговори на въпроса му. — Не видях колата.

— На кон — посочи с глава към поляната. — Ето го там, пасе.

— Максимилиан ли? — попита тя, като си спомни името на състезателния жребец на Ги, абсолютен шампион.

— Един от синовете му — той я погледна озадачено. — Откъде знаеш за Максимилиан? И как дойде дотук?

— Предполагам, че няма човек наоколо, който да не знае, че отглеждате коне.

Както говореше, направи опит да се промъкне по край него.

Той се пресегна и я стисна за лакътя.

— Няма да се получи. Да, бе, всички знаят, че имаме коне, но малко хора знаят как се казва жребецът ни за разплод. Отново си разпитвала за нас, нали? — хватката му се затегна. — Сега с кого разговаря? Кажи, по дяволите! — разтърси я той леко.

— С никого — кипна тя. — Помня името от едно време.

— И откъде си го чула? На Рене не й пукаше, но се съмнявам, че е забавлявала семейството си с подробности от своя любовен живот.

Фейт стисна устни. Знаеше името на жребеца, защото попиваше като гъба всяка изпусната дума или разговор, щом се отнасяше за Грей. Но подобно нещо никога нямаше да си признае.

— Помня го от едно време — повтори тя най-накрая.

Не й повярва и лицето му потъмня.

— С никого не съм говорила — извика тя, дърпайки се. — Помня името на коня, нищо повече.

Защо всеки сблъсък с него като че ли заприличваше на игра със специални правила, които включваха дърпане на едната или двете й ръце.

Той внимателно се вглеждаше в лицето ѝ.

— Добре, ще ти повярвам. А сега ми кажи защо душиш около моята лятна къща и как дойде дотук. Зная отлично, че ти нямаш кон.

Поне този очевиден факт можеше спокойно да признае.

— Дойдох пеша — отговори тя. — През гората.

Той погледна многозначително краката ѝ.

— Не си облечена като за разходка сред природата.

Наистина не се беше преоблякла, след като се върна от Ню Орлиънс, и тоалетът ѝ беше доста делови, а обувките — с ниски токчета. След като беше израснала, скитайки боса из тези гори, едва ли щеше да се притесни, че не е точно с кецове или маратонки. Сви рамене, за да покаже безразличие, и добави:

— Съжалявам, че се натрапих. Ще тръгнавам...

— О, не. Ще си тръгнеш, когато аз кажа, и нито секунда по-рано. Все още не съм чул отговора на втория си въпрос.

Слава богу, умът ѝ се проясни.

— Бях любопитна — изрече. — Те са се срещали обикновено тук, затова изпитах желание да видя каква е обстановката — не беше необходимо да уточнява кои са тези „те“.

За нейно изумление очите му станаха студени.

— Не ме баламосвай. Била си и преди тук. Виждал съм те.

Тя го погледна стреснато.

— Кога?

— Когато беше малка. Промъкваше се между дърветата като горско духче, но не се сещаше да скриеш косата си — хвана кичур коса и го прибра зад ухото ѝ. — Все едно пламък подскачаше между храстите.

Знаеше, че се е прокрадвала насам. С ужас се почуди дали се досеща, че именно той я е привличал както светлината нощните пеперуди. Спомни си натъжена всички свои детски фантазии за това как един ден той ще я забележи и ще я повика да участва в техните забавления. Забелязал я е наистина, но покана не беше последвала. Една покана щеше да бъде голямата изненада. Осемте години разлика между двайсет и шест и трийсет и четири не се усещаха изобщо, но между единайсет и деветнайсет бяха непреодолима бездна. Даже и да не беше толкова малка, носеше името Девлин, което означаваше, че никога нямаше да бъде допусната в неговия кръг.

— Ще те попитам само още веднъж — продължи той тихо, когато тя не проговори. По гърба ѝ полазиха хладни тръпки от кадифения му тон. — Какво търсиш тук?

— Вече ти казах — вирна брадичка и го погледна право в очите. — Душа наоколо.

— Следващият ми въпрос е защо. Твърде много си навираш носа, където не трябва, откакто се завърна. Каква цел преследваш,

Фейт? Предупредих те да не разбутваш старите клюки и да не разстройваш семейството ми, и бях съвсем сериозен.

Вече му отговори по единствения допустим начин и той не й повярва. Можеше да му каже цялата истина или да го излъже. В края на краищата предпочете да замълчи.

Той се вбеси и още по-силно я стисна, Фейт трепна от болка и погледът му попадна на сините петна, оставени от пръстите му върху нежната й кожа. Той изруга и я пусна. На секундата тя побягна като стрела към гората. Само след две крачки разбра, че е допуснала огромна грешка, но се беше оставила на чувствата си, а не на разума. Той реагира като хищник, какъвто си беше, и се спусна след нея. Догони я с няколко скока, тежестта на тялото му се стовари върху нея, както тигърът поваля газела. Той падна заедно с нея, но я хвана здраво и се извъртя така, че пое удара, а тя се озова върху него. Пред погледа й се завъртяха небето, дърветата, тревичките, докато се търкаляха.

О, Боже! Тя замръзна в шок, не смееше да помръдне, отдадена на насладата от това неизпитвано усещане. Да бъде в прегръдките му беше едно нещо и съвсем друго да лежи под него. Притискаше я с цялата си тежест и смачканата трева я обгърна с нежно зелено ухание, което се сля с упоителния мъжки мирис на влажната му кожа. При падането полата й се беше запретила нагоре, единият му крак се озова между нейните. При първия удар тя се беше притиснала инстинктивно до него и под впитите си в голия му гръб ръце чувстваше горещата му плът. Позата беше недвусмислена и тялото й реагира бурно. Сетивата й се захласнаха от експлозията на сексуални сигнали.

— Добре ли си? — прошепна той.

Фейт отвори уста, но не издаде звук. Цялото й същество се беше сгърчило от копнеж да се прилепи към него със сляпо, безумно желание. Овладея импулса и обърна глава настрана, за да не прочете същото в черните му очи.

— Фейт!

— Да, добре съм — промълви тя.

— Погледни ме.

Грей се подпря на лакът, за да може да диша тя по-свободно, но все пак беше прекалено близо.

Изкушението затрептя помежду им още по-неустойимо. Беше необходимо съвсем малко да лумне невъздържано желание — целувка,

лек допир — като искра в копа сено. Всеки път ѝ ставаше по-трудно да го отблъсква и само отвращението към случайните сексуални връзки, както и ужасът да не бъде като майка си ѝ даваха сили да го държи на разстояние. Но всяко докосване до него подкопаваше малко по малко самообладанието ѝ и всеки отказ ѝ струваше все повече усилия.

Дъхът му опари устните ѝ и тя ги разтвори, сякаш да го вдъхне. Той склони глава към нейната.

Тя подпря с ръце гърдите му, за да го отблъсне. Къдравите косъмчета погъделичкаха дланите ѝ, с върха на пръстите си напипа зърната му. Скрити под блузката и сутиена нейните също набъбнаха.

Той се надвеси над нея. Капчици пот се стичаха по лицето му. Зърната му бяха като шипчета. Искеше да ги погали, да ги целува, да ги вкуси, да усети как той се разтреперва от възбуда.

Съблазънта я разяждаше, остра и дръзка. Той въздъхна, гърдите му потрепнаха под дланите ѝ и от съпротивата ѝ не остана и помен, както от пясъчна кула, отнесена от вятъра. Помилва зърната му първо по-плахо, после още веднъж и още. Удоволствието я зашемети.

Зениците му се разшириха. Отпусна глава и косата му обгърна лицата им. Дъхът му свистеше. След като се предаде, тя ненаситно го милваше. Изследваше гърдите му и непрекъснато се връщаше към малките връхчета, които я подмамваха към опасна територия. Но не ѝ беше достатъчно, за да почувства плътта му и да засити глада си.

После той отмести ръцете ѝ от себе си и впи пламнал от страст поглед в нея.

— Край на джентълменската игра — каза и сложи ръце върху гърдите ѝ.

Тя се изви към него с пламенна възбуда и изкрещя от удоволствие. Гърдите ѝ бяха непоносимо чувствителни и напрегнати от милувката му и въпреки това щеше да бъде истинско мъчение, ако той отдръпнеше горещите си ръце. Дори през дрехите зърната ѝ пулсираха под пръстите му.

Наведе се и я целуна бясно, издърпвайки блузата от колана на полата. После обхвана голата ѝ гърд.

— Знаеш какво искам — изрече дрезгаво той, като се наместваше между бедрата ѝ.

Тя знаеше. И тя го искаше толкова лудо, че желанието замъгляваше разума ѝ. Той галеше с върховете на пръстите си зърното

на гърдата ѝ, а тя копнееше устните му да се впият там. Искаше да я обладае тук, на тревата, а слънцето да пари голите им тела. Искаше го, само него, завинаги.

— Кажи ми — промълви той. — Кажи ми защо.

Изрече думите между целувките, с които обсипваше лицето и шията ѝ.

Тя примигна и се загледа объркана в облаците. После смисълът на казаното я обля като студен душ. Той я желаше. По-красноречиво доказателство от превъзбудения му член, притиснат към слабините ѝ, едва ли щеше да намери. Но докато тя изпадна почти в безсъзнание от страст, неговият ум бе останал бистър и той не забрави да пита.

Избухна яростно и започна да рити и да го блъска. Той се претърколи от нея и седна. Имаше вид на полугол дивак с дългата си разрошена коса и опасния блясък в присвитите си черни очи.

— Негодник! — изсъска тя разтреперана от гняв. Застана на колене със свити юмруци, като едва се сдържаше да не се нахвърли върху него. Но да го предизвиква физически щеше да бъде най-голямата глупост, особено в този момент, когато това огромно тяло беше напрегнато от нуждата за съвкупление. Овладяха се. И най-невинното предизвикателство щеше да опропасти примирието. Той очакваше нейната атака и тя видя едва сдържаното еротично предчувствие в очите му. Дълго се гледаха, докато тя най-после успя да уталожи гнева си. С яд нищо нямаше да спечели.

Не остана и нищо за казване. Може би не беше подпалила сама пожара, но със сигурност го раздуха със своите милувки и вината беше главно нейна.

Най-после се изправи сковано. Полата ѝ беше скъсана, чорапогащникът — също. Извърна се настрани, като отново се почувства хваната натясно.

— Ще те отведе — каза той, — само почакай да докарам коня.

— Благодаря ти, но ще походя — отговори тя.

— Не те попитах какво искаш. Казах, че ще те отведе. Не бива да се скиташ сама из гората.

И тъй като ѝ нямаше доверие, че ще го дочака, я поведе със себе си.

— Скитала съм наоколо през половината от живота си.

— Може би, но сега няма да го правиш — погледна я свирепо и добави: — Земята е моя и аз определям правилата.

Беше хванал здраво полата ѝ, така че тя или трябваше да върви в крак с него, или да остане без дрехи. Минаха покрай заслона за лодки, заобиколиха и стигнаха до ливадата, където Грей беше спянал жребеца. Грей подсвирна и грамадното кафяво животно тръгна към него. За нейно учудване на гърба му нямаше седло.

— Без седло ли го яздиш? — попита тя притеснена.

Черните му очи проблеснаха.

— Няма да те оставя да паднеш.

Не знаеше кой знае какво за конете, тъй като никога не беше имала, но беше чувала, че жребците са раздразнителни и трудно се управляват. Понечи да се отдръпне, когато конят се приближи, но Грей я задържа до себе си.

— Не се страхувай. Той е най-кроткият жребец, който съм виждал, иначе нямаше да го яздя без седло.

Изричайки монотонно някакви нежни думи до щръкналите му уши, хвана юздата, която висеше от врата му.

— Никога не съм яздила — призна си тя, загледана в грамадната глава. Кадифените бърни докоснаха рамото ѝ и жребецът разшири ноздри, когато улови миризмата ѝ. Тя вдигна колебливо ръка и го погали по муцуната.

— В такъв случай първата ти езда ще бъде на гърба на чистокръвен жребец — отбеляза Грей и я повдигна на широкия гръб. Тя се вкопчи в буйната грива, изплашена от височината, на която се озова, като същевременно платформата под нея постоянно мърдаше.

Грей с подскок се метна зад нея и хвана юздите. Жребецът препусна нервно и на Фейт ѝ секна дъхът, но Грей го потупа, заговори и гласът му успокои животното.

— Къде си оставила колата? — попита той.

— На завоя преди къщата — отвърна тя и това бяха единствените изречени думи, докато яздеха.

Грей подкара коня между дърветата, като избягваше ниските клони, Фейт чувстваше с болезнена острота голите му гърди, прилепени до гърба ѝ. Бедрата му обгръщаха нейните и тя усещаше всяко тяхно движение, като насочваше коня. Стигнаха до пътя много бързо, но сякаш при това пътуване усети вечността.

Спря до колата ѝ, скочи на земята, протегна ръце, подхвана я и я свали долу. Изведнъж тя се притесни, че е изгубила ключовете си, бръкна в джобчето на блузката си и тогава чу успокоително звънтене. Без да го поглежда, грабна ключовете и се обърна да отключи колата.

— Фейт!

Тя се поколеба, но отключи и отвори вратата. Той пристъпи към нея и изразът в очите му я стресна. Добре че помежду им беше отворената врата.

— Не се приближавай до моята земя — каза той с равен глас. — Ако те хвана още веднъж в имението, ще те чукам, точно както си го просиш.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

На следващия ден Фейт намери бележка, оставена на предната седалка в колата ѝ. Взе я, като се чудеше какво е изпуснала. Разгъна я и видя написано с главни букви: „Затваряй си устата да не ти се случи нещо.“

Облегна се на колата, ветрецът развяваше листа в ръката ѝ. Не заключваше колата, когато си беше вкъщи, затова не се изненада как е попаднал вътре. Взря се в бележката, прочете я още веднъж и се замисли дали я заплашват, или авторът само е използвал често повтаряната фраза. „Затваряй си устата, ако знаеш какво е полезно за теб.“ Беше я чувала стотици пъти в най-различни варианти. Може би не беше заплаха, а само предупреждение. Беше подразнила някого с въпросите си за Ги.

Бележката не беше подхвърлена от Грей. Преди всичко не беше в стила му. Ако имаше да казва нещо, щеше да го каже очи в очи. Кого друго беше разстроила със своя интерес? Съществуваха две възможности: човек, който крие нещо или който се подмазва на Грей.

Пътуваше към града с поредната си изследователска мисия. Този път се надяваше да поговори с Йоланда Фостър, така че в появяването на бележката точно в този момент имаше известна ирония. Ако нейният автор искаше да приеме сериозно заплахата, трябваше да бъде по-конкретен.

На първо време я прибра в бюрото си и заключи чекмеджето. Засега не виждаше основание да подава оплакване до шерифа, но ако получеше друга, щеше да го потърси и в този случай трябваше да представи и двете. Не гореше от желание да се срещне с шерифа. Ясно си го спомняше, застанал до патрулната кола със скръстени ръце, да наблюдава служителите си как изхвърлят вещите на семейство Девлин от съборетината. Грей държеше шериф Дийз в задния си джоб и същественият въпрос беше ще предприеме ли той някакви действия, ако тя получи смъртна заплаха.

Бележката беше прибрана, а тя отиваше в града. През нощта не можа да заспи и обмисли стратегията си. Нямахте да се обаждат предварително на госпожа Фостър, за да не ѝ даде възможност да ѝ откаже да се срещнат. Най-добре беше да я изненада и да ѝ зададе своите въпроси, преди Йоланда да се окопити. Не знаеше къде живее семейство Фостър, а адресът в телефонния указател ѝ беше неизвестен.

Спря първо при библиотеката. За нейно разочарование на бюрото не седеше бъривата Карлин Дюбоа, а празноглава на пръв поглед дребна блондинка, навярно току-що завършила гимназия. Дъвчеше дъвка и прелистваше списание за рокмузика. Къде се дяна типичната библиотекарка с коса, прибрана на кок и очила, кацнали на върха на тънкия ѝ нос?

Фейт прецени, че всъщност самата тя е по-голяма от малката библиотекарка само четири-пет години. Но нито като интелект, нито като душевност бяха от една и съща генерация. Тя никога не е била млада като това девойче и не смяташе, че това е трагедия. Имаше задължения и носеше отговорност от най-ранна възраст. Спомняше си, че вече готвеше, а не можеше да вдигне тигана, който беше прекалено тежък за нея. Качваше се на столче, за да свали продуктите от долапа и метеше с метла, чиято дръжка беше два пъти по-дълга от нея. Освен това се грижеше за Скоти и това беше най-сериозната ѝ отговорност. Но когато завърши гимназия, беше подготвена за живота, за разлика от децата, които бяха расли безгрижно и нямаха представа как да се справят. По на двайсет и пет години тези „деца“ постоянно тичаха при родителите си, за да търсят помощ от тях.

Момичето вдигна поглед от списанието и изобрази нещо като служебна усмивка. Очите му бяха гримирани с толкова тежък черен грим, че приличаха на бадеми в ямки от въглищен прах.

— Какво обичате?

„Тонът е компетентен — отбеляза си Фейт наум, — а гримът е просто въпрос на гробищен вкус.“

— Имате ли карти на града и на областта?

— Да — библиотекарката я поведе към една маса, върху която стоеше голям глобус. — Ето тук са всички карти и атласи. Всяка година ги актуализираме, така че ако ви трябва стари издания, ще трябва да потърсите в архива.

— Не, търся сегашна карта.

Момичето извади огромна папка и я постави на масата.

— Заповядайте. Ламинираме картите и ги закопчаваме в папка, иначе ще ги откраднат.

Тя се върна на мястото си и Фейт се зае да търси. Не знаеше дали семейство Фостър живее в града или в околността, но провери първо улиците. Бинго. Отбеляза координатите и веднага намери Медоуларк Драйв. Улицата едно време не съществуваше, иначе подобно име — „Чучулигов път“ — нямаше да забрави. След като запомни как да стигне дотам, си тръгна. Библиотекарката беше погълната от списанието и не ѝ обърна внимание, когато мина покрай бюрото ѝ.

Прескът беше толкова голям, че за пет минути откри Медоуларк Драйв. Улицата се намираше в нов квартал с хубави големи къщи в обширни дворове. Едва ли много от жителите на Прескът можеха да си позволят да строят тук. Цената на имотите беше не по-малко от двеста хиляди. На североизток и по западното крайбрежие щяха да струват цял милион.

Къщата на семейство Фостър беше в средиземно морски стил, сгушена уютно под дъбови дървета, драпирани с висящи растения. Фейт паркира на алеята пред къщата и се изкачи до двойната входна врата. Звънецът беше полускрит всред някакви орнаменти. Натисна го и чу как в къщата проехтя мелодичен камбанен звън.

След малко се чуха пъргави стъпки на крака с високи токчета, вратата се отвори и на прага застана хубава жена на средна възраст. Беше облечена елегантно със сиви панталони и бяла туника. Късо под стриганата ѝ кестенява коса беше прошарена и много къдрава, а на ушите си носеше златни халки. Жената стреснато я изгледа.

— Здравейте, аз съм Фейт Харди — побърза да се представи, за да успокои ужасената жена, че не е Рене Девлин. — Вие ли сте госпожа Фостър?

Йоланда Фостър кимна, без да откъсва поглед от Фейт.

— Бих искала да поговоря с вас, ако е удобно — и за да бъде убедителна, направи крачка напред.

Йоланда отстъпи с неволна уплаха.

— Наистина нямам време — каза тя по-скоро с извинителен, отколкото нетърпелив тон. — Ще имам гост за обяд.

Съвсем правдоподобно беше, освен ако Йоланда не се обличаше вкъщи като за парад.

— Само десет минути — обеща Фейт.

Озадачена, домакинята я въведе в просторната гостна.

— Не исках да се заглеждам така, но вие сте дъщерята на Рене Девлин, нали? Чух, че сте в града, а приликата... ами, сигурна съм, че са ви го казвали, е поразителна.

За разлика от повечето хора в тона на Йоланда нямаше неприязън и Фейт съвсем неочаквано за себе си установи, че я харесва.

— Всички го забелязват — потвърди тя сухо и домакинята се подсмихна, с което ѝ стана още по-симпатична. Но симпатиите едва ли щяха да осуетят намеренията на Фейт. — Искам да ви задам няколко въпроса за Ги Руйяр, ако разрешите.

Страните ѝ пребледняха под ружа.

— За Ги ли? — ръцете ѝ леко потрепераха. — Защо питате мен?

Фейт не отговори веднага.

— Сама ли сте вкъщи? — най-после попита, тъй като не искаше да причинява на жената никакви неприятности.

— Да, защо? Лоуел е в Ню Йорк тази седмица.

Този факт беше благоприятен, от една страна, но пък в зависимост от разговора с Йоланда можеше да се наложи да разпита и Лоуел. Пое дълбоко дъх и премина направо към въпроса, без заобикалки:

— Бяхте ли любовници с Ги през лятото, когато той замина?

Сините очи на жената потъмняха от тъга, а страните ѝ пребледняха още повече.

Йоланда се втрени в нея, секундите се нижеха в мълчание, Фейт очакваше, че ще отрече, но вместо това тя въздъхна със странно примирение.

— Как разбрахте?

— Разпитвах.

Не уточни, че нейната история вероятно е публична тайна, след като Ед Морган я знае. Нека Йоланда да си остане с убеждението, че за любовната ѝ връзка никой не подозира.

— Само тогава изневерих на Лоуел.

Жената погледна встрани.

— Не се съмнявам — успокой я Фейт, понеже Йоланда като че ли имаше потребност някой да ѝ повярва. — Доколкото зная, Ги Руйяр е бил изкусен съблазнител.

Йоланда се усмихна тъжно.

— Наистина, но в случая не беше виновен. Бях решила да спя с него, без той да има изобщо представа за намеренията ми. Разбрах, че Лоуел ходи със секретарката си, при това от години. Малко се отклонявам, но нека ви обясня. Заплаших го с какво ли не, ако не скъса с нея, като от всички заплахи разводът беше най-меката. Той ме моли да не го напускам, закле се, че тя не означава нищо за него, било само секс, че повече нямало да се среща с нея... нали знаете, ей такива глупости. Но само след три седмици го хванах. Човек не обръща внимание на дребни неща и те го издават. Една вечер видях, че е обул слипа си наопаки. Има само един начин това да се случи — ако се е събличал — тя поклати глава, сякаш не разбираше защо той не е бил по-внимателен. Думите се лееха от устата ѝ, сякаш ги е сдържала дванайсет години. — Не му казах нищо, но на другия ден се обадох на Ги и го помолих да се срещнем в лятната вила на тяхното езеро. Бяхме ходили там нееднократно с Лоуел и с приятели на пикник, така че мястото ми беше добре познато.

„Отново лятната вила!“ — помисли си кисело Фейт. Бащата и синът не са оставяли чаршафите в двете спални да изстиват.

— Защо избрахте Ги? — попита тя.

— Е, нима трябваше да избира някой противен тип? — съвсем логично отвърна тя. — След като щях да си търся любовник, исках поне да бъде опитен. Известна ми беше репутацията на Ги и сметнах, че отговаря на изискванията ми. Освен това Ги беше дискретен. Възнамерявах да кажа на Лоуел как съм постъпила, защото иначе какво отмъщение щеше да бъде, а Ги беше много влиятелен, за да му навреди съпругът ми, ако открие кой е бил. Но бях решила да пазя в тайна името му. И така, срещнах се с Ги в лятната къща и му казах какво искам. Той се държа много мило и разумно. Опита се да ме разубеди, представяте ли си? — Йоланда се усмихна и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Насреща ми стоеше мъж, който сваляше поголовно жени из целия щат, а на мен отказваше. Винаги са ме смятали за чаровна, но очевидно той беше на друго мнение. Разплаках се. Малко преиграх, а Ги обезумя. Беше толкова нежен, истински

любовник, за какъвто жените мечтаят. Сълзите ми го размекнаха. Започна да ме потупва по рамото, успокоявайки ме, че много ме харесва, че съм красива, и веднага би ме отвел в леглото, но моите основания били погрешни, а Лоуел му бил приятел и така нататък, и така нататък.

— Но най-накрая сте го склонили, нали?

— Уговорих го със следния довод: „Ако не искаш ти, ще си намеря някой друг.“ Той само ме погледна с онези черни очи, в които имаш чувството, че потъваш, и съм сигурна, че си мислеше на кого ли ще попадна. Разтревожи се за мен, представил си е навярно как отивам в бара на Джими Джо и си търся някого. После взе ръката ми и я сложи върху чатала си. Беше възбуден. Каза ми: „Аз ще бъда“ и ме отведе в спалнята.

Тя потрепна и потъна в спомените си. Притихна и Фейт почака търпеливо да дойде на себе си.

— Можете ли да си представите — продължи Йоланда с мек глас — какво е да сте омъжена от двайсет години, да обичате съпруга си, да сте напълно задоволена в леглото и изведнъж да откриете, че нямате понятие какво е страст? Ги беше... о, Господи, с думи не мога да ви опиша какъв беше Ги като любовник. Караше ме да крещя, да изживявам неподозирани за мен неща. Споменах, че ще бъде само веднъж. Но останахме целия следобед там и не престанахме да се любим. Не казах на Лоуел. Иначе щях да сложа край на моето отмъщение, а нямах сили да престана да се срещам с Ги. Срецахме се поне веднъж в седмицата. После той замина — погледна Фейт, сякаш преценяваше ефекта от последното изречение. — С майка ви. Когато научих, плаках цяла седмица. После казах на Лоуел. Той, разбира се, побесня. Развилих се, заплаши ме с развод. Аз само го гледах мълчаливо и това го подлуди съвсем. След това го посъветвах: „Винаги внимавай на коя страна са долните ти гащи, преди да ги обуеш отново.“ Той се вцепени и остана срещу мен с отворена уста. Аз станах и излязох. След около половин час дойде при мен и плачеше. Преживяхме го — заключи тя. — И доколкото зная, той повече не ми е изневерявал.

— Ги обаждал ли ви се е?

Йоланда поклати глава.

— Надявах се в началото, но... нито ми писа, нито се обади — устните ѝ се разтрепериха и погледна Фейт с огромно страдание. — Боже мой — промълви, — толкова много го обичах.

* * *

„Отново попаднах в задънена улица“ — мислеше си Фейт по пътя към къщи. Според разказа на Йоланда нейният съпруг не е знаел за любовната ѝ връзка с Ги, преди той да изчезне, което свалеше подозренията от него. Йоланда се показва много искрена и много отнесена, за да допусне даже мисълта, че Ги е бил убит, или пък да се опита да се измъкне. Точно обратното, изплака пред Фейт болката си за мъж, когото не беше виждала дванайсет години, но с когото беше изживяла най-голямата си страст.

Най-накрая жената се беше осъзнала и страшно се беше смутила: „Боже мили, кое време стана... ще закъснея. Как можах... искам да кажа... не ви познавам, а плаках и говорих пред вас... О, Боже!“. Едва тогава беше осъзнала какво е изповядала пред една непозната и се втренчи във Фейт ужасена.

Фейт съчувствено беше сложила ръка на рамото ѝ и беше казала: „Имали сте нужда да говорите за онова лято. Разбирам ви и ви се заклевам, че ще оправдая доверието ви“.

След няколко напрегнати секунди Йоланда се беше отпуснала: „Вярвам ви. Не зная защо, но ви вярвам“.

И ето че Фейт остана без заподозрени и без следи, без идея, за която да се хване. Имаше само въпроси, които бяха разтревожили някого. Бележката, която получи тази сутрин, го доказваше. А дали беше израз на гузна съвест, не знаеше.

Нито пък знаеше отгук нататък какво да прави, освен да продължи да пита. Рано или късно въпросите щяха да предизвикат някого да се издаде.

Освен това, ако постоянно беше заета, може би нямаше да мисли за Грей.

На теория беше лесно, но на практика почти неосъществимо. Избягваше да си спомня за него, след като се разделяха вчера следобед. Не обръщаше внимание на незадоволения копнеж на тялото си и не се

замисляше за онова, което едва не се случи помежду им. Но въпреки нейната воля подсъзнанието ѝ я предаваше и го допускаше в сънищата ѝ, така че се събуди рано сутринта и осъзна, че го търси до себе си. Сънят беше толкова жив, че се разплака от мъчително желание и разочарование.

Нямаше сили да се съпротивлява повече, пък и защо му отказа. Ако той не беше проговорил, щеше да му се отдаде на ливадата. Нейната нравственост и етични норми ставаха безполезни и нереални още с първата целувка.

Като изключваше един по един заподозрените от своя списък, везната с евентуален мотив за убийство се накланяше все повече към Грей. По логика беше така, но сърцето ѝ отхвърляше тази възможност. Не и Грей. „В никакъв случай не е Грей!“ Не можеше да повярва и нямаше да повярва. Човекът, когото познаваше, беше способен на крайни мерки, за да защити любимите си същества, но не би могъл да извърши хладнокръвно убийство.

Майка ѝ знаеше кой е убиецът, Фейт беше абсолютно сигурна в това. Но за да накара Рене да признае, трябваше да измисли нещо, тъй като за нея това щеше да означава да си навлече беля. Рене не беше склонна да пренебрегва своите интереси, особено за толкова абстрактно понятие като справедливостта, Фейт познаваше майка си много добре. Ако се почувстваше притисната в ъгъла, щеше да избяга от страх, но главно за да не си навлече неприятности. След като изтръгна от нея информацията за лятната вила, трябваше да си наложи малко търпение, преди да ѝ се обади отново.

* * *

Колетът беше доставен на следващия ден.

Върна се вкъщи от експедиция за хранителни продукти до съседната област и след като внесе и подреди покупките, отиде до пощенската кутия, за да прибере дневната поща. Отвори капака и извади обичайните писма, сметки, списания заедно с неголям колет. Огледа го любопитно; не беше поръчвала нищо, но тежестта на кутията я заинтригува. Пратката беше доставена по пощата — името и адресът ѝ бяха написани отгоре.

Влезе вътре и я остави на кухненската маса. Взе един нож, срязва лепенката и опаковката и отвори кутията.

Погледна, втрещи се от ужас и после веднага повърна в кухненската мивка. Котката не беше само мъртва, беше осакатена. А за да не мирише, беше пъхната в найлонов плик.

Щом престана да повръща, Фейт взе телефона. Когато чу дълбокия приглушено дрезгав глас, затвори очи и стисна слушалката като спасително въже.

— Г-г-г-рей — изпелтечи тя, после замлъкна, тъй като всичко изчезна от съзнанието ѝ. Какво да му каже? „Помощ, изплашена съм, имам нужда от теб.“ Нямахме право да се обръща към него. Отношенията им представляваха опасна смесица от враждебност и желание и с всяка своя слабост му даваше в ръцете ново оръжие. Но ѝ се повдигаше, беше потресена от ужас, а той беше единственият човек, към когото можеше да се обърне за помощ.

— Фейт! — изглежда беше усетил нейната паника, защото гласът му прозвуча много спокойно: — Какво има?

Като се обърна с гръб към масата, се помъчи да проговори, но от устата ѝ излезе само шепот:

— Тук... има... една котка.

— Котка ли? Страхуваш ли се от котки?

Тя поклати глава, но със закъснение осъзна, че той няма как да я види. Грей, изглежда, взе мълчанието ѝ за положителен отговор и се опита да я успокои:

— Просто хвърли нещо по нея, тя ще избяга.

Тя отново поклати глава.

— Не — пое дълбоко дъх. — Помощ.

— Добре — очевидно реши, че котките ѝ вдъхват непреодолим ужас, и с покровителствен тон добави: — Идвам веднага. Седни някъде, където няма да я виждаш, а като дойда, аз ще я изгоня.

Той затвори телефона и Фейт последва съвета му.

Не можеше да понесе да бъде под един покрив с онова нещо, затова излезе на верандата. Седна на люлката и повече не помръдна, очаквайки го.

Грей пристигна за по-малко от петнайсет минути, но тези минути ѝ се сториха цяла вечност. Той се измъкна от ягуара, разкърши се и спокойно и с насмешливото изражение на мъжка снизходителност се

запъти към верандата. Появи се героят, за да спаси безпомощната слаба жена от кръвожадния звяр. Фейт не се оскърби; да мисли каквото си ще, само да изхвърли онова нещо от нейната кухня. Погледна го, а лицето ѝ беше толкова бледо, че усмивката му угасна.

— Ама ти си много изплашена — отбеляза той мило и взе ръцете ѝ. Пръстите ѝ бяха леденостудени въпреки знойния ден. — Къде е котката?

— В кухнята — промълви тя с вкочанени устни. — На масата.

Потупа я успокоително по рамото и влезе, Фейт се заслуша в стъпките му.

— Мамка му, по дяволите!

Ругатните се сипеха една след друга. После се захлопна задната врата. Тя скри лицето си в шепи. О, боже, трябваше да го предупреди, за да не преживее същия шок като нея, но не намери думи.

След няколко минути той заобиколи през двора и се качи по стълбите при нея. Лицето му имаше решителен вид, а черните му очи бяха по-студени от когато и да било, но този път гневът не беше насочен към нея.

— Всичко е наред — каза той все така мило. — Изхвърлих я. Хайде да влезем вътре, сладурче.

И като я прегърна, ѝ помогна да стане от люлката. Поведо я към кухнята. Тя настръхна и се опита да се върне, но той не ѝ разреши.

— Няма нищо страшно — увещаваеше я той и я накара да седне на един стол. — Като че ли си изпаднала в шок. С какво разполагаш за пиене?

— В хладилника има чай и портокалов сок — отвърна тя.

— Питам за алкохол. Вино не ти ли се намира?

Тя поклати глава.

— Не пия алкохол.

Въпреки яда си той се подсмихна.

— Пуританка, а — подхвърли меко. — И портокаловият сок ще свърши работа — извади чаша от шкафа и я напълни догоре със сок. — Изпий го до дъно, а в това време аз ще се обадя по телефона.

Тя отпиваше глътка по глътка от портокаловия сок, главно за да се разсее, а не защото много ѝ се пиеше. Грей отгърна телефонния указател на първата страница и набра някакъв номер.

— Шериф Макфейн, моля.

Фейт се сепна изведнъж и го погледна, но не посмя да възрази.

— Майк, обажда се Грей. Можеш ли да дойдеш в дома на Фейт Харди? Да, старата къща на Клебърн. Тя току-що е получила по пощата една наистина отвратителна изненада. Умряла котка... И не само това.

Фейт се покашля и попита:

— Какво друго има?

— Заплашително писмо. Не си ли го видяла?

Тя поклати глава.

— Видях само котката.

Побиха я тръпки и ръцете ѝ се разтрепериха. Той започна да отваря и затваря долапите.

— Какво търсиш?

— Кафе. След захарта, която неутрализира шока, имаш нужда от голяма доза кофеин.

— В хладилника е, на най-горния рафт.

Той извади кутията, намери филтрите и зареди кафе машината.

„Справи се доста добре за богаташ, който сигурно никога не е правил кафе вкъщи“ — помисли си тя и ѝ стана смешно.

Докато чакаха да стане кафето, той придърпа един стол и седна срещу нея толкова близо, че краката им се допираха, неговите обгръщаха нейните в горещ обръч. Не я разпитва, защото знаеше, че шерифът скоро щеше да я подложи на това, и му беше благодарна за тактичността. Просто седеше срещу нея, даваше ѝ топлината и спокойствието на своята близост и следеше дали ще изпие сока. Струваше ѝ се, че е готов да го излее в гърлото ѝ, ако откаже. За да предотврати подобно действие, глътна една голяма глътка и наистина усети, че той се отпусна.

— Да не си посмял — изрече тя. — Правя всичко възможно, за да не повръщам.

Мрачното му лице леко се разведри.

— Откъде знаеш какво си мисля?

— От начина, по който местиш поглед ту към чашата, ту към мен — отпи още малко от сока. — Шерифът е Дийз, нали?

— Той се пенсионира — на Грей му мина през ума, че споменът за шериф Дийз не ѝ е особено приятен и затова Фейт го беше погледнала толкова тревожно, когато се обади. — Ще харесаш Майкъл

Макфейн. Хубаво ирландско име. Млад е за тази длъжност, но пък е запален по новите технологии.

Майк също беше при съборетината през онази нощ, спомни си Грей, но Фейт едва ли щеше да го познае. Тогава тя беше изпаднала в шок и заместник-шерифите сигурно са били само фигури с униформи. Шерифът стоеше до него и сигурно затова го е запомнила.

И тогава му хрумна, че в поведението ѝ има странно противоречие. Нежеланието ѝ да се срещне с шериф Дийз беше очевидно, докато към него никога не проявяваше озлобление или лошо чувство. Беше се държала безочливо, предизвикателно, вбесяващо, беше го разочаровала, но никога не прояви и най-малко колебание да бъде с него.

А и той не се колебаеше. Когато тя му се обади, смяташе, че ще се наложи само да изгони досадната котка, но въпреки това отмени своята делова среща и тръгна веднага въпреки гневните протести на Моника. Фейт го повика на помощ и нямаше значение колко маловажен му се е сторил проблемът, той трябваше да ѝ помогне. А се оказа, че проблемът никак не е маловажен и неговият инстинкт му беше изневерил. Възнамеряваше да открие кой е авторът на това отвратително деяние и да забие юмрук в мутрата му.

— Защо не си помисли, че аз съм виновникът? — попита той меко, като напрегнато гледаше лицето ѝ, за да улови всяка промяна на изражението ѝ. — Аз направих всичко възможно да те изгоня, така че логично първо мен трябваше да заподозреш.

Тя поклати глава.

— Подобно нещо никога няма да направиш — отговори тя с абсолютно убеждение. — Както не си подхвърлил и първата бележка.

Той помълча за миг, наслаждавайки се на нейното доверие.

— Бележка ли?

— Намерих я вчера. Беше оставена на предната седалка в колата.

— Съобщи ли за нея?

Тя отново поклати глава.

— Не ми се стори като истинска заплаха.

— Какво беше написано?

Тя го погледна смутено и той се учуди защо.

— Цитирам: „Затваряй си устата да не ти се случи нещо“.

Кафето беше готово. Той стана и наля в две чаши.

— Как го пиеш? — попита разсеяно, замислен за бележката и за колета, който този път беше придружен с истинска заплаха. У него се надигна едва сдържан студен, опустошителен гняв.

— Без мляко и захар.

Подаде ѝ чашата и седна отново на мястото си, достатъчно близо, за да я усеща. Тя умееше да долавя настроението му повече от всеки друг и нещо в израза му я притесни, затова предприе една от своите ловки маневри.

— Бях свикнала да пия кафето със страшно много захар, но господин Гришъм беше диабетик. Твърдеше, че е по-лесно да се откажеш от всичко, отколкото да се самозалъгваш със заместители, така че вкъщи нямаше нищо сладко. Щяха да купят специално за мен, ако ги бях помолила, но не исках да бъда нетактична...

„Ако целта ѝ беше да ме разсее — помисли си той раздражено, — наистина успя.“ Въпреки че му беше ясна хитростта ѝ, ефектът беше пълен, защото му подхвърли интересна стръв.

— Кой е господин Гришъм? — попита той и прекъсна потока от думи. Жегна го ревност, защото веднага си помисли, че тя му разказва за мъж, с когото е живяла, преди да се премести в Прескът.

Зелените очи примигнаха срещу него.

— Семейство Гришъм бяха мои приемни родители.

„Приемно семейство!“ Господи. Сърцето му се сви. Беше си представял, че животът ѝ е продължил по същия начин, както и преди. Всъщност едно добро приемно семейство е било за предпочитане пред ужаса на нейното собствено, но децата винаги понасят тежко раздялата с близките си, без значение колко покварени са те. Да се попадне на почтено приемно семейство също е хазарт. Много деца биват малтретирани и насилвани от приемните си родители, а девойче с външността на Фейт...

Отвън се чу колата на Майк.

— Ти стой тук — изръмжа Грей и излезе през задната врата. Посрещна Майк, който тъкмо слизаше от патрулната кола, и го поведе към задния двор, където беше оставил пратката. Луничавото му лице се изкриви от погнуса, когато видя трупчето.

— Какво ли не съм виждал в моята работа — каза той, приклепнал до кутията, — но все още ми се преобръща стомахът. Как е

възможно човек да причини това на безпомощното животно! Пипал ли си много кутията?

— Само за да я изнеса. Внимателно я хванах само в единия край. Не зная колко я е пипала Фейт. Отворих капака с химикалка, отвътре има написано предупреждение.

Майк сви устни, докато четеше написаната с главни букви заплаха:

„РАЗКАРАЙ СЕ ОТ ПРЕСКЪТ ДА НЕ ТИ СЕ
СЛУЧИ СЪЩОТО КАТО НА КОТКАТА.“

— Взимам всичко, за да свалим пръстови отпечатьци. Найлоновият плик може да се окаже най-полезен, понеже никой от нас не го е пипал — погледна към къщата. — Тя как е?

— Беше доста изплашена, като дойдох, но се съвзе.

Майк затвори капака на кутията пак с химикалка и изсумтя.

Грей погледна и забеляза какво е пропуснал.

— Мамка му! Няма пощенско клеймо. Беше върху купчината писма и списания и аз предположих, че и колетът е изпратен по пощата.

— Не е. Донесен е на ръка. Да отидем да я поразпитаме.

Влязоха в кухнята и Грей видя, че Фейт не е помръднала от мястото и пие кафе. Изглеждаше спокойна, но той подозираше, че самообладанието ѝ е привидно. Тя веднага стана и се обърна към Майк.

— Госпожо — представи се той, — аз съм шериф Майкъл Макфейн. В състояние ли сте да ми отговорите на няколко въпроса?

— Разбира се — отвърна тя. — Искате ли кафе?

— С удоволствие.

— Със захар и сметана ли да бъде?

— Само със захар.

След като изпълни задължението си на домакиня, Фейт седна отново на мястото си. Грей застана до нея и се подпря на масата, а Майк — до кухненската мивка.

— Къде намерихте кашона? — попита шерифът.

— В пощенската кутия.

— Няма пощенско клеймо. Значи не е изпратено по пощата, а някой го е оставил, след като е минал раздавачът. Чухте ли пощенската кола или пък да сте видели друга да минава?

Тя поклати глава.

— Не бях вкъщи. Бях отишла да пазарувам. Върнах се, оставих първо покупките, после отидох да прибера пощата.

— Някой има ли ви зъб? Да не би да сте ядосали някого толкова много, че да ви изпрати умряла котка за отмъщение?

Фейт поклати пак глава.

— Вчера е намерила в колата си бележка — намеси се Грей.

— Каква бележка? Какво пишеше в нея?

— Да си затварям устата, ако зная какво е полезно за мен — отговори Фейт.

— Пазите ли я?

Тя въздъхна, погледна притеснено Грей и отиде да донесе бележката. Върна се, държейки листа внимателно за единия край.

— Оставете го на плота — каза Майкъл. — Не искам да го пипам.

Тя го остави и Грей застана до Майкъл, за да прочете бележката. Беше написана със същите главни букви, както и другата. „Не задавай повече въпроси за Ги Руйяр затваряй си устата да не ти се случи нещо.“ Грей я погледна ядосано, досещайки се защо се е притеснила.

— Добре — изръмжа той. — Какви си ги надробила пак?

— Нищо не съм надробила, зная толкова, колкото и ти — отговори тя с безразличие, което според него прикриваше част от истината.

— Е, добре — намеси се Майк. — Каква е връзката с баща ти, Грей?

— Госпожичка Любопитен нос разпитва за него из целия град — погледна я той намръщено.

— Толкова страшно ли е, че да я заплашват, та и умряла котка да ѝ пращат?

— Толкова страшно е, защото вбесява мен — заяви Грей. — Не желая Моника или мама да страдат заради клюки за минали неща. На мен ми писна, а на кой друг — не зная.

Шерифът мълчеше замислено и най-последно провлечено рече:

— На пръв поглед, Грей, ти си най-вероятният заподозрян — Фейт веднага отвори уста да възрази, но той я възпря. — Предполагам, че и вие сте наясно — обърна се той към нея. — И се питам защо се обадохте на него, а не в шерифството?

— Зная, че той не е подхвърлил бележката, нито кутията.

— Не е тайна, че не се зарадва особено, когато тя се завърна — каза Майк на Грей.

— Никак и продължавам да не се радвам — усмихна се накриво той. — Но заплашителни бележки и умрели котки не са в стила ми. Аз съм по откритите битки.

— По дяволите, зная. Само се чудя защо госпожа Харди се е обадила на теб.

Грей се позасмя.

— Използвай въображението си.

— Да речем, че се досещам.

— Тогава престани да се правиш на зад...

Шерифът не се засегна, само се подхили. След минута отново стана сериозен.

— Налага се да дойдете и двамата с мен, за да ви вземем пръстови отпечатащи, тъй като иначе ще се объркаме при проверката на бележката и пратката. А вие трябва да дадете показания, госпожо Харди.

— Добре, само да си взема ключовете.

Фейт стана, но Грей я задържа за ръката.

— Ще те заведа с моята кола.

— Не е необходимо да изминаваш още веднъж целия път на връщане.

— Казах, че аз ще те отведа.

Погледна я многозначително и въпреки че се подразни, тя си замълча, а шерифът се подхили.

Грей я избута навън и я настани на луксозната кожена седалка в ягуара.

— Не си длъжен да ме разкарваш насам-натам — промърмори Фейт, закопчавайки предпазния колан.

— Напротив, след като искам да говоря с теб.

— И какво има толкова за казване?

Той потегли след патрулната кола на шериф Макфейн.

— Очевидно те преследва някой луд. Ще бъдеш в безопасност по-далеч от Прескът.

Тя се загледа безизразно през стъклото.

— Бързо се досети как да се възползваш от ситуацията — отвърна язвително.

— Упорита малка вещица! Не осъзнава ли тази твоя червенокоса глава, че може жестоко да загазиш?

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Фейт кипеше от яд през цялото време, докато бяха в шерифството, въпреки че не й пролича. Грей през цялото време не я остави на мира, увещавайки я, че трябва да се махне от Прескът, и още повече се ядоса, когато шериф Макфейн взе да му приглася. Живееела усамотено, без съседни наблизо и било много опасно, Фейт се защити с довода, че ако напусне дома си, заплахите ще престанат и те никога няма да разберат кой ги е изпращал, а виновникът ще е доволен, че тактиката му е дала резултат, Фейт не беше склонна да му даде подобно удовлетворение.

Шериф Макфейн призна, че логиката ѝ е безпогрешна, а храбростта ѝ достойна за похвала, но практичният ѝ усет не струвал, тъй като вероятността да пострада била съвсем реална.

Тя се съгласи с него, но отказа да напусне своята къща.

След като преодоля кризата, прозря смисъла на заплахите. Умрялата котка показваше, че по някакъв начин е тръгнала по вярна следа, за да разкрие какво се е случило с Ги, и ако заминеше в този момент, никога нямаше да узнае. Шерифът и Грей смятаха, че някой просто я тормози, но всъщност случаят беше много по-сериозен. Едва се сдържаше да не им каже какво според нея се крие в заплахите. Не биваше да споменава за своето предположение, че Ги е бил убит, тъй като виновникът или виновницата ще се скрие и ще бъде още по-трудно да се залови. Така че запази мълчание и това я вбесяваше.

На шериф Макфейн не обръщаше внимание, но с Грей беше различно. Увещанията му се превърнаха в настоятелни молби, когато излязоха от сградата на общината.

— За последен път — не! — извика тя поне за пети път, докато се качваха в колата. Хората наоколо ги зяпнаха любопитно.

— Да му се не види! — промърмори той.

За човек, който се страхува от клюки, се държеше твърде нехайно днес. Ягуарът не беше незабележима кола, а след Фейт всички се обръщаха. Много хора сигурно са забелязали, че той я докара, влезе

с нея в шерифството и после заедно излязоха, и на всичко то отгоре тя му се разкрещя. При тези обстоятелства щеше да постъпи винаги по същия начин.

Фейт закопча предпазния колан.

— Зная, че нямаш нищо общо с котката или с бележките — продължи ядосано тя, — но нима имаш право да се възползваш за своя сметка? От първия ден искаш да ме изгониш и си набий в главата, че не можеш да ме принудиш да играя по свирката ти.

Погледна я заплашително изпод вежди, докато завиваше на площада.

— Не се самозалъгвай — отвърна той спокойно. — Мога да те изхвърля за половин час. Реших да не го правя.

— Нима? — изрече тя подигравателно. — И защо се отказва?

— По две причини. Първата е, че не заслужаваш същото, което се случи преди дванайсет години, и аз не съм склонен да се отнеса към теб по този начин — отмести поглед за малко от пътя, но беше достатъчно, за да го плъзне по тялото ѝ и дори да го задържи върху гърдите ѝ. — Втората ти е добре известна.

Сдържаха страстта точно до точката на кипене. Той я желаше. Знаеше го... о, още от самото начало, и с абсолютна сигурност от онази възпламеняваща целувка в Ню Орлиънс. Но той я желаше при условия, изгодни за него: да я настани в някоя сладка къщичка подалеч от Прескът, така че любовната им връзка да не дразни семейството му. Това споразумение би било идеално за него, тъй като така щеше да постигне целите си.

— Не искам да ме криеш като позорна тайна — каза тя, без да го поглежда. — Ако не ти стиска да се появяваш с мен открито, тогава стой далеч от мен.

Той удари с юмрук кормилото.

— Да те вземат дяволите, Фейт! Тази котка не ти беше изпратена за добре дошла. Тревожа се за твоята безопасност! Да, много ще се зарадвам, ако се преместиш в друг град. Майка ми ме побърква, но аз не искам да я наскърбявам. Да се извинявам ли, че я обичам въпреки всичко? Ти знаеш как да избягваш ударите, но тя не знае. Аз съм алчен негодник; искам и тя да е добре, и теб да имам. Ако се преместиш, с теб ще имаме чудна връзка и аз няма да се тревожа, че някакъв маниак те дебне.

— Тогава недей. Остави ме аз да се тревожа.

Той изръмжа, разгневен от своето безсилие.

— Няма да се помръднеш и на сантиметър, нали?

И отново трябваше да се сдържи да не му каже, че има причини, за да стои там, където е, и че тези причини са по-важни от личните им сложни взаимоотношения. Но при настроението, в което беше изпаднал, нямаше да ѝ повярва.

Бяха излезли вече извън града и движението по пътя беше слабо. Съвсем скоро той зави по черния път, който водеше до нейната къща. Преди не беше забелязвала колко изолирана всъщност е тя, или поне от гледна точка на сигурността. Радваше се на спокойствието, на тишината и на простора. Да го вземат дяволите незнайният, невидим неприятел! Отне радостта ѝ, че най-после и тя има свой дом.

Тя повече не проговори. Грей зави по алеята и спря. Беше късен следобед и слънцето заливаше малката къща със златна жарава. Съвсем наскоро се беше настанила тук, заобиколена от своите вещи, своите стени, с неин покрив над главата. И да напусне дома си! Не можеше да си го представи.

— Ще те попитам нещо — наруши мълчанието тя готова да слезе. — Не желая да имам любовна връзка с теб. Това ще намали ли тревогата ти за мен?

Той я задържа, като стисна китката ѝ. Очите му бяха потъмнели от гняв, но не отговори на обидния въпрос, само подчерта очевидния факт:

— Мога да променя отношението ти. И двамата го знаем.

Фейт отвори вратата и той я пусна, доволен, че последната дума е била неговата. Мина ѝ през ума, че той често го постигаше. Притежаваше способността да насочва разговора така, че на нея не ѝ оставаше друго, освен да замълчи.

Усещаше как я наблюдава, докато не влезе вътре. Беше прав, по дяволите! Можеше да промени отношението ѝ почти без усилия. Тя блъфтира, но не излъга. Не искаше да има любовна връзка с него, но това не означаваше, че ще намери сили да го отблъсне. Ако в този момент беше настоял да влезе с нея, след една целувка вероятно щеше да го остави да я отведе право в спалнята. После щеше да си посипе главата с пепел.

* * *

— Грей, какво те прихваща? — попита Алекс ядосано. — Да обикаляш с нея по улиците и да се карате пред Съдебната палата! Боже мой, половината град ви е видял, а другата половина след час е чула слуха.

Моника погледна Грей, сломена от скръб. Беше готов да стисне Алекс за гърлото за това, че повдигна въпроса пред нея.

— Възползвах се от случая, за да я убеждавам да се махне отук — отговори той накратко и въпреки че не гледаше към сестра си, усети как тя се отпусна. — Някой ѝ погажда отвратителни номера. Днес са оставили в пощенската ѝ кутия умряла котка.

— Умряла котка ли? — Алекс направи гримаса. — Това е гнусно. И все пак по каква причина се е озовала в твоята кола?

— Обади ми се, когато е намерила умрялото животно...

— А защо на теб? — попита възмутено сестра му.

— Защото така — Грей знаеше, че отговорът му е тъп, но не му пукаше. — Повиках Майк и той дойде у тях. Настоя и двамата да отидем, за да ни свалят пръстови отпечатащи... — Моника изписка — ... а Фейт още трепереше, затова аз я закарах.

— Защо на теб ще ти свалят пръстови отпечатащи — попита вбесена сестра му. — Тя теб ли обвинява?

— Не, но пипах кутията. Ако Майк не знае кои отпечатащи са нашите, няма да може да изолира онези на негодника, който е подхвърлил пакета.

Моника прехапа устни.

— Майк има ли резултат?

— Не зная. Щом тя даде показания, я отведох вкъщи.

— Ще се премести ли? — попита Алекс.

— По дяволите, не! — Грей нервно приглади косата си. — Станала е много упорита — „Станала е, това са глупости. Родила се е упорита.“ Той се изправи. — Аз излизам.

— Сега ли? — учуди се Моника. — Къде отиваш?

— Просто излизам — беше неспокоен и раздражителен като жребец, който надушва разгонена кобила, но не може да се добере до нея. Кръвта му бушуваше, пришпорвайки го към действие, без

значение какво. Имаше чувството, че ще се разрази силна буря, но времето беше тихо и дори се разочарова, че няма гръмотевици. — Не зная кога ще се върна. Утре ще прегледаме документите, Алекс.

Разстроена и тревожна, Моника го изпрати с поглед до вратата. Прехапа още по-силно устната си. Прозвуча й, като че ли Грей все повече се оплиташе с жена на име Девлин. Не проумяваше как му дава сърце след всички нещастия, които нейното семейство им причини. И Майкъл бил ходил у тях. Моника не желаше той да е близо до Фейт Девлин. Тези жени бяха като паяци, които изплитаха своите лепкави паяжини и улавяха мъжете, които лекомислено се навъртаха около тях.

Алекс поклати глава. Също беше разтревожен.

— Ще отида да пожелаая лека нощ на майка ти — каза той и се отправи към стълбището.

Ноел се беше оттеглила в своя будоар почти веднага след вечеря, оправдавайки се с умора, но всъщност тук се чувстваше по-удобно.

Той остана при нея около половин час. Моника още седеше в кабинета, когато чу, че Алекс слиза от горния етаж. Стъпките му сега бяха по-бавни, отколкото когато тръгна. Застана на прага, загледан в нея. Моника се паникьоса. Той посегна към ключа за осветлението и тя застина от ужас, когато изгаси лампите.

— Скъпа моя — промълви Алекс, но тя знаеше, че думите са предназначени за жената, разположена в будоара.

* * *

Фейт обикаляше из стаите, тъй като нито можеше да чете, нито да гледа телевизия. Беше по-изплашена, отколкото си признаваше. Насила влезе в кухнята, споменът за кашона върху масата я преследваше. Отдъхна си, като видя празната маса и също така, че този спомен избледнява, докато си приготвяше нещо за хапване. Макар и оскъдна, едва докосна вечерята си.

Набра отново номера на Рене. Наистина избързваше с обаждането, но някакъв смътен, дълбоко вкоренен инстинкт я накара да потърси майка си не толкова заради утехата, а защото между тях имаше връзка, надхвърляща роднинството: мъжете Руйяр.

Рене отговори и тя се отпусна. Ако баба ѝ беше вдигнала телефона, Фейт знаеше, че Рене нямаше да се обади.

— Мамо — продума тя и се смути, като чу гласа си да трепери. — Помогни ми.

Настъпи мълчание от другата страна на линията, после Рене попита предпазливо:

— Какво има? — майчинската загриженост не беше характерна за нея.

— Някой остави умряла котка в пощенската ми кутия, получих и две бележки, в които пише да престана да разпитвам, в противен случай съм щяла да свърша като котката. Нямам представа кой...

— За какво си питала?

Фейт се поколеба, тъй като се страхуваше, че тя ще затвори телефона.

— За Ги.

— Да те вземат мътните, Фейт! — извика Рене. — Казах ти да не си пъхаш носа, където не ти е работа, ама кой да ме чуе! Разрови л... и сега се оплакваш от вонята. Ще си докараш голяма бяла, ще те убият, ако не си затвориш устата!

— Ги е убит, нали? Ти знаеш кой го е убил. Затова си заминала.

Чуваше как Рене диша тежко.

— Не се забърквай — помоли я тя. — Не мога да ти кажа, обещах никога дума да не обеля. У него е моята гривна. Каза, че ще ми лепне убийството, ако проговоря, че ще подхвърли гривната така, все едно сме се сбили и аз съм го убила.

След седмици подозрения, пресявайки старите слухове, все стигаше до задънена улица. Сега, когато чу внезапно истината, изречена на висок глас, се стресна. На Фейт ѝ отне известно време, за да се окопити и да осъзнае факта.

— Ти обичаше Ги — каза тя, а в гласа ѝ ясно се чувстваше, че вярва в това. — Не би могла да го убиеш.

Рене се разплака, но не с досадно хълцане, за да предизвика съчувствие. Издаде я гласът ѝ:

— Той е единственият мъж, когото съм обичала — продължи тя и Фейт ѝ повярва, а това ѝ беше достатъчно.

— Мамо, какво се случи?

— Не мога да ти кажа...

— Мамо, моля те! — отчаяно се мъчеше да измисли уловка, за да принуди Рене да проговори — много примамлива, която да притъпи нейния егоизъм, и в този случай Фейт не би я обвинила, че слага себе си на първо място. Имаше само едно нещо, по-силно от нейното самолюбие — алчността й... — Мамо, що се отнася до всички засегнати, Ги е жив. Смъртта му не е оповестена, което означава, че завещанието му не е отворено.

Рене подсмръкна, но думата „завещание“ привлече вниманието й.

— Е, и?

— И ако ти е оставил някаква сума, тя е вписана в завещанието му. Могла си да имаш много пари през всичките тези години.

— Той все разправяше, че ще се погрижи за мен — Рене се разхленчи от самосъжаление. Въздъхна дълбоко, за да се успокои, и Фейт почувства, че се е решила да говори. — Срецнахме се в лятната вила, както обикновено — започна тя. — Вече бяхме... нали се сещаш? Свършили бяхме. Както и да е, лежахме си на тъмно и си приказвахме, когато той дойде. Не знаехме кой е и Ги скочи и обу панталоните си, изплашен да не е някое от децата му. За жена си пет пари не даваше, защото и на нея не й пукаше. Отидоха в заслونا за лодки. Чувах ги как се карат, та се облякох и тръгнах натам. Тъкмо стигнах и Ги отвори вратата, погледна назад, и туй никога няма да забравя, рече: „Вече съм решил“. Тогава го застреляха право в главата. Падна на тревата точно пред заслونا. Аз коленичих до него, започнах да плача и да викам, но той беше умрял на секундата. Даже не потрепна.

— Грей ли беше? — попита внезапно Фейт. Не е бил той. Не и Грей. Но беше длъжна да попита. — Грей ли уби баща си?

— Грей ли? — сепна се тя през сълзи. — Не, не беше Грей. Него го нямаше там.

„Не е бил Грей. Боже, благодаря ти! Не е Грей.“ Постоянно си повтаряше, че той не би убил, но навярно е таяла дълбоко неосъзнато съмнение, защото й олекна невероятно.

— Мамо... мамо, никой не би повярвал, че ти си застреляла Ги. Защо не потърси шерифа?

— Онзи щеше и мен да убие! Каза, че щял да пъкне дулото на пистолета в устата ми и да ме накара да го хвана, ако не обещава да

замина, да изчезна и да не казвам на никого нито дума. Беше як, Фейт. Взех да се боря, но той ме удари, не можех да избягам...

— А защо не е убил и теб? — попита Фейт, недоумяваща защо убиецът ще пусне доброволно свидетел.

В първия момент Рене не отговори, тъй като се разплака много силно. Най-накрая изхълца и с разтреперан глас отговори:

— Той... той не искал да убива Ги, но бил обезумял от гняв, тъй каза. И мен не искал да убива. Рече ми да се разкарам и взе гривната ми. Ако съм се мернела насам, така щял да подреди нещата, че все едно аз съм убила Ги и щели да ме осъдят на смърт. Щеше да го направи, не го знаеш какъв е! — гласът ѝ стана накрая писклив и тя отново се разхълца неудържимо.

Фейт усети, че и нейните очи се напълниха със сълзи. За пръв път съжали майка си. Горката Рене! Без образование, без никакви връзки или приятели, да попадне под прицела като изкупителна жертва. Видяла е как застрелват единствения мъж, когото е обичала и на когото е разчитала да облекчи живота ѝ, и после е заплашена убийството да бъде приписано на нея. Да, убиецът много добре я е преценил; тя в никакъв случай не би отишла при шерифа. Повярвала е на всяка негова дума, вероятно с основание.

— Успокой се, мамо — каза тя нежно. — Успокой се.

— Ти нали няма да ме издадеш? Това ще бъде наша тайна, иначе ще ме арестуват, той ще...

— Няма да те арестуват, обещавам ти. А знаеш ли какво е направил с трупа?

Рене захлипа от изненада.

— Трупът му ли? — смотолеви тя. — Предполагам, че го е заровил някъде.

Беше възможно, но убиецът едва ли е губил време да копае гроб, който може да бъде забелязан, след като е бил до самото езеро. Ето къде е го хвърлил.

— С какъв пистолет стреля? Видя ли го?

— Нищо не знам за пистолетите. Само туй мога да ти кажа: беше пистолет.

— Револвер като онези, с които стрелят в уестърните ли беше, или с пълнител в дръжката?

— С пълнител в дръжката — отвърна Рене след кратък размисъл.

В такъв случай гилзите бяха някъде в заслона. Убиецът е трябвало да се отърве от трупа и да изплаши до смърт свидетелката. Дали му е дошло наум да събира гилзи? Дали след дванайсет години още се търкаляха някъде там? Едва ли. Но пък имотът е бил изоставен след смъртта на Ги. Гилзите може да са попаднали в лодката, даже във водата и да са изчезнали завинаги.

Но също така имаше вероятност да са изхвъркнали в някой ъгъл. Случваха се и чудеса.

— Не ме издавай — молеше ѝ се Рене. — Моля те, не казвай на никого. Не ти трябваше да се връщаш там, Фейти. Сега той ще те погне. Махай се, преди да пострадаш, не го знаеш какъв е...

— Ще си помисля. Кой е той, мамо? Може би ще успее да...

Рене затвори телефона и връзката прекъсна наред нейните ридания, Фейт постави бавно слушалката на мястото ѝ. Толкова много научи тази вечер и все пак недостатъчно. Най-важното беше, че Грей е невинен. А най-голямото разочарование — че нямаше ни най-малка представа кой е виновникът.

Убиецът е „той“. Този факт елиминираше Андрея Уолис и Йоланда Фостър, въпреки че за нея те бяха вече въвн от подозрение. По общо мнение Лоуел Фостър не е знаел за любовната авантюра на жена си с Ги, преди той да изчезне. Но пък от начина, по който плъзваха клюките в града, ѝ се струваше възможно някой еснаф интригант да е подшушнал на измамения съпруг. Какво от това, че същият този измамен съпруг е чукал секретарката си! Така че не изключи Лоуел от своя списък.

С кого се е скарал онази нощ Ги и защо? С бизнес партньор по делови въпроси ли? Доколкото познаваше Ги, с вбесен съпруг беше вероятно. С коя друга е спал през онова лято?

Тази вечер Фейт нямаше да си отговори на тези въпроси. И все пак за свое собствено спокойствие ѝ се искаше да огледа заслона за лодки.

Погледна колко е часът. Беше девет и половина. Нощта ѝ се струваше най-подходящото време за операцията и вероятността да попадне на Грей беше минимална, пък и щеше да се измъкне по-лесно, ако се сблъскат.

Фейт се позабави, колкото да си обуе удобни обувки. Взе фенерче и се отправи към вратата.

Потегли право към лятната вила по частния път, но в последната минута промени посоката. Някой можеше да я забележи и да предупреди Руйярови, което определено искаше да избегне. И ако лошият късмет я преследваше, съществуваше опасност да има човек в къщата и фаровете ѝ да я издадат.

Така че се насочи към мястото, където паркира преди, въпреки че щеше да ѝ се наложи да върви през гората посред нощ около километър и половина. Това не я притесняваше. Никога не се беше страхувала от тъмното или от змии и други горски обитатели.

Нощем гората беше пълна с шумове. Опусумите и миещите се мечки тогава тръгваха по своите си работи, бухаха бухали, крякаха жаби, насекоми бръмчаха, нощни птици цвърчаха, а щурците свиреха неистово. Ветрецьт шепнеше своята партия в общата какофония, боровете грациозно се поклащаха, Фейт не бързаше, за да не се изгуби, и когато стигна до потока, при това на същото място, където обикновено преминаваше, се зарадва, че си спомня. Оттук до къщата имаше само двеста-триста метра.

След пет минути стигна края на гората и се спря, преди да излезе на открито. Къщата беше тъмна и смълчана. Заслуша се, но долавяше само нощните звуци. Водата тихо се плискаше в подпорите на пристана, вятърът къдреше огледалната повърхност на езерото и нарушаваше лунното отражение. Нарядко от водата изскачаха риби.

Фейт тръгна безшумно към къщата.

Нямаше представа как ще постъпи, ако заслонът е заключен, а това беше почти сигурно, и все пак къщата онзи ден беше отключена. Но и Грей беше тук.

Ако беше с авантюристичен дух, щеше да се гмурне под преградата на заслона и да прати по дяволите заключените врати.

В никакъв случай.

Нощното гмуркане не беше по вкуса ѝ. Само при мисълта да се разсъблече и да потъне в тъмната вода я побиха тръпки. Ако заслонът не беше използван с години, нищо чудно вътре да са се заселили мишки, катерички, еноти, които веднага ще се разбеснеят при внезапната ѝ поява от водата. Не, по-добре да измисли друг начин да влезе. Може би да счупи прозорец, но не беше забелязала дали има.

Заслонът за лодки се очерта изведнъж пред нея на фона на лъскавата тъмна повърхност на езерото, а стените му призрачно се

белееха на лунната светлина. Щом се приближи, Фейт освети с фенерчето голямата порта и изпъшка разочаровано. На халките ѝ висеше грамаден катинар. Оставаше ѝ само възможността да има прозорец.

Откъм пристана нямаше. Заобиколи от другата страна и се загледа в прозореца, който напомняше око на бледо лице. Добрата новина беше, че имаше прозорец със стъкла, които могат да се счупят. А лошата, че здравата земя свършваше на около крачка разстояние и нямаше как да застане точно под него. Също така беше разположен доста нависоко, за да се прехвърли. Не беше невъзможно, но нямаше да е лесно.

Една много гореща, много силна ръка я сграбчи за китката, завъртя я и я притисна към здраво, мускулесто тяло.

— Предупредих те какво ще направя, ако пак те заловя тук — прошепна Грей.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Вдигна я на ръце и тръгна към верандата, където мрежите щяха да ги предпазят от комари и други хапещи насекоми. Макар и да го позна, се изплаши до смърт от неговата ненадейна поява и прималяла, имаше сили колкото да се сгуши до гърдите му, докато той вървеше пъргаво през ливадата към къщата.

Веднага я понесе бурният прилив на желанието, което погълна разума и волята ѝ. Нямаше смисъл да се съпротивлява; дълго потисканият копнеж я завладя и замъгли всеки друг довод. Разтрепери се, когато той плъзна тялото ѝ до своето, за да стъпи на земята, и сладостният допир беше болезнено възбуждащ. Времето дойде. Боже мили, беше крайно време! Желаше го сляпо и безумно, повече не издържаше и изви към него гъвкавото си, готово да се отдаде тяло.

Грей я притисна към една от колоните. Въпреки че луната грееше ярко, на верандата беше тъмно, тъмно и горещо, атмосферата беше наситена с ароматите на лятото и на неговия неудържим мъжки мирис на мускус. Дишаше тежко и учестено, притискайки се все повече към податливото ѝ нежно тяло. Зарови пръсти в косата ѝ, залюля главата ѝ в големите си силни ръце, после я задържа, за да я целуне и с език да разтвори устните ѝ. Беше възбуден до крайност, чувстваше ерекцията му, твърда като мрамор.

Фейт изстена, извивайки се в желанието си да се повдигне така, че да го усети до жадуващите си слабини. Изпълваше я болезнен копнеж да го има в себе си.

Ризата му беше разкопчана и тя се опиваше от голата му влажна кожа.

Откъсна устни от нейните, за да си поеме дъх. Фейт обви ръце около врата му и го привлече към себе си, за да продължи целувката. Той веднага се подчини и впи устни в нейните с първична сила, която я възбуди по неподозиран от нея начин.

Взе двете ѝ гърди и тя леко извика и от удоволствие, и от желание. Знаеше какво иска тя, може би защото същото беше и

неговото желание, затова с едно движение разтвори блузата ѝ, като копчетата се разхвърчаха на всички страни, изтрополявайки по пода неочаквано силно в пълната тишина. Разкопча сутиена ѝ, откри гърдите ѝ и впи жадно устни в твърдото зърно. Повдигна я, без да спира да целува гърдите ѝ, а тя се извиваше, сякаш искаше да се откъсне от него. Той я прегърна по-силно, като я повдигна още по-високо, за да погали с възбудения си член нежното място между краката ѝ. Този еротичен жест отприщи у нея бурна чувственост и тя усети, че се понася шеметно към върховното изживяване.

Осъзна се за миг. Не искаше този безумно трескав акт да свърши толкова бързо. Отдръпна се към колоната, като се помъчи да се отдалечи. Беше невъзможно. Притискаше я така плътно до себе си, че тя почти не можеше да помръдне. Усети в слабините си нарастващо, силно напрежение...

Пусна я на земята и запретна полата ѝ до талията, Фейт се подпря безсилно на колоната. Виеше ѝ се свят от бързината и яростта, с която бушуваше страстта. Замаяно си спомни онзи случай, когато го издебна как прави любов, толкова бавно и нежно, как с приглушено дрезгав глас ласкаеше и редеше монотонно любовни думи. Представяше си, че ще бъде нещо подобно, но вместо това се почувства понесена от вихър и захвърлена почти в безсъзнание на неизследвана територия. Сграбчвах се като животни, без нежност. Желанието беше прекалено силно и спонтанно.

Той смъкна бикините ѝ и тя с вдигнатата си пола се чувства ужасно разголена. В нетърпението си ги разкъса, после отново я повдигна. Притисна я към колоната и като разтвори широко бедрата ѝ, се тласна към нея. Главата на Фейт се отпусна назад, очаквайки агонията на проникването и тласъка, който щеше да заличи чувството ѝ на празнота и да укроти болезненото желание. А той сам трябваше да се освободи от панталоните си и трескаво се разкопчаваше, и само като докосваше жадуващата ѝ плът, тя крещеше от желание. Най-последно и той остана съвсем гол и намести пениса си между краката ѝ.

— Искам да те чукам — мълвеше той неразбираемо с нисък дрезгав глас, повдигайки я още малко. — Пусни ме да проникна. Веднага.

Галеше влажната ѝ плът. Фейт се разтрепери неудържимо от милувката на пръстите му и цялото ѝ същество избухна от

удоволствие. Вътрешните ѝ мускули се стегнаха около галещия пръст и Грей изруга от дива възбуда. Отдръпна ръката си и намести там пениса си.

Тя притихна, вцепени се от огромния натиск, който усети между краката си. Трескавото ѝ желание стихна от стрес. Изведнъж си спомни ясно писъка на Линдзи, когато той проникна в нея, и сега разбра каква е била причината. После мисълта ѝ се фокусира само върху онова огромно нещо, нахлуващо в тялото ѝ. Той застана от удоволствието на проникването, цялото му тяло се изопна от напрежение.

Тя се гърчеше като червей и надаваше ужасени викове. Грей замръзна, от челото му капеше пот и се стичаше между голите ѝ гърди. Той се бореше отчаяно да я успокои.

— Шшшт — прошепна Грей и притисна устни към деликатната извивка на шията ѝ. Звукът беше като шумолене, носено от вятъра. — Всичко е наред, мила. Можеш да го издържиш. Само застани мирно и ме пусни вътре. Няма да те нараня. Ще бъда много бавен и внимателен.

Още докато говореше, започна да се полюлява напред-назад с нежни движения, които отпуснаха напрегнатите ѝ мускули и той потъна дълбоко в горещата, влажна и невероятно стегната вътрешност. Тя изстена, разтрепери се в ръцете му. Той усети как тялото ѝ се изви конвулсивно, инстинктивно нагаждайки се към него. Опита се да контролира движенията си, но беше много късно. Влезе в нея целият и усещането на горещата ѝ плът, която го обгръщаше като ръкавица, предизвика в тялото му експлозия.

Разтърси я истински шок. Увисна в ръцете му и главата ѝ се отпусна като скършена маргаритка. Той се самозабрави и тласъците му се учестиха. Тя висеше, подкрепяна само от полудялото му тяло и колоната зад гърба ѝ. Усещанията ѝ се сведоха до бурните удари на сърцето ѝ и тласъците на тежкото му тяло в нейното. Стисна ризата му, като се мъчеше да понесе стихийната му страст.

После изведнъж се спря и изръмжа, когато осъзна физическата ѝ и душевна студенина.

— Не — проговори той с гневно разочарование, — няма да ти дам да ме отблъснеш. Ела към мен, мила. Остави ме да те почувствам.

Фейт отвори уста, но не успя да изрече и звук. „Не мога!“ — въртеше се в главата ѝ, но не успя да го каже. Кулминацията, чието настъпване предусети преди малко, като че ли беше съвсем недостижима в този миг. Чувстваше се болезнено насилена, не изпитваше удоволствие.

Но той я подхвана по-здраво под бедрата, като ги задържа широко разтворени, а тежестта на торса му я залепи за дървената колона. Съзнаваше, че е безпомощно открита, без да има възможност нито да контролира тласъците, нито да реагира. Той плъзна ръката си, за да я погали и разкрие още повече и тогава потъна още по-дълбоко, притисна се силно към нея и започна наново да я люби.

По тялото ѝ премина трус, който се съсредоточи между краката ѝ. Тя нямаше защитни сили срещу връхлитащите я усещания, които ставаха все по-интензивни с всеки тласък. Знаеше точно как да я доведе до оргазъм. След секунди желанието ѝ се възвърна, а за по-малко от минута беше стигнала кулминацията. Тялото ѝ се извиваше и тръпнеше в прегръдките му. Безумното изживяване продължаваше и още, и още.

Нейните спазми леко се уталожиха и тогава започнаха неговите, отметна глава назад и шията му запулсира бясно. Дълбок стон се изтръгна от гърдите му и той продължи да простенва заедно с дълбоките тласъци.

После настъпи тишина. Чуваше се само задъханото им дишане и неволни тихи стонове от последните вълни на насладата, Фейт не беше на себе си и стоеше, отпуснала глава на гърдите му. Той също застина в прегръдките ѝ. Добре че колоната крепеше и двамата. Местата, където голата им плът се допираше, се слепиха от пот. Дрехите им бяха влажни и смачкани, Фейт беше вкочанена, като че ли току-що бе оцеляла в битка.

Грей задиша нормално и се овладя, но сякаш всеки жест му струваше огромно усилие. Сърцето му туптеше с бавни и ясни удари. Започна да се отдръпва внимателно от нея, като я прегръщаше, тъй като тя се изопна напрегнато.

Грей беше шокиран и разтърсен до дъното на душата си от онова, което се случи току-що. А то не беше секс. Сексът беше удоволствие, понякога нежен, понякога похотлив и вулгарен, нещо като апетит, който лесно се задоволява. Актът между него и Фейт се разрази

като лавина, като пожар, след който остана обгорен и вече изпитващ необходимост да се хвърли в пламъците отново. Нейното гъвкаво и нежно тяло трепереше в прегръдките му и той искаше да я положи да легне, да я успокои и после да влезе отново дълбоко в нея. Искаше го с такава ярост, че престана да я прегръща, тъй като сам не си вярваше, че няма да го направи.

Разтрепери се и само една мисъл се мерна в главата му.

— Боже мой — промълви той с дрезгав от възбуда глас, — ако баща ми е изпитвал същото, когато е чукал Рене, вече разбирам защо не е понасял да бъде разделен с нея.

Фейт застина, жегната от язвителните думи, и великолепната топлина на техния любовен акт се изпари. Не отговори на обидната грубост, въпреки че дълбоко се засегна. Ако целта му беше да я накара да се почувства евтина, успя напълно. От унижение и мъка стомахът ѝ се сви на топка и започна да ѝ се повдига. Преживяването за нея беше, като че ли душата ѝ се отдели от тялото, а за него е било... какво? Уреждане на стари сметки ли? И тъй като Рене е далеч, нека дъщеря ѝ да плаща.

Не поглеждаше към него, докато си оправяше дрехите. Сутиенът ѝ беше усукан, но най-накрая успя да го закопчее. Блузата ѝ беше без копчета и тя завърза предниците на възел. Гащичките ѝ бяха разкъсани, така че трябваше да мине без тях. Изчерви се, но слава богу, тъмнината скри от него този изблик на срам.

Мълчаливо натъпка останките от бельото си в джоба на полата си, обърна се и си тръгна с толкова достойнство, колкото беше по силите ѝ при тези обстоятелства. А то не беше кой знае колко. И как беше възможно на една жена да ѝ остане някакво достойнство, след като току-що е била опъната права с благородството и нежността на моряк, който след шест месечно плаване е забол проститутка в някоя уличка? Краката ѝ трепереха, слабините я боляха от неговото блъскане и което беше най-лошо — спермата му лепнеше между бедрата ѝ.

Отвори мрежестата врата и с несигурна стъпка слезе по стъпалата, фенерчето лежеше на земята, където го беше изпуснала, лъчът му осветяваше стръкчетата трева и около него се щураха облак насекоми, привлечени от светлината. Наведе се да си го вземе и когато се изправи, се сблъска с Грей. „Промъква се като привидение“ —

помисли си тя. Не беше чула кога се е приближил. Заобиколи го, но той сграбчи ръката ѝ и я принуди да се спре.

— Къде, по дяволите, си се запътила?

— Към моята кола.

Той изсумтя.

— След като не те пуснах посред бял ден да се върнеш сама, бъди сигурна, че през нощта по никакъв начин няма да стане.

Долови гнева му, но беше много изтощена и нещастна, за да се разтревожи. Освободи кротко ръката си, като все така не го поглеждаше.

— Израснала съм в тази гора. Нямам нужда от ескорт.

— Качвай се в колата — изрече той с онзи характерен мек тон, който всъщност беше опасно категоричен. — Аз ще те закарам.

Кола ли? Фейт се огледа озадачена. До този момент не се беше запитала как е дошъл до лятната къща. Сега видя ягуара, паркиран до стената на къщата, а не пред нея. Беше се приближила както винаги от другата страна и не го беше забелязала. Кой зъл демон го беше накарал да паркира там, а не на алеята? Ако беше зърнала колата, никога нямаше да излезе от гората.

Той я буташе към автомобила и Фейт не възразяваше. Искаше само да се махне по-далеч от него и най-лесният начин беше да се примири.

Грей отвори вратата и я набута вътре, Фейт седна и въздъхна на пресекулки. Той заобиколи, вмъкна се зад кормилото и потегли.

— На същото място ли си оставила колата си? — попита той, а в гласа му се долавяше гняв.

— Да — промълви тя и повече не продума. Мълчанието като че ли беше най-безболезнено в случая и тя се загледа в редиците дървета покрай пътя.

Пътят заобикаляше езерото, после излизаше на магистралата и след известно време той зави по черния път, който някога водеше до тяхната къща. Тя потърси ключовете си, потупа празния джоб и се паникьоса.

— Загубила съм си ключовете — съобщи тя. И как да не ги загуби. На практика полата ѝ беше вдигната почти до главата. Цяло чудо щеше да бъде, ако ключовете бяха останали в джоба.

— Ето — връзката тупна в скута ѝ. — Аз ги взех.

Тя стисна ключовете, а в това време Грей спря ягуара до нейната кола и преди той да излезе, тя отвори вратата, без да обръща внимание на молбата му да почака. Слезе, препъвайки се, и трескаво отключи. Грей забърза към нея, но тя се качи в колата.

— Фейт — повика я той, но тя запали и потегли с отворена врата. Пресегна се и я затръшна, а Грей остана насред пътя.

Грей гледа отдалечаващите се светлини на стоповете, докато не изчезнаха от погледа му. Стисна юмруци, едва се сдържаше да не хукне след нея. Беше толкова разтреперана и измъчена, че и от най-малкия натиск можеше да рухне. Ако започнеше да я преследва, най-вероятно щеше да се блъсне в някое дърво.

Обърна се към своята кола, като ругаеше тихо и ожесточено. Ако можеше да си стигне задника, би се ритнал. Боже, от всички глупости, тъпотии и грубости на света да каже точно тази! Иронията в тази ситуация не му убягна. Никога не беше обиждал жена. И точно Фейт, която беше толкова чувствителна, да засегне на най-болното място. Тя се затвори веднага в себе си и целият плам се превърна на пепел, а лицето ѝ стана безизразно и празно като на кукла. Беше виждал веднъж този израз през една друга нощ, която никога нямаше да забрави, и се беше молил на Бога никога повече да не го види.

Обърканите събития през днешния ден разстроиха и него. Първо намери проклетата осакатена котка на масата у Фейт, след това безплодните му усилия да я убеди, че може би е в опасност и че е в неин интерес да се премести от Прескът. А като ѝ говореше, все едно говореше на стената, с изключение на факта, че стената поне нямаше да спори с него. После вирна упоритата си брадичка до небесата и заби изящните си токчета по-дълбоко от Гранд Каньон. След това Алекс изтърси самодоволно, че Фейт е била в колата му, и Моника го погледна, сякаш я е ударил със смърдяща риба по лицето.

Беше отишъл на езерото, защото имаше нужда от пълно усамотение, беше седнал на верандата и се любуваше на отраженията на лунната светлина върху водата, за да се избави от раздражението. И тогава Фейт се понесе пред погледа му, безшумна като при видение. Той се сепна и не повярва на очите си. В първия момент се ядоса, че очевидно е минала през гората посред нощ. Тя се беше отправила към заслона за лодки и лъчът на фенерчето ѝ заигра по стените му. Какво търсеше там? За втори път я хващаше да дебне наоколо.

И после го връхлетя безумното желание, и отнесе всичко останало. Беше я предупредил и след като отново се осмели да дойде, значи е била готова да плати цената.

Щеше му се да вярва, че би се въздържал, ако тя го беше отблъснала, но се радваше, че му се размина това изпитание. Тя не каза „не“, не промълви нито дума. Вместо това се гърчеше до него, като че ли се мъчеше да се вмъкне под кожата му, и беше ужасно близо до крайния резултат. Тя беше сладка и гореща, тялото ѝ се извиваше при всяко негово докосване, устните ѝ — нежни и необуздани. В онзи миг нищо и никой нямаше да го удържи и той още тръпнеше от последиците.

Беше я нарекъл пуританка и беше улучил право в целта. Поклати глава, като още не можеше да приеме онова, което разбра за нея тази нощ. Фейт Девлин Харди, дъщеря на пияница и курва, не пиеше, не пушеше и не се чукаше. Беше спал с девственици, които не бяха толкова стегнати. Сигурно е била девствена, когато се е омъжила, и Грей беше абсолютно сигурен, че той е единственият мъж, с когото се е любила след смъртта на съпруга си. При цялата бурна чувственост, с която реагираше на ласките му, беше някак свенлива. Без да съди другите, спазваше строго нормите на поведение.

Естествено заради родителите си. Израснала в тяхната среда, Фейт до смърт не е искала да бъде като тях.

Това беше идеално за него, стига тя да не се отдръпне. Предчувстваше, че Фейт точно така ще постъпи, и по дяволите, ако допусне да му скрои такъв номер.

* * *

„Не мисли за това. Не мисли за него.“

Фейт се събуди рано от неспокойния си сън. Главата ѝ тежеше и сякаш изобщо не беше спала — толкова уморена се чувстваше. Снощи прогони Грей от съзнанието си, дори се абстрахира от бавно стихващата възбуда на тялото си, след като той го употреби. Но въпреки волята си подсъзнанието ѝ я изигра и го допусна в съня ѝ. Когато се събуди, опипваше възглавницата до себе си, търсейки го, изгаряща от желание.

Четири години не се беше сещала за желанията на плътта си, все едно не съществуваха, но там, където се намесеше Грей, изгубваше самоконтрол. Трябваше да си го признае. Снощи я подлуди от възбуда, доведе я до кулминация, каквато не беше изживявала, и сега плътта ѝ копнееше за още. И без значение, че беше разранена и скована или пък че сломи сърцето ѝ с обидни думи; физически тя го желаше. Желаше тази стихийна, съкрушителна наслада. Не знаеше, че би могло да бъде и така, и откритието я зашемети и същевременно унизи.

Държа се с нея като с проститутка. Отнасяше се към Линдзи Партейн с търпение и нежност. Беше нашепвал на Линдзи любовни излияния на френски, а на нея — англосаксонски похотливи грубости. Явно само жените от неговия социален кръг имаха право на деликатно отношение. Душата ѝ се сгърчи от болка, но тялото ѝ вече жадуваше за още от същото грубо отношение. Може би имаше право да се държи с нея по този начин. Може би наследствените ѝ склонности са били латентни през всичките тези години и сега се бяха пробудили.

Той нямаше да я остави на мира. Това ѝ беше известно до болка. Беше се опитал да я накара да се премести от Прескът, за да бъдат заедно, и може би точно противоположното поведение щеше да бъде по-ефикасно. Щеше да се помъчи, но едва ли щеше да успее да го избягва. Освен това не беше сигурна колко още непредвидени срещи ще може да понесе нейното самоуважение.

Също така трябваше да открие кой е убил Ги. Вече не толкова заради себе си, колкото заради Грей. Семейството на Ги заслужаваше да разбере, че той не е изоставил децата и съпругата си. Не успя да огледа заслона и това ѝ предстоеше. Предстоеше ѝ и разговор с детектив Амброуз, за да види дали не е намерил господин Плезънт. И още да продължи да разпитва, защото само така ще накара убиецът да се издаде.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Телефонът днес я подлуди. Мина ѝ през ума да го изключи, но все пак се налагаше и да работи. Нямахше отделна линия за факса, така че телефонът ѝ беше необходим. Остави телефонният секретар да регистрира обажданията. За жалост повечето бяха от Грей.

Тонът му при първото съобщение беше хем ядосан, хем утешителен.

„Исках да те видя днес, но рано сутринта трябваше да замина за Ню Орлиънс. Сега съм тук и както изглежда, ще се върна късно вечерта.“

Е, поне се успокои. Нямахше да очаква всеки момент да се появи на верандата ѝ.

Съобщението имаше и продължение, изречено с по-дълбок и интимен тон:

„Трябва да поговорим, сладурче. Искаш ли да дойда при теб, когато се върна? Ще ти се обадя по-късно.“

— Не! — извика Фейт на телефона.

След около половин час ѝ хрумна идеята. Грей е в Ню Орлиънс. Ако отиде в лятната вила, няма да се притеснява, че ще бъде забелязана. Сега имаше възможност, която сигурно нямахше да се повтори, пък и щеше да си спести пътя през гората.

Само че не биваше да чупи прозореца, тъй като Грей я хвана точно там и веднага щеше да се досети, че е ходила. А между другото, без стълба едва ли щеше да го достигне, а тя нямахше. Но сега беше

ясен ден и тя беше отличен плувец. Онова, което ѝ се струваше невъзможно през нощта, в слънчевата утрин не изглеждаше страшно.

Телефонът звънеше, когато излезе. Задоволи се с най-необходимото за подобна авантюра. Сложи си бански костюм, после панталони и блуза. В един сак напъха кърпи, фенерче, опаковано във водонепропусклива торбичка, както и най-големия кухненски нож, за да се чувства по-сигурна, ако попадне на змия или друг звяр, въпреки че едва ли би го използвала.

Едва ли не ликуваше по пътя към лятната вила. Два пъти вече се опитваше да претърси мястото и двата пъти Грей я хващаше. Третият път ѝ беше на късмет.

Стигна до езерото, но не посмя да погледне към къщата и въпреки това не успя да избегне съвсем спомена за онова, което се случи на верандата. И как ли би могла, след като при всяка крачка усещаше болка между краката си! Но същевременно усещаше и плахо пулсиране на желание, заради което се мразеше.

Съблече се на бърза ръка и удари по вратата на заслона за лодки, за да разгони обитателите му. Не чу никакъв шум, нито плясък във водата, значи нямаше от какво да се плаши. Независимо от това издумка още веднъж, после отиде на пристана и застана точно срещу портите, откъдето излизаха и влизаха лодките.

Грей, Моника и техните приятели плуваха често тук през лятото, Фейт също се беше промъквала да поплува неведнъж, но когато нямаше никого. Не се страхуваше да влиза във водата съвсем сама и знаеше колко е дълбоко до кея. Взе опакованото фенерче, скочи във водата и излезе на повърхността, задъхана от студ. През юли и август водата щеше да стане приятно топла, но сега, в края на май, още беше доста студена. Направи няколко кръгчета, за да свикне с температурата и да се раздвижи, и след малко се по чувства доста по-добре.

Сигурно беше тъмно под заслона. Включи фенерчето и без да се двоуми повече, пое дълбоко дъх и се гмурна под портите.

Видимостта беше слаба и дори при светлината на фенерчето беше доста страшно. Над нея се мерзелееше светло петно и тя бързо се издигна към повърхността, и се хвана за една лодка, за да излезе от водата. Едва когато стъпи на земята, се огледа.

Вътре беше мрачно и почти празно. Едно време тук беше пълно с надуваеми дюшеци и всякакви принадлежности за воден спорт. Всичко

това вече го нямаше. Беше изхвърлено и заслонът беше почистен. Виждаше се косачка и някои други инструменти. Нямаше и най-слаба възможност да е останала някоя гилза след дванайсет години.

Знаеше, че е безполезно, но все пак се огледа. Освети всеки ъгъл, опипа с ръка пода, но не откри нищо.

Беше наясно, че изгледите за успех са минимални, но беше длъжна да провери. Поне се порадва на приятно сутрешно плуване.

Гмурна се обратно във водата, мина под портата и изплува към ярката слънчева светлина. Този път нямаше никакви изненади. Излезе спокойно на пристана, съблече банския си костюм, избърса се и се облече. Като се изключи мократа ѝ коса, изглеждаше съвсем нормално, когато се прибра вкъщи.

На телефонния секретар имаше още две съобщения от Грей.

„Къде се губиш, миличко? Още ли спиш или си изключила телефона? Ще се обадя пак.“

Закри лицето си с ръце. Машинката изпиука и прозвуча следващото съобщение:

„Не можеш да отлагаш вечно. Ще трябва да разговаряш с мен рано или късно. Вдигни телефона, сладурче!“

Влезе в банята да се изкъпе. Чуваше как телефонът не престава да звъни и се помъчи да не се дразни от мисълта, че Грей я преследва, но не ѝ беше лесно. Звъненето не престана през целия ден и всяко следващо съобщение беше все по-нервно. Най-накрая престана да я моли и започна да заповядва:

„Фейт, мамка му, вдигни телефона! Ако си мислиш, че ще ти разреша да ме разиграваш...“

Затвори, преди да чуе края на заплахата.

Между обажданията на Грей успя да потърси детектив Амброуз, но не го намери и сега очакваше той да я потърси.

Позвъни ѝ късно следобед, Фейт веднага вдигна слушалката, щом чу гласа му.

— Фейт Харди е на телефона, детектив Амброуз. Открихте ли господин Плезънт?

— Не, госпожо Харди. Съжалявам. Колата му също липсва — гласът му прозвуча меко: — Честно да ви кажа, предчувствията ми не са хубави. Не е от хората, които изчезват изведнъж. Няма от какво да бяга. Възможно е да е заспал на волана или да е получил инфаркт и колата му да е излетяла в някое от блатата или в реката...

На Фейт повече обяснения не ѝ бяха необходими.

— Ще ме уведомите ли, когато го намерите — прошепна тя, преглъщайки сълзите си.

— Да, мадам, веднага щом имам новини.

Той също нямаше желание да уточняват подробностите. Фейт затвори телефона. Ги Руйяр е бил убит. Вече не беше само предположение. Майка ѝ е присъствала на сцената на убийството. Господин Плезънт е задавал въпроси за изчезването на Ги. Дали убиецът си е кротувал, убеден, че няма да бъде открито нито едно доказателство, или фактът, че господин Плезънт е детектив, го е изнервил? Толкова ли го е изнервил, че да се реши на още едно убийство?

Милият човек беше мъртъв по нейна вина.

Но веднага отхвърли тази мисъл. Не, вината не беше нейна, а на убиеца. Нямахте да му прости.

Щеше да бъде много трудно след дванайсет години да намери доказателство за убийството на Ги. А господин Плезънт изчезна само преди две седмици. По-разумно беше него да търси. С времето уликите щяха да се заличат.

Ако беше убила, къде щеше да скрие трупа? В случая с Ги най-вероятно в езерото. По онова време лодките са били там. Какво по-лесно от това да го откара до най-дълбоката част, да прикрепи тежести към трупа и да го преметне във водата. Но подобни обстоятелства липсваха при случая с господин Плезънт. Първо, не беше ходил на

езерото и второ — сега там нямаше лодки. Тогава как убиецът се е отървал от трупа?

Откарал го е на някое усамотено място. Наоколо беше много гористо и много подходящо за бързо погребение. Понякога ловци се препъваха в труп, неоткрит с месеци, дори години. Но убиецът вече успешно беше прикрил едно убийство и тогава защо да не си послужи със същия метод и при второто? Ако е разсъждавал така, значи се налагаше да се претърси частното езеро на семейство Руйяр.

Сама нямаше да се справи. Беше готова да се залови с всякаква работа, но имаше достатъчно здрав разум да прецени кога се нуждае от помощ. Дъното на езерото трябваше да бъде претърсено с драга. Това изискваше плавателен съд, хора, екипировка. Беше работа на шерифа, но как да го убеди, без да му разкаже какво знае за Ги.

А не можеше да му разкаже, преди да говори по същия въпрос с Грей. Нямаше да позволи Грей да научи от чужд човек и семейството му да бъде замесено без предупреждение. Въпреки болката, която я задушаваше, въпреки че се срамуваше да го погледне в лицето, беше длъжна да намери начин да му каже, че баща му е бил убит, но се съмняваше дали ще намери сили.

Точно в този момент телефонът зазвъня, Фейт притвори очи.

— Мамка му, Фейт! — вече не прикриваше гнева си. — Ако не вдигнеш телефона, за да съм сигурен, че си добре, ще се обадя на Майк Макфейн да те провери...

Тя грабна слушалката.

— Добре съм! — изкрещя и затвори. Това мъжко упорство!

Телефонът звънна след толкова секунди, колкото бяха необходими да набере номера наново.

— Чудесно! — включи се секретарят и гласът му прозвуча овладян, въпреки че той кипеше от гняв. — Не биваше да казвам онова. Истински задник съм, съжалявам, извинявай.

— И аз съжалявам, че си задник — избъбри Фейт срещу телефона.

— Утре можеш да ме ритнеш или да ми удариш шамар, което си избереш — продължи той. — Но не си мисли, че ще ми се изплъзнеш, защото няма да го допусна.

Линията прещрака и тя се помоли да престане да се обажда.

Телефонът пак зазвъня, Фейт изпъшка. Включи се секретарят.

— Снощи нямах презерватив — съобщи спокойно той.

— Забелязах — отвърна тя саркастично.

— Обзалагам се, че не използваш никакви противозачатъчни средства. Позамисли се.

Линията прещрака отново.

— Ти, зъл демон! — изпищя Фейт и почервеня разярена.

Да си помисли! И как да мисли за каквото и да е друго, след като така любезно ѝ обърна внимание върху въпроса чак сега.

Обикаляше къщата. Беше бясна и на Грей, и на себе си. Нямаха извинение. Не бяха тийнейджъри, ударени от хормона, но всъщност точно така се бяха държали. Как можаха да бъдат толкова небрежни? Би трябвало да помисли за евентуална бременност преди, но беше толкова тревожна и нещастна, че за последствия и през ум не ѝ мина.

Е, сега се появиха в пълния смисъл на думата и дано да не е закъсняла с тревогите.

Така се изплаши, че чак след половин час се сети да провери датите на цикъла си и да отброи дните. Отдъхна си, след като си свери календара. Нищо не беше сигурно, но шансът беше на нейна страна.

* * *

На сутринта намери още една бележка, Фейт вече заключваше колата си и тази беше защипана под чистачката на стъклото. Забеляза я, когато надникна през прозореца, и веднага слезе да провери. Щом разбра какво представлява, не я докосна. Нямаше желание и да я чете. Очевидно беше стояла там цяла нощ, понеже беше влажна от росата и мастилото се беше размазало.

Не беше чула нищо, въпреки че спа неспокойно. Остави листа, където си беше, и влезе вътре. За петнайсет минути се облече, гримира, среса и излезе. Отключи колата, взе бележката внимателно с два пръста, прибра я и потегли право към Съдебната палата, където се помещаваше шерифството. Паркира на площада, взе листа по същия начин и се изкачи по стълбите към входа. На информацията попита една дребна жена със синкави коси къде се намира службата на шерифа.

— По този коридор, скъпа, и после вляво.

Миризмата в сградата беше изненадващо приятна и намали донякъде нервността ѝ. Съдебната палата е била построена преди петдесет или шейсет години, когато всяка сграда се е строяла със своя физиономия. През годините, разбира се, е била модернизирана и оригиналните полилеи бяха заменени с луминесцентно осветление, явно за да страдат чиновниците от главоболие наред с по-малките разходи за електричество. Имаше и климатични инсталации, макар че тук-там бяха останали по таваните от старите вентилатори.

Стигна до края на коридора и зави наляво по още един дълъг коридор. След пет врати стигна до една двойна, отворена от едната страна, и надписът беше смешно разделен на две — „Шер“ и „иф“, така че само ако бяха затворени и двете крила, се четеше цялата дума. Стаята беше дълга, с гише от едната ѝ страна, няколко бюра и радиостанция. Две врати водеха към други канцеларии и на едната стоеше името на шериф Макфейн.

Униформена жена на средна възраст се обърна към Фейт:

— Какво обичате?

— Искам да говоря с шериф Макфейн, моля.

Служителката се взря във Фейт над очилата си и очевидно я позна от вчерашното ѝ посещение, но само попита:

— Как се казвате.

— Фейт Харди.

— Почакайте да проверя.

Почука и влезе в кабинета на шериф Макфейн и Фейт дочу шушукане. Служителката излезе и я покани:

— Минете отгук.

Макфейн застана на прага, за да я посрещне.

— Добро утро, госпожо Харди. Как сте днес?

Вместо отговор тя му подаде бележката.

— Получих още една.

Доброто му настроение се помрачи и той веднага стана сериозен.

— Това никак не ми харесва — измърмори и подаде на Фейт един отворен плик за улики, където тя пусна листа с погнуса.

— Какво пише?

— Не съм я чела. Беше оставена под чистачката на предното стъкло на колата. Намерих я, когато станах. Пипала съм я само в

крайчето, но вие имате моите отпечатъци. Хартията е влажна — обясняваше тя.

— От росата. Това означава, че е стояла там няколко часа. Всъщност вече разполагаме с няколко ясни отпечатъка от другата бележка и от кашона. Но проблемът е, че няма да открием сходство, ако на извършителя не са били свалени пръстови отпечатъци.

Въведе я в кабинета си и остави бележката върху бюрото си.

— Щом не сте я чели, да видим какво пише. Отвори едно чекмедже и извади щипци, с които внимателно я разтвори.

„Не си желана тук махай се преди да пострадаш“

— Същото лице — отбеляза шериф Макфейн. — Няма пунктуация.

— Нещо като своеобразен подпис.

— Възможно е, но също така е възможно да преиначава собствения си стил, нещо като камуфлаж — погледна я намръщено. — Госпожо Харди... Фейт... и двамата с Грей ви казахме вчера, че е опасно за вас да живеете на толкова усамотено място.

— Няма да се преместя — повтори тя изречението, което беше казала може би двайсет пъти, когато дойде да попълни жалба за умрялата котка.

— Ами тогава защо не си вземете куче? Не е необходимо да бъде някое грамадно животно. Може да е малко. Достатъчно е да се разлае, за да ви предупреди.

Фейт от изненада го зяпна. Значи куче. Никога не беше имала какъвто и да е домашен любимец, затова не й беше хрумвало.

— Наистина, как не съм се сетила. Благодаря ви, шериф, чудесна идея.

— Вземете си веднага едно куче. Спрете при кучкарника и си изберете младо, здраво животно. Ама да не е някое мъниче — погледна бележката на бюрото. — Онова, което мога да направя в момента, е да наредя на моите служители да обикалят покрай вас по два пъти на всяка смяна. Засега няма още за какво да се хванем.

— Пък и няколко бележки, и една умряла котка не са кой знае какво престъпление.

Той ѝ се ухили.

— Даже не можем да повдигнем обвинение за жестокост към животните. Ако това ще ви поуспокои, котката не е измъчвана. Била е улична котка. Някой я е смачкал. Това в случая и мен малко ме успокоява. Един истински психар ще се наслаждава да убие котка.

Този факт наистина ѝ дойде добре. Повдигаше ѝ се всеки път, щом си спомнеше горкото животно. След като е било ударено от кола, значи не е страдало.

Излезе от шерифската служба и тъкмо беше стигнала средата на коридора, когато мерна един висок мъж с яко телосложение и с дълга черна коса да разговаря със синьокосата дребничка дама.

Сърцето на Фейт почти спря да бие. Без да се замисли, тръгна в обратна посока, обхваната от паника при мисълта да го погледне след грубостта на последната им среща. Реакцията ѝ беше инстинктивна. С разума си знаеше, че трябва да говори с него, но тялото ѝ се противеше.

Дочу niskия му глас, който нямаше как да обърка, и забърза. Когато стигна края на коридора, хвърли поглед през рамо, преди да завие, и го видя да крачи бързо към нея, като с тревожно темпо скъсяваше дистанцията помежду им. Черните му очи бяха фокусирани върху нея.

Зави бързо и влезе в дамската тоалетна. Затвори вратата и притисна с ръка гърдите си, за да се успокои. Друг нямаше в малкото помещение с две кабинки. Замръзна на място, ослушвайки се да чуе отминаващите му стъпки.

Вратата се отвори рязко и Фейт отскочи, за да не падне по очи. Грей изпълни рамката на вратата — огромен и застрашителен, с мрачна физиономия. Очите му просветваха като черен лед. Тя направи опит да се отдръпне, но се блъсна в умивалника. Нямаше много място за маневри в тясната тоалетна.

— Забранено е да влизаш тук.

Той пристъпи и затръшна вратата.

— Сигурна ли си?

Пое дълбоко дъх.

— Някой може да влезе.

— Може — приближи се още към нея и вече ги делиха само сантиметър-два. — Но може и да не влезе. Ти избра мястото, не аз.

— Нищо не съм избирала — сряза го тя. — Гледах да избягам от теб...

— Забелязах — прекъсна я сухо той. — За какво си дошла?

Нямаше причина да крие.

— Тази сутрин намерих поредната бележка. Донесох я на шериф Макфейн.

Лицето му стана още по-мрачно.

— Да му се не види, Фейт...

— Той ме посъветва да си взема куче — прекъсна тя конското. — Тъкмо се бях запътила към кучкарника.

— Идеята не е лоша, но остави кучкарника. Аз ще ти дам куче. Вчера защо не ми вдигаше телефона?

— Не исках да говоря с теб. Благодаря ти, но сама ще си взема куче. И не съм бременна.

Той вдигна вежди.

— Откъде знаеш? Да не би да ти е започнал цикълът?

— Не, но периодът не е благоприятен.

Той изсумтя.

— Скъпа, аз съм католик. Зная колко много бебета са заченати в неблагоприятен период.

— Навярно си прав, но в случая можеш да ми имаш доверие — докато говореше, се опита да се измъкне.

Грей сложи ръце на талията ѝ.

— Стой мирна, за бога — изрече с раздражение. — Все гледаш как да избягаш. Какво смяташ, че ще ти направя?

— Същото, което направи последния път, когато се сблъсках с теб — отвърна тя и се изчерви.

Въпреки че се плашеше от среща с него, почувства познатото вълнение. Нямаше значение какъв е поводът, никога нямаше да бъде равнодушна към него. Беше грамаден, много жизнен, поразително мъжествен и чувствен. Дори като дете реагираше на присъствието му, а сега, след като беше зряла жена, въздействието му върху нея беше болезнено силно. Мъчеше се той да не се досети, но себе си не можеше да лъже. Тялото ѝ вече тръпнеше пламнало, почувства бликналата влага. Инстинктивна реакция, която нямаше нищо общо с разума.

Той вдигна вежди над тъмните си като среднощен час очи, които в момента проблеснаха.

— На теб ти хареса — отбеляза той и нежно, и опасно. — Не започвай да се преструваш, че не го желаете. Почувствах и най-лекия трепет, сладурче.

Фейт усети как страните ѝ пламват, при това не само от смущение. Само да не я беше докосвал, да не беше толкова близо до нея, за да не усеща мириса му — на топлина и мускус — възхитително мъжко благоухание.

— Не, не казвам подобно нещо — отговори тя също толкова нежно и замлъкна, за да събере смелост за най-голямата лъжа в живота си. — Но не искам да се повтаря. Беше грешка и...

— Лъжеш — погледът му се залепи върху гърдите ѝ. Вдигна бавно очи и изразът му се изопна от сладост. — Зърната ти щръкнаха — прошепна той, — а аз даже не съм те целунал.

Дъхът ѝ спря. Не беше необходимо да поглежда надолу, за да се увери, че казва истината. Тялото ѝ пламна и горещината се събра в слабините ѝ. Почувства се абсолютно безпомощна и го зяпна втрещено.

Червенина плъзна и по неговите страни и той си пое дълбоко дъх.

— Фейт — прошепна.

Напрежението помежду им беше като опъната струна. Сякаш бяха притеглени един към друг неумолимо. Изплаши се и го бутна по гърдите с две ръце, но нямаше ефект.

— Не можем — промълви тя нерешително. — Не тук, за бога!

Той не чуваше нищо. Беше впил поглед в устните ѝ.

— Моля? — изрече отсъстващо и я притисна към себе си. Тя простена високо, когато усети тялото му до своето. Той се наведе, за да я целуне, и тя инстинктивно му поднесе устните си. Неговите бяха меки и горещи. Възбудата я заля, неудържима като морски прилив, престана да го отблъсква и се вкопчи в него. Прегърна я още по-силно, езикът му погали нейния и нахлу в устата ѝ. Тя тихичко изскимтя от удоволствие и отвърна на милувката.

Той се разлюля и я подхвана за задните части, за да я повдигне и да я притисне към възбудения си член. Желанието експлодира и у двамата като опустошителен пожар и ги тласна един към друг. Той

откъсна устните си от нейните, вдигна полата ѝ и смъкна грубо бикините ѝ.

Усети студения умивалник до голата си плът и примигна стресната. Изплува за миг от тъмния прилив.

— Почакай — избъбри.

— Не мога.

Гласът му беше дрезгав и тръпнец. Наведе се и събу бикините съвсем. Преди Фейт да се усети, я вдигна и я сложи върху умивалника. После с неистова бързина свали ципа на панталоните си. Изсумтя, когато освободи превъзбудения си пенис и се допря до нея. Фейт впи нокти в раменете му, щом почувства горещината на голата му плът да напират през нежните гънки. Най-накрая навлезе в нея и тя изстена от първото усещане. Той се тласна по-навътре в нея, разпъвайки я почти непоносимо. Беше все още леко разранена от първия път и го усещаше дори по-едър от тогава.

После влезе целият и спря, като опря чело в нейното.

— Боже, стегната си като менгеме — изпъшка той.

Фейт трепереше неудържимо и той я прегърна още по-плътно, като галеше гърба ѝ, за да се успокои. След миг направи опит да се раздвижи с леки тласъци, които предизвикаха спазми на бурно удоволствие и двамата обезумяха.

— Само да го сложа в теб и съм готов да свърша.

Гласът му беше дрезгав, а дъхът му опари ухото ѝ. Направи още едно движение малко по-енергично и бързо. Тя чувстваше всяка извивка на неговия пенис и мускулите ѝ се стегнаха от луда наслада. Тя изстена отново и впи нокти в раменете му, в желанието си да укроти малко това стремително нахлуване. Той изруга с тръпнец глас от удоволствие.

Започна да я люби без задръжки и бяха на прага на върховното изживяване. Тя беше възбудена до край, извиваше се към него в екстаз, слабините ѝ пулсираха бясно и тялото ѝ беше завладяно от необуздало удоволствие.

Вратата изскърца, сякаш някой я отваряше. Грей реагира светкавично и я затисна с длан, преди да се отвори.

— Хей — обади се от другата страна някаква жена.

— Заето е — извика пресипнало той, без да спира нито за миг. — Идете в друга тоалетна.

Фейт онемя. Очите ѝ станаха огромни от уплаха, но освен да го гледа безпомощно, друго не ѝ оставаше.

Грей сведе глава и продължи с още по-бързи и буйни тласъци. От удовлетворението го делеше миг и лицето му пламна.

Фейт се разтрепери диво, когато изведнъж напрежението избухна и неимоверно силен, пулсиращ порой от усещания я разтърси. Притисна се към него и захапа ризата му, за да задуши виковете си.

Той затискаше с една ръка вратата, а с другата придържаше нея, за да свърши и той. Тласна се силно в нея веднъж и още веднъж, и тогава свърши бурно като стихия. Главата му се отпусна назад и от гърдите му се изтръгна гърлен вик.

На вратата се затропа настойчиво.

— Какво правите там вътре? — с писклив глас негодуваше жената отвън. — Това е дамска тоалетна!

Грей вдигна бавно главата си. Изразът в очите му беше неописуем, като че ли сам не знаеше какво се е случило. Пое дълбоко дъх и избухна:

— Да те вземат мътните, жено! Не разбра ли, че съм зает?

Фейт се засмя.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Никога през живота си Фейт не се беше чувствала по-неловко. Щом се върна вкъщи, се втурна вътре и заключи всички врати, сякаш от това щеше да има някаква полза. Не си спомняше как е шофирала, но с мъчителна яснота си спомняше всяка своя стъпка на излизане от учреждението. Лицето ѝ пламтеше, походката ѝ беше вдървена и при всеки любопитен поглед едва не се свиваше от страх. Но не показа никакво смущение; вървеше с високо вдигната глава и целият ѝ вид внушаваше: „Да не сте посмели да кажете нещо!“. Външната ѝ самонадеяност сигурно беше подействала, защото никой не я спря.

Скочи от плота, щом Грей я освободи, и се заключи в едната кабинка. Разтърсваше се от неудържим смях, докато оправяше дрехите си. Когато бикините ѝ прелетяха над преградата, само дето не изпадна в пълна истерия.

— Няма ли да млъкнеш? — чу как мърмори Грей нервно. Той каза още нещо, но тя не го разбра, и след миг вратата се затръшна, когато излезе. Вратата се отвори веднага след това и в процепа под преградата се появи чифт униформени обувки. Собственичката на обувките беше същата с пискливия глас и нареждаше крайно възмутено:

— Ще докладвам на шерифа — Фейт я чу въпреки смеха. — Да се заклещват в дамската тоалетна! Ами ако влезе някой... майка с деца и децата да видят подобно нещо! Хората вече нямат срам от нищо... това е грях... отвратително е!

Тирадата беше изнесена под акомпанимента на шуртящата урина. Очевидно негодуването на жената се дължеше отчасти и на спешната ѝ необходимост от тоалетна. Като се опитваше да потисне кикота си, Фейт се възползва от нейното занимание и излетя в коридора. Постара се да си придаде невъзмутим израз и се отправи бързо към колата. Грей не се мяркаше наоколо, пък и тя всъщност не го търсеше. Сигурно се беше шмугнал в мъжката тоалетна.

Фейт се отпусна на един стол в кухнята, скри лицето си в ръце и изпъшка от унижение. Какво ѝ ставаше, та не можеше да му откаже дори на публично място? Тоалетната в Съдебната палата! Дори Рене проявяваше по-голямо благоразумие.

Телефонът иззвъня, но тя не помръдна. Включи се телефонният секретар и чу дълбокия глас на Грей, но беше далеч, за да разбере какво казва. Той затвори и след няколко минути телефонът зазвъня отново. Този път се обаждаше Марго. Трябваше да ѝ отговори, но не намери сили. Не можеше да води разговор. Беше раздразнена и физически разтърсена от случилото се. По-рано недоумяваше как се пристрастяват наркоманите към риска, защото позорът им я отвращаваше.

Когато прецени, че коленете ѝ ще я удържат, стана и се отправи към банята. В момента не ѝ трябваше нищо друго, освен горещ душ.

* * *

Грей клатеше глава, смаян сам от себе си, докато отиваше към дома на Фейт. Беше сигурен, че си е вкъщи, въпреки че не му отговори по телефона. Не можеше да повярва какви ги забъркаха двамата, нито пък си обясняваше силата на привличането, която ги тласна един към друг. Не беше правил нещо толкова тъпо дори като тийнейджър, а бог е свидетел, че беше необуздан като бик.

Изсумтя, подхилвайки се. Тази проклета жена отвън! Фейт беше скочила и се беше скрила в кабината, кискайки се като луда, а той продължи да подпира вратата, докато вдигне панталоните си. Гащичките на Фейт бяха на пода и той ги вдигна и ги хвърли през преградата. Тя се смееше, без да се съобразява със заповедта му да млъкне. Дъртата крава не се беше разкарала и блъскаше по вратата все по-силно. Почти оглуша.

Най-накрая каза на Фейт, че ще я чака пред палатата, но не беше сигурен, че го разбра, тъй като хълцаше истерично. Не му оставаше нищо друго, освен да не се срамува. След като провери дали всичко по него е в ред, отвори вратата, излезе и впи поглед в дебелия, почервеняла от възмущение жена. Тя понечи да се нахвърли върху него, но той я сряза:

— Мъжката тоалетна беше заета. Според вас в коридора ли трябваше да се изпикая?

После хлътна в мъжката тоалетна и се подпря на стената, тресящ се от безмълвен смях.

Старата вещица се заяде:

— И къде се изпика, в мивката ли?

О, боже! Отново се разсмя. Познаваше тази кокошка, поне по лице. Работеше в данъчната служба. Слухът, че е мърсувал с някаква уличница в дамската тоалетна, до обяд щеше да обходи цялото учреждение, а до утре сутринта — целия град.

Усмивката му помръкна, Фейт щеше да умре от срам.

А вероятно и без това беше засрамена ужасно от случката. Тя не го беше дочакала и сигурно се беше отправила към къщи с най-голяма скорост и се беше барикадирала там. Неговата малка пуританка навярно се беше поболяла от смущение.

Отдъхна си, когато видя колата ѝ пред къщата. Зави по алеята, но не паркира до нейната кола, а в задния двор, чак зад бараката за градински инструменти. По нея се беше увил орлов нокът, плъзнал и провесил се по един опънат кабел, което представляваше идеално укритие. Пътят изобщо не се виждаше, което означаваше, че който и да мине, няма да забележи ягуара. Почувства се като идиот, но се надяваше Фейт да оцени грижата му за нейната репутация. Отиде до кухненската врата и похлопа нетърпеливо. Тя не отвори и той похлопа отново.

— Фейт, отвори!

Тя беше застанала до вратата и тъкмо щеше да повдигне пердето, за да види кой чука. Беше се изплашила ужасно от шума на автомобил, който завива към задния двор. Успокои се донякъде, като видя Грей, въпреки че беше последният човек, когото би се осмелила да погледне в очите.

— Върви си.

Дръжката на вратата се разтресе.

— Фейт — произнесе името ѝ меко и спокойно. — Отвори, миличка!

— Защо?

— Трябва да поговорим.

Тя без съмнение не желаше да разговаря. Искаше само да си посипе главата с пепел заради случилото се и да се скрие, докато се съвземе.

— Може би утре — започна тя.

— Не, веднага.

От любезния, но твърд тон ѝ стана ясно, че ако не отвори, вратата ще бъде разбита с ритник. Безпомощна и негодуваща, отключи.

Той прекрачи вътре и веднага заключи пак. Когато чу бученето на автомобила, тъкмо беше спряла душа. Навлече си на бърза ръка хавлията. Нищо съблазнително нямаше във външния ѝ вид — обикновена бяла хавлия, стегната в кръста с колан. Но съзнаваше остро голотата си под нея. Загърна по-плътно хавлията на гърдите си.

— За какво искаш да говорим?

Невероятно хрисима усмивка цъфна на лицето му, докато я опипваше с поглед.

— Приказките после — каза той и я вдигна на ръце.

* * *

Два часа по-късно лежаха потни и изтощени в нейната спалня. Следобедното слънце напираше през спуснатите щори и светлината се процеждаше на тънки светли ивици по пода. Вентилаторът на тавана работеше и кожата ѝ настръхна леко. Тялото ѝ беше изключително чувствително и сякаш усещаше всяко косъмче как се изправя и при най-лекия хладен полъх. Сърцето ѝ тупаше бавно и силно, вените ѝ пулсираха. Грей се беше изпънал по гръб със затворени очи, дишаше тежко, а тя се беше сгушила до него с глава на рамото му.

Мина доста време, преди да почувства, че ще успее да се помръдне. Крайниците ѝ бяха тежки и отпуснати, напълно неподвижни. През тези два часа я любя три пъти така бясно, сякаш в Съдебната палата нищо не се беше случило. Тя реагира също толкова бурно и жадно. Беше се прилепила към него, извиваше се, за да поеме по-навътре всеки негов тласък, и страстта ѝ сякаш подклаждаше неговата. Не можеше да изброи колко пъти изпита оргазъм. Последния

път се почувства понесена от мъртво вълнение, което я повлича, без да утихва, и я заляха опияняващи от наслада усещания.

Грей се размърда до нея и се опита да вдигне глава, но изпъшка и се отпусна.

— О, боже! Не мога да помръдна.

— Ами тогава недей — промърмори тя и отвори леко очи.

След няколко минути той направи нов опит. Доста трудно надигна глава и огледа сплетените им тела. Спря поглед на отпуснатия си пенис.

— Ти, проклетнико — изръмжа Грей. — Този път стой мирен!

Шегата отначало я сепна, но после тя се задави от смях. Скри лице в рамото му, като цялата се тресеше.

Грей падна назад и я притисна до себе си.

— Много ти е смешно, нали! — оплака се той. — А проклетникът иска да ме убие. Никога не е знаел мярка, но това е абсурдно. Сигурно си мисли, че съм още на шестнайсет.

— Той не може да мисли — отбеляза тя и се разсмя още повече.

— Хич не ти вярвам — тя се кикотеше и той я погъделичка за отъмщение. — Престани да се смееш — негодуваше Грей, въпреки че сам едва се сдържаше. — Имаш ли представа какво означава една издадена част от тялото ти да не се подчинява нито на здравия разум, нито на заповед?

— Не, но зная какво означава да си близо до нея.

Той се подсмихна и поглади гърдите си.

— А знаеш ли защо мъжете кръщават своя член?

— Не, защо? — попита тя, задавяйки се от смях.

— По този начин най-важните решения в живота им няма да бъдат взети от абсолютно непознат.

И двамата се заляха от смях и Фейт придърпа единия край на чаршафа, за да си изтрие сълзите. Не познаваше циничното чувство за хумор на Грей и сега беше очарована безкрайно.

Той се надигна на лакът.

— И все пак ти си виновна — отбеляза той и приглади кичур тъмночервена коса. Ръката продължи милувката по шията ѝ, по нежната извивка към гърдите ѝ.

— Аз ли? — възкликна възмутено Фейт.

— Да, ти — много нежно обхвана гърдите ѝ, подразни наедрелите розови пъпки и като омагьосан наблюдаваше как се втвърдиха. — Зърната ти са като малини — възхити се той и продължи да ги целува и дразни.

Фейт потръпна в прегръдките му и се стресна от незабавната си реакция.

— Не мога — простена тя, но забеляза как гърдите ѝ настръхнаха.

Той се отдръпна, любувайки се на ефекта от своето въздействие.

— Много добре — промълви разсеяно, — защото и аз не мога — гърдите на Фейт бяха бледи, лъскави като сатен, с прозрачна и фина кожа. Бяха твърди и закръглени и той не можеше да им се насити. По дяволите, наистина не можеше да им се насити, но край. Почивка. — Помислих си колко сладки ще бъдат, когато се напълнят с мляко.

Тя го перна по рамото.

— Казах ти, не съм бременна.

— Не знаеш.

— Зная.

— Цикълът ти може да се окаже нередовен.

— Моят цикъл винаги е редовен.

— Този път може да ти изневери.

Тя го погледна свирепо, но после подхвана предишната тема:

— Защо каза, че аз съм виновна?

— Такива са изводите — отвърна той. — Щом се появиш близо до мен, получавам ерекция.

— С нищо не съм те предизвикала. Вината си е само твоя.

— Дишаш. Очевидно това е достатъчно — отново се изтегна по гръб, като я придърпа почти върху себе си. — Но се дължи и отчасти на начина, по който миришеш. На мед и канела — нежно и пикантно едновременно.

Тя повдигна глава и се вгледа в него слисана.

— Винаги съм обичала твоята миризма — призна тя. — Даже когато бях дете. Мислех си, че ти си най-прекрасната миризма на света, но никога не успях да я определя точно.

— И от малка ли си влюбена в мен? — попита той, като му стана много приятно.

Скри лицето си в рамото му, за да не забележи изражението ѝ, и вдъхна великолепия мъжки мирис.

— Не, не беше влюбване.

Той изсумтя и се намести по-удобно, като придърпа бедрото ѝ върху своя хълбок, Фейт почувства как пенисът му веднага се размърда до крака ѝ, после се успокои.

— Тогава се тревожех за теб — промърмори той със сънен глас.
— Имаше навик да обикаляш сама гората.

Тя притихна за миг.

— Често ли си ме забелязвал?

— Два пъти.

— Видях те — каза тя, като събра кураж.

— В гората ли?

— В лятната вила. Когато беше с Линдзи Партейн. Гледах ви през прозореца.

Той изведнъж отвори широко очи.

— Виж ти, малка змия такава! — плесна я по дупето. — Напълни ли си очите?

— Да — съгласи се тя, потърка възмутено удареното място и си отмъсти, дърпайки косъмчетата на гърдите му.

— Ох!

— Отмъщението е сладко и незабавно.

— Ще ти го върна — заплаши я той и погледна към гърдите си.
— Да му се не види, оскубала си ме.

— Не съм.

Потърка страната си в него и със затворени очи потъна в блаженството да го усеща горещ, силен и пълен с живот. От мига, в който я понесе към леглото, се озова в рая. Да лежи в прегръдките му така спокойно отпусната, без капчица враждебност, с напълно утолено желание, беше много повече, отколкото се беше осмелявала да мечтае в живота си. Нито един от техните проблеми не беше разрешен и враждебността щеше да се прояви отново, но в този момент тя беше щастлива.

Толкова щастлива в действителност, че с известно любопитство отбеляза:

— Правеше любов с Линдзи и ѝ шепнеше на френски.

Той беше полузаспал и изведнъж ококори широко очи.

— Моля?

— Чух те. Правеше любов с нея на френски. Шепнесе й много любовни думи и комплименти.

Грей беше твърде обигран, за да не се досети какво е почувствала при този спомен, и причината веднага му стана ясна. Надигна се и я погледна недоумяващо, после се отпусна на възглавниците, смеейки се. Устните на Фейт се разтрепериха и тя направи опит да се отдръпне, но той здраво я прегърна и не й даде възможност да помръдне от мястото, където беше.

— О, боже! — изпъшка Грей, като се мъчеше да се овладее. — Ти, малка преструвана! Говоря свободно френски, но не ми е майчин език — от покрусата в нейните зелени очи беше очевидно, че не е разбрала намека, затова й обясни: — Миличко, ако мога да разсъждавам достатъчно трезво, за да говоря на френски, това означава, че не съм напълно отдаден на онова, което правя. И да звучи приятно, не влагам нищо. Мъжете се държат различно с различните жени; колкото по-възбудени сме, толкова по-първобитни звуци издаваме. С теб на английски не мога да говоря, какво остава за френски. Доколкото си спомням, речникът ми обеднява до две-три кратки и ясни думи — за негово изумление Фейт се изчерви и той се усмихна при тази нова проява на чаровна стеснителност. — Хайде да поспим. Остави Линдзи, тя не се класира за втори кръг.

Кой знае защо думите му я успокоиха и тя заспа на секундата, изтощена от сутрешните събития. После се събуди, за да правят любов отново. Този път той се държа уравновесено и с дразнещ блясък в черните си очи й шепнесе френски думи. После се наложи да се пази, за да не му оскубе Фейт косъмчетата по гърдите. Така прекараха този следобед: любиха се, спаха и сънливо си шепнеха след това. След бурния любовен акт се сближаваха още повече, споделяйки тайни, мисли и свързвайки брънките на своето минало.

— Разкажи ми за приемното семейство — помоли неочаквано той и му олекна, когато тя се усмихна.

— Семейство Гришъм. Тогава за пръв път в живота си разбрах какво значи да имаш дом. Не съм ги забравила и постоянно се чувам с тях.

— Как попадна в приемно семейство?

— Татко изчезна скоро след... след онази нощ — отговори тя с леко заекване. — Ръс замина почти веднага след него. Ник се опита да ни издържа, трябва да му го призная, но му падна планина от раменете, когато от социалната служба ни откриха. По онова време бяхме в Бомонт. Пратиха Джоди в едно семейство, мен и Скоти в друго. Никак не беше лесно да се намерят хора, които да приютят Скоти, но Гришъмови се съгласиха при условие, че ще се грижа за него. Като че ли бих го изоставила — прибави тя кротко.

— Какво стана с него?

— Издъхна следващия януари. Поне беше щастлив през последните шест месеца от живота си. След като се преместихме при семейство Гришъм, те се отнесоха много добре с него. Купиха му играчки, играеха с него. Толкова беше радостен на Коледа, но после много бързо отпадна. Седях постоянно при него — разказваше тихо тя и очите ѝ плувнаха в сълзи. — Държах ръката му, когато почина — избърса очите си с ръка. — Като дете все се питах дали Ги не е бил негов баща.

Подобно нещо никога не му беше минавало през ум. Загледа я сепнат от възможността баща му да е имал и други деца, както и че може би е изхвърлил своя малък брат.

Фейт потърси ръката му.

— Не вярвам, че той е бащата — побърза да го успокои тя. — Баща ти никога нямаше да изостави свое дете да живее, както живеехме ние. Ако Скоти беше негово дете, щеше да се погрижи за него. А няма как да узнаем кой е бил баща на Скоти, но дълбоко се съмнявам, че е бил татко.

Грей примигваше, тъй като и неговите очи се напълниха със сълзи.

— Наистина — изрече пресипнало, — щеше да се погрижи за него — след кратко мълчание попита: — А с другите от твоето семейство какво се случи?

— Не зная. Мисля, че Джоди живее някъде около Джексън, не съм я виждала, откакто стана на осемнайсет. Нямам представа какво е станало с татко и момчетата.

Съвсем умишлено избягваше да споменава Рене.

Значи семейството ѝ е било унищожено заради неговите действия. Прегърна я силно, сякаш искаше да я предпази от болката на

миналото.

— Намразих баща си в онзи момент — призна тя. — Когато разбрах, че ни е напуснал... той ни беше опора, не майка ни. Господи, каква непоносима тъга изпитах!

Фейт прехапа устни, замислена за онова, което трябваше да му каже, и то по-скоро.

— Моника се опита да се самоубие — сподели внезапно той. — Преряза си вените, веднага щом ѝ казах, че татко ни е напуснал. Беше загубила много кръв и едва я спасиха. Когато дойдох в къщата, току-що бях пристигнал от болницата в Батън Руж.

Тя осъзна, че търси начин да оправдае гнева си и да ѝ обясни защо е постъпил така. Целуна рамото му и с този жест изрази опрощението си. В действителност му беше простила много отдавна, разбирайки чувствата, които са го водели тогава.

Той се загледа във вентилатора на тавана.

— Майка ми се затвори напълно. Престана да говори, дори не се хранеше. Две години не излезе от своята стая. По-егоцентрична личност от нея не познавам — сподели той откровено, — но не искам никога повече да я видя в същото състояние.

Ето защо толкова непреклонно държи Моника и майка му да не бъдат засегнати от присъствието на Фейт. Самата тя беше изпитала неговото безкрайно покровителство. В известен смисъл той беше като феодален владетел на Прескът. Влиянието му се простираше почти до всички аспекти на живота в областта и като феодален господар възприемаше отговорностите си сериозно.

Той се претърколи върху нея и проникна много нежно, но независимо от това дъхът ѝ спря, тъй като беше разранена.

Грей се повдигна на лакти.

— Онази нощ ни свързва — прошепна той. — Беше ужасяваща нощ, но спомените ни са общи. Пък и не всичко беше ужасяващо. Тогава те пожелах, Фейт — започна да я люби с бавно темпо, очите му се премрежваха от надигащата се страст. — Ти беше само на четиринайсет години. И когато те видях в мотела отново, като че ли не бяха изминали дванайсет години, понеже все така те желаех — после се подсмихна леко. — Искаш ли да ти го кажа на френски?

* * *

Когато се събуди следващия път, остана неподвижна и се загледа в спящия Грей. Черните му мигли се открояваха и брадата му беше набола. Устните му бяха полуотворени в съня, силното му тяло — отпуснато. С разпиляната си дълга коса приличаше на пират, който си почива в женско легло след дълго плаване и битки.

Диамантът на ухото му по никакъв начин не накърняваше този образ.

Чувстваше болка, за да прави отново любов, мислеше си тя, но тялото му все така я привличаше. Беше великолепно сложен — издължени кости и твърда мускулатура. Едната му ръка беше отметната настрана, другата почиваше върху гърдите му. Бяха големи, а малкият му пръст беше дебел колкото нейния палец. Представи си гальовния им жест върху себе си и потръпна от удоволствие.

Изпъна се върху него и вдъхна с наслада топлия аромат на кожата му, прииждащ на възбуждащи вълни. Това беше Грей. Осъзна наново факта и се зашемети. Ето го от плът и кръв. Можеше да го пипне, да го целуне и да прави всички онези неща, за които прекара почти целия си живот в мечти.

Той я привличаше като магнит, дъхът ѝ се учестяваше, кожата ѝ пламваше. Не налагаше ограничения на своята естествена чувственост, а свободата да го милва и да бъде милвана от него беше опияняваща. Сложи ръка на бедрото му и почувства яките мускули, после с върховете на пръстите си погали кротко и възбуждащо гладката вътрешна страна. Обгърна с длани тестисите му и ги усети натежали и хладни. Той се размърда неспокойно, но не се събуди. Беше великолепен мъжки екземпляр и поне в този момент изцяло ѝ принадлежеше.

Притисна се още повече до него и потърка леко гърдите си до окосмената му кожа. Въздъхна бързо и дълбоко от острото усещане.

Клепачите му потрепнаха и се отвориха, изсумтя от удоволствие и веднага започна да я гали.

Тя се сгуши до шията му и се потърка в тялото му, изпълнена с наслада.

— Толкова си прекрасен — прошепна тя и захапа крайчеца на ухото му, после го близна. — Всичките три фактора Т.

— Кои са факторите Т? — попита той. — И дали ми е необходимо да ги знам?

— Топъл, твърд и тъмнокос.

Той се усмихна и се изпъна под нея, без да я придържа. Усецането беше странно, като че ли се намираще на сал, подхвърлян от морски вълни. Хвана се за раменете му, за да не се плъзне настрани.

Косата му се разпиля и тя зарови ръце в нея. Беше гъста, коприненомека и съвсем леко начупена. Повечето жени биха убили за такава коса.

— Защо носиш косата си дълга? — попита тя, като взе едно кичурче и погъделичка носа му. — А обица? Малко шантаво е за мъж, който участва в не един директорски борд.

Той направи физиономия, после се засмя:

— Обещавах ли да не казваш на никого?

— Обещавам... освен ако не са те плашили със снимка на Шиниъд О'Конър, защото тогава ще се разприказвам.

Белите му зъби проблеснаха, когато ѝ се ухили леко притеснен.

— Почти толкова тъпо е. Страх ме е от машинката за подстригване.

Така се смая, че се претърколи от него.

— От машинката за подстригване ли? — повтори тя. Този близо двуметров мъж, този стокилограмов пират се страхува от машинка за подстригване!

— Не обичам бръмченето — обясни той, обърна се на една страна и пъкна ръка под главата ѝ. Очите му се смееха. — Направо полудявам. Спомням си, че бях четири-петгодишен и си дърпах неистово главата, а баща ми се мъчеше да ме държи мирен, за да ме подстриже старият Хърбърт Дюма. Очевидно татко се е почувствал като насилник и взе да ме придумва да бъда послушен, но аз просто не можех. Щом чуех първото бръмчене и излизах от кожата си. Постигнахме споразумение да се подстригвам с ножица и това продължи докъм десетата ми годишнина. Но колкото по-голям ставах, толкова повече се отдалечавах от идеята за добре подстригана коса. А пък обицата... — разсмя се от сърце. — Тя е нещо като камуфлаж.

Като нося обича, все едно и косата си оставям дълга нарочно. Вече е стил, а не фобия.

— Кой ти оформя косата? — попита тя, доста смаяна, за да се смее. Още се опитваше да проумее образа на възрастен мъж, който отбягва фризьорските ателиета, както някои хора отбягват зъболекарските кабинети.

— Понякога сам. А понякога отивам да ми я оправят, когато съм в Ню Орлиънс. Има един салон, в който е забранено да се използват машинки за подстригване, докато съм там. Защо питаш? Да не би да си закъсала за работа?

Галеше я по тила и се усмихваше, но тя почувства, че говори сериозно.

— Ще ми се довериш ли да ти подстрижа косата?

— Разбира се. А ти ще ми се довериш ли аз да подстрижа твоята?

Отговорът ѝ беше светкавичен:

— Никога! Но ще ти разреши да ми бръснеш краката.

— Готово! — неговият отговор беше също толкова светкавичен, като същевременно я сграбчи.

* * *

Беше се здрачило, когато се събуди следващия път. Потърка страната си и изохка.

— Умирам от глад — съобщи той. — По дяволите, трябва да се обадя вкъщи, за да знае все някой къде съм.

Фейт се претърколи по гръб и се протегна предпазливо. Макар и да беше прекарала почти целия ден в леглото, се чувстваше изморена, все едно не беше спала с дни. Всъщност споделянето на едно легло с Грей Руйяр в никакъв случай не можеше да се нарече почивка. Беше много забавно, много чувствено, но почивка не беше.

След като той се оплака, че е гладен, тя също осъзна колко е гладна. Да обядват и през ум не им беше минало, а бяха забравили вече кога са закусвали.

Той седна на ръба на леглото и изложи пред погледа ѝ великолепната гледка на задните си части. Пресегна се и ги погали, а в

това време той взе телефона, като ѝ се ухили през рамо, после набра номера в дома си.

„В гръб е също толкова великолепен, както и в лице“ — мислеше си замечтано тя.

— Здравей — обади се той. — Предай на Делфин, че няма да вечерям вкъщи.

Фейт долови неясен глас, който очевидно го питаше къде е, защото той отговори спокойно:

— Аз съм у Фейт.

Не чу точно какво каза, но гласът прозвуча значително потревожно. Видя как се стегнаха мускулите на гръба му и се почувства неудобно, като че ли нарочно подслушваше. „Трябваше да се отдалеча дискретно“ — помисли си тя разсеяно. Беше ѝ непоносимо да слуша как се извинява за това, че е при нея. Надигна се и се измъкна от леглото, трепвайки от неочаквана болка в гръба и крака.

— Мони — каза Грей търпеливо и въздъхна, — трябва да поговорим. Ще си бъда вкъщи утре сутринта... не, няма да стане порано. Ако се случи нещо, обади ми се тук.

Фейт се изправи бавно и трудно. Като че ли всеки мускул в тялото ѝ протестираше. Краката ѝ не я държаха и бедрата ѝ трепереха. Наистина искаше да излезе от спалнята, но нямаше сили. Направи една колеблива крачка, като се сгърчи от болка, после втора.

— Казах, утре сутрин — тонът му беше рязък. Хвърли поглед през рамо към Фейт и вниманието му се насочи върху нея, опипвайки я като лазерен лъч.

— Хайде, дочуване — прекъсна разсеяно той гневната тирада на Моника. Веднага се изправи и отиде до Фейт, която се поклащаше несигурно. — Горкото ми сладурче — рече напевно той. — Мускулите ли те болят? Зная точно какво ще те излекува.

— Аз също. Горещ душ.

— Душът — после — взе един чаршаф от леглото, загърна я и я вдигна на ръце. — Сега бъди послушна и се наслаждавай.

— На какво да се наслаждавам?

— На послушанието си, на какво друго — подразни я Грей, а тя дори не можеше да го перне, понеже ръцете ѝ бяха увити.

Съвсем скоро откри какви са намеренията му. Отнесе я в кухнята, остави я внимателно върху кухненската маса и разгърна

чаршафа.

— Веднага ми хрумнаха страхотни идеи за тази маса, щом я видях — заяви той много доволно.

Тя попита доста стресната:

— Какво ще правиш?

Беше лежала гола в прегръдките му часове наред, но изтегната върху кухненската маса се почувства застрашително и непоносимо изложена като на жертвен олтар.

— Масаж — съобщи той. — Не мърдай — излезе и я остави да лежи. След малко се върна с шишенце бебешко масло в едната ръка и кърпи в другата. — Обърни се по корем — заповяда и сложи шишенцето в купа с топла вода.

Фейт се преобърна сковано. Грей не запали лампите и кухнята тънеше в сумрак. Съвсем скоро щеше да стане съвсем тъмно. Климатикът работеше и ѝ стана студено. Размърда се нетърпеливо.

— Затвори очи и се отпусни — нареди спокойно той. — Ако искаш, спи.

Тя се намести удобно, доколкото твърдата маса разрешаваше. Затвори очи и се заслуша в шумовете, които съпровождаха действията му. Чу шуртене на вода, после гласа му — тих и успокояващ:

— Първо ще те измия, за да се почувстваш по-приятно.

Веднага усети влажната и гореща кърпа между краката си. Горещината подежда чудно на болезнената, подпухнала плът. Докосваше я невероятно нежно, докато почистваше доказателствата за това, че я е любил. Престана да я обтрива и тя чу как пусна чешмата отново.

— Този път ще бъде студено — предупреди я той и тя усети студения компрес между краката си. Повтори процедурата няколко пъти, облекчавайки болката. После взе бебешкото масло.

Започна от раменете, като силните му пръсти потъваха дълбоко в плътта ѝ. Фейт се стегна инстинктивно, но после се отпусна, чувствайки как вцепенението и напрежението изтичаха от нея. Ръцете му се плъзгаха по кожата ѝ и тя ставаше лъскава и благоуханна. Масажира ръцете ѝ от раменете до дланите и после всеки пръст поотделно. Във всяко масажирано място настъпваше пълно задоволство, Фейт мъркаше от удоволствие, докато той продължи да масажира всеки мускул на гърба ѝ до пълното му отпускане.

След това се прехвърли на краката. Размачка ги, раздвижи глезените ѝ, масажира ходилата, при което тя изпита невероятно сексуално удоволствие.

— Ох! — изпъшка неволно.

— Тук, нали? — попита Грей, а гласът му прозвуча тихо и нежно в съгъстяващата се тъмнина. Докосна я на същото място и тя изстена.

Отново започна масаж на краката и бедрата и тя пак изстена, но този път от болка. Той ѝ зашепна успокоително и тя затвори очи. Чувстваше сега приятна топлина, но не само от масажното масло. Галещите му ръце постигнаха съвсем друг ефект. Желанието бавно се надигаше, сгорещяваше кръвта ѝ, без да я побърква.

— Сега по гръб — нареди той и ѝ помогна да се преобърне. Заби поглед в гърдите ѝ и доста заинтригуван ѝ се усмихна.

Сложи грамадните си, хлъзгави ръце върху гърдите ѝ и с внимателни движения втри масло в наранените от целувките му зърна.

— Кожата ти е нежна като на бебе — отбеляза. — Ще трябва да се бръсна по два пъти на ден.

Фейт почти не го чу, тъй като беше твърде замаяна от онова, което той правеше. Докато свърши с корема и бедрата ѝ, Фейт изпадна в агонията на очакването и тялото ѝ се извиваше под ръцете му. В стаята вече беше съвсем тъмно и лавандуловите сенки отстъпиха пред нощта. Той спря, за да запали лампата над мивката, но те останаха встрани от малкото светло петно.

Мускулите от вътрешната страна на бедрата ѝ получиха повече внимание и той не се смили, докато охканията ѝ не се превърнаха в мъркане. Погали я по-нагоре с хлъзгавите си пръсти и тя потръпна от удоволствие.

— Грей! — гласът ѝ беше пресипнал и опиянен от желание. Протегна ръце към него. — Моля те.

— Не, миличка, много си разранена за още един тур — прошепна. — Но няма да те оставя така.

Придърпа я към края на масата заедно с чаршафа.

— Какво... — надигна се Фейт, но се отпусна отново, когато той сложи краката ѝ върху раменете си. Нежно я разтвори и тя усети горещия му дъх. Преди да разбере какво става, езикът му потъна в болезнено чувствителната плът и Фейт изкрещя от възбуда. Той беше

много нежен и отдаден, разтърси я от удоволствието, което я накара да изпита, и тя закрепя в екстаз само след няколко минути.

След това я отнесе в банята. Тя стоеше под душа, притихнала до гърдите му, с ръце около кръста му. Болките по тялото почти изчезнаха, но се чувстваше съвсем отпаднала.

Когато топлата вода започна да привършва, той повдигна главата си от нейната и промърмори:

— Гладен съм.

Пусна го неохотно и той спря водата. Приглади косата си назад и погледна нагоре към него, а по връхчетата на миглите ѝ блестяха малки диамантени капчици. Той имаше вид на безмилостен и твърд човек, а всъщност беше топло човешко същество с желания, страхове и чудатости, заради които го заобича още по-силно. Искаше ѝ се поне за малко да беше по-безсърдечен, тъй като повече не можеше да отлага въпроса за баща му.

Но поне първо щеше да го нахрани.

Той изяде два сандвича с шунка и домати, а на третия забави темпото. В това време Фейт още не беше изяла и един.

После постлаха леглото с чисти чаршафи и той легна с въздишка на крайна умора. С разтворени ръце и крака, заемаше почти цялото пространство, но тя вече си имаше любимо място и се сгуши до него с глава на рамото му. Прегърна го здраво, сякаш да го предпази от болката.

— Имам да ти казвам нещо — изрече тихо.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Моника се захлупи върху бюрото на Грей и плака дълго, след като той затвори телефона. Сълзите ѝ капеха върху лъскавото дърво и тя ги бършеше с ръкава си, за да не развали гланца. Никога досега не се беше чувствала по-отчаяна и объркана.

Нищо не се получи както трябва. Не намери смелост да каже на Алекс, че повече не иска да я чука. Когато предишната вечер слезе от стаята на майка ѝ и застана на прага, загледан в нея, сърцето ѝ се вцепени. Опита се да проговори, но гърлото ѝ се стегна и после той се надвеси над нея и стана невъзможно. Сгърчваше се от срам всеки път, щом си спомнеше. Как можа да му разреши да я докосва? Щеше да се омъжва за Майкъл. Чувстваше се омърсена и като че ли омърсяваше и него, след като е била с Алекс. Още не беше казала на Грей, че Майкъл ѝ е предложил да се оженят, а майка ѝ дори не знаеше, че се среща с него. Толкова се стараеше да контролира живота си след глупавия случай с прерязаните вени, а ето че сега всичко се повтаряше отново.

Грей беше с Фейт Девлин. Друг мъж, когото обича и зависи от него, е прелъстен от тези курви. Как можа да постъпи така Грей, при това не кой да е, а Грей?

Моника се поклащаше напред-назад, простенваше отчаяно, а сълзите ѝ се стичаха по страните. Ще прекара нощта при нея, без да му пука какво ще кажат хората, нито за клюките, които в края на краищата ще достигнат до ушите на майка ѝ, колкото и да я пазят. Семейството нищо не беше означавало за баща ѝ пред леглото на Рене Девлин и сега, изглежда, Грей тръгваше по стъпките на баща си с дъщерята на Рене. Само им дай секс и окото няма да им мигне кого ще наранят.

Моника хълца, докато очите ѝ така подпухнаха, че почти се затвориха. После я завладя нещо като ужасяващо хладнокръвие.

Отвори едно от чекмеджетата в бюрото на Грей и се загледа в пистолета, който държеше там. Тази кучка Девлин не обърна никакво внимание на заплахите, които ѝ изпрати, значи беше време да престане с хитростите. Безумно наскърбена, не я интересуваше, че Грей е с

Фейт. „Няма да е зле да го раздрусам — помисли си тя и взе оръжието. — Този път аз ще избавя града от Девлин.“

* * *

— Какво има? — попита Грей и се протегна да загаси лампата. Във внезапната тъмнина притисна Фейт до себе си. — Гласът ти прозвуча сериозно.

— Аз съм сериозна — примига, за да спре сълзите си. — Все отлагах да ти кажа, защото... защото не мога да понеса мисълта, че ще ти причиня болка. Но първо... искам... нещо друго да знаеш — пое дълбоко дъх и събра всичкия си кураж. — Обичам те — изрече тя с тих глас, тръпнещ от нежност. — Винаги съм те обичала, от малка, откакто се помня. Живеех само за да те зърна или да чуя твоя глас. Нищо никога не промени това, нито онази нощ, нито дванайсетте години, през които ме нямаше.

Той я прегърна още по-силно и отвори уста да каже нещо, но тя сложи пръст на устните му.

— Не, не казвай нищо — помоли го. — Нека да довърша — ако не изречеше всичко много бързо, имаше опасност да загуби самообладание. — Грей, твоят баща не е избягал с мама — почувства как тялото му се напрегна и тя го прегърна силно. — Зная къде е мама и тя не е с баща ти. И никога не е била. Той е мъртъв — прибави тя с цялата си нежност. Горещи сълзи се затъркаляха по страните ѝ. — Някой го е убил през онази нощ. Мама е видяла убиеца, изплашила се е, че ще убие и нея, затова е избягала.

— Млъкни! — прекъсна я грубо Грей. Отблъсна ръцете ѝ от себе си и я раздруса леко. — Не зная кой лъже — ти или Рене, тъй като получих писмо, пуснато на следващия ден в Батън Руж. Ако е бил убит предната вечер, значи е било написано от мъртвец.

— Писмо ли? — смая се тя. Беше обмисляла всякакви възможни реплики от негова страна, но точно тази и през ум не ѝ беше минавала. — От баща ти ли? Сигурен ли си?

— Как да не съм сигурен.

— Неговият почерк ли беше?

— Беше написано на машина — уточни той и раздражението му бързо се превърна в гняв. Седна на ръба на леглото. — Но подписът беше неговият.

Фейт се хвърли към него и обгърна раменете му, макар и да й беше ясно, че може да се отърси от нея като от досаден комар. Попита отчаяно:

— Какво пишеше в писмото?

— Няма никакво значение, мамка му! — хвана я за китките и се опита да я махне от себе си, без да я засегне. Тя още по-здро се притисна към него.

— Има значение.

Тя ридаеше вече, а горещите й сълзи капеха по гърба му.

Той изрече още една ругатня, но седеше притихнал. Независимо колко жестоко се сърдеше, че повдигна темата, и още повече, че се опитваше да го убеди в тази абсурдна лъжа, тя плачеше и Грей едва се съдържаше да не я привлече на коленете си и да я успокои. Обясни й с груб тон:

— Писмото представляваше пълномощно. Само толкова, без никакви други обяснения. Без това пълномощно по всяка вероятност щяхме да изгубим цялото си състояние — въздъхна дълбоко. — Ако не го бях получил, щях да търся баща си. Но даже едно „извинявай“ не споменаваше, нито пък „сбогом“. Като че ли доуточняваше маловажни подробности, които е пропуснал.

— Може би някой друг го е писал — предположи Фейт, покрусена от мъката, която изпитваше той. — Може би самият убиец. Грей, кълна ти се, мама каза, че го е видяла да стреля. Били са през онази нощ в лятната къща и тогава пристигнал някой. Разказа ми, че Ги и другият мъж отишли в заслона за лодки и тя ги чула да се карат...

Той скочи от леглото и се освободи от прегръдката й. Извърна се, хвана я за китките и я прикова върху матрака.

— Ето защо се промъкваше там — възкликна смаяно той и се пресегна към лампата, за да освети лицето й. Очите му горяха като въглени. Разтърси я отново. — Ти, малка вещице! Затова ли разпитваше наляво и надясно за татко? Убедена си, че е убит, и си се мъчила да откриеш кой го е убил!

В живота си рядко е бил толкова бесен; ръцете му се разтрепериха от усилието да се овладее. Не вярваше, че баща му е бил

убит, но Фейт очевидно вярваше и тази безразсъдно смела жена се е опитвала да открие един убиец съвсем сама. Ако наистина ставаше въпрос за убиец, тя се беше изложила на огромна опасност. Разкъсваше се между желанието да я грабне в прегръдките си или да я преобърне по корем върху коленете си и да я напердаши. И двете възможности бяха страшно привлекателни.

Докато се двоумеше, тя прибави:

— Знаех, че няма почти никаква вероятност да открива каквато и да е следа, но все пак огледах заслона, дали не е останала някоя гилза и...

— Един момент — не можа веднага да възприеме последното ѝ признание. — Кога си оглеждала заслона?

— Вчера сутринта.

— Но той е заключен. И нахлуване с взлом ли прибави към репертоара си?

— Гмурнах се под заграждението и изплувах от другата страна.

Грей затвори очи и преброи до десет. После още веднъж. Сви ръцете си в юмруци. Най-после отвори очи и се взря в нея ужасен и недоумяващ. Безразсъдно смела не беше точното определение за нея. Отнасяше се безумно към своята безопасност и още повече към неговото душевно равновесие. Мрежата, която пазеше заслона от влечуги и всякакви неканени гости, се беше разкъсала и той не я беше подновявал, но тя си беше там. Лесно е могла да се заплете в нея и да се удави. Щеше завинаги да я загуби. По челото му изби лепкава пот.

— Не открих нищо — погледна го тя стеснително. — Но изнервих някого. Защо според теб получих тези заплахи?

Като че ли някой го беше пробол в корема. Клюмна съвсем зашеметен. Коленете му омекнаха и се отпусна тежко на леглото.

— Господи! — промълви, щом взе да осъзнава ужасяващата истина.

— Наех частен детектив — каза тя и протегна ръце към него с отчаяно желание да го докосне. Този път не я отблъсна и я прегърна, притискайки я силно към гърдите си. — Господин Плезънт. Той се зае да провери кредитните карти, социалните осигуровки, данъчните декларации... не откри никаква следа от Ги след онази нощ. Грей, нямало е причина Ги да избяга от теб и Моника, да зареже цялото си богатство. Не би ви изоставил заради майка ми. И защо да го прави?

Нямало е смисъл да изчезне без следа, освен ако не е мъртъв. Господин Плезънт беше на същото мнение и се зае да поразпита из града — в гърдите му се надигна ридание. — И той изчезна. Страхувам се, че същият човек е убил и него.

— О, боже! — промълви сподавено Грей. — Фейт... не казвай нищо повече. Замълчи за малко. Моля те!

Тя се притисна към него. Въпреки всичко я държеше в прегръдките си и у нея трепна надежда. Полюляваше я напред-назад, успокоявайки нея и себе си.

— Алекс е изпратил писмото — каза най-накрая с приглушен от косите ѝ глас. — Освен мен само той знаеше, че татко не ми е оставил пълномощно и че без него ще настъпи истинска катастрофа. Затова не е рискувал. Беше много разстроен, почти колкото мене, и каза същото като теб: „Защо да бяга с Рене, нима не ѝ се е наситил, след като от доста време се среща с нея?“ А майка ми си затваряше очите за любовните му връзки, така че... Мъртъв е. Наистина е мъртъв.

Задави се и гърдите му се надигнаха бурно до страната ѝ. Фейт го прегръщаше силно и го привлече да легне. Той се вкопчи в нея, изпаднал в пълно отчаяние.

— Загаси... загаси лампата — помоли я той и тя веднага се подчини, защото разбираше, че иска да скрие сълзите си.

Трепереше в ръцете ѝ, заровил мокрото си лице в гърдите ѝ, и ридаше неутешимо, Фейт плачеше и го галеше безмълвно по главата, раменете, сякаш му казваше, че не е сам. Без любовната интимност, която ги сближи през този ден, тя се съмняваше, че Грей щеше да ѝ разреши да го види толкова уязвим. Но те бяха свързани, както сам той отбеляза. Нейният и неговият живот бяха преплетени от тяхното минало, а дългите часове на върховно удоволствие направи връзката сякаш неразрушима.

Нещо, което той каза я смущаваше, но не можеше да определи какво по-точно. Но изостави тази мисъл, тъй като в момента само той беше важен.

Малко по малко започна да се успокоява, но все така отчаяно се беше вкопчил в нея. Приглади косата му назад и откри мокрото от сълзи лице.

— Толкова години — изхълца той. — И го мразех, и го проклинах... и ми липсваше, а той през цялото време е бил мъртъв.

Още нещо трябваше да се насили да каже, нещо мъчително.

— Налага се езерото да бъде претърсено — подсказа тя и усети как той се сепна. Беше плувал там, беше ловил риба.

Имаше още въпроси за премисляне, но главата му натежа върху гърдите ѝ и почувства, че силите му са изцедени докрай. Самата тя беше преуморена душевно и физически.

— Хайде да поспим — прошепна, галейки слепоочията му. — Ще говорим утре.

Сигурно се беше унесла, но въпреки изтощението някаква подсъзнателна мисъл я държеше в полусънно състояние. Въртеше се неспокойно до Грей. „Какво каза той? Спомена някакво писмо с пълномощно...“

Тялото му беше като пещ и от него прииждаше горещина на вълни. Цялата плувна в пот, въпреки вентилатора на тавана. Не отвори очи, но се напрягаше да проясни мисълта си. Това пълномощно... Защо Алекс е изпратил това фалшиво пълномощно така спешно, след като нито един разумен човек не е очаквал Ги да скъса напълно със семейството си и с бизнеса си? Не може да не е очаквал Ги да се обади...

Освен ако е знаел, че това е невъзможно.

Алекс.

Отвори очи и се взря объркано в странните червени отблясъци, които заливаха стаята. Горещината беше станала почти непоносима, въздухът пареше очите и ноздрите ѝ.

Осъзна изведнъж какво става.

— Грей! — изкрещя тя и го раздруса силно. — Събуди се! Къщата гори!

* * *

Моника спря колата, където беше спирала и предишните два пъти — на едно пасище, което не се виждаше от къщата. Носеше черни дрехи и черни меки обувки, за да се промъква незабелязано. Никой не я усети, когато остави съобщенията си. За пакета се наложи да бъде по-внимателна, тъй като дойде през деня, но Фейт я улесни, като излезе. Само пусна пакета в пощенската кутия и избяга.

Слезе от колата с пистолета в ръка и се отправи към тъмния път. Нямаше много движение по него дори през деня, а ако се зададеше кола в мрака, щеше отдалеч да я види и да се скрие. Пък и по-леко се ходеше по асфалта, без да остават следи.

Някакво странно сияние се появи в нощното небе точно над дърветата. Моника се загледа озадачено в отблясъците. За секунди осъзна на какво се дължи и очите ѝ се разшириха от уплаха. Гореше къщата и Грей беше там! От гърлото ѝ се изтръгна вой и тя се затича.

* * *

Грей се изтърколи от леглото и я повлече със себе си на пода, където се дишаше по-леко, макар че лютивият дим гореше гърлото и дробовете при всяко вдишване. Грабна халата ѝ от стола и го пхна в ръцете ѝ.

— Пролази към коридора и облечи това — нареди той. — Намери някакви обувки — бързо намери панталоните и обувките си. — Идвам веднага след теб.

Тя се подчини, като все поглеждаше през рамо, за да се увери, че идва след нея. Кашляйки жестоко, се загърна с халата.

След като се озоваха в коридора, видяха, че пламъците пълзят и по прозореца на тоалетната. Без да се замисля, Грей пропълзя там и издърпа няколко хавлиени кърпи от закачалката. По някакво чудо още течеше вода от чешмата и той намокри кърпите. Кашляше и се давеше, подавайки ѝ една кърпа.

— Сложи я върху лицето си — каза пресипнало.

Тя уви кърпата пред устата и носа си и задиша малко по-леко.

Огънят като че ли ги обграждаше отвсякъде. Накъдето и да се обърнеха, се виждаха страшни червеникавооранжеви пламъци. Гъстият дим, който изпълваше къщата, отразяваше пламъците и те сякаш пълзяха от всички посоки. Как се бяха разпространили толкова бързо и как бяха погълнали цялата къща изведнъж? Огънят ставаше все по-буен, унищожавайки бързо къщата, и съскането прерасна в грохот. Горещината обгаряше кожата ѝ, падаха искри като дъжд. Дъските под дланите ѝ като че ли дишаха и ставаха все по-горещи и

по-горещи и тя знаеше, че подът всеки момент ще пламне. Ако не се измъкнеха на мига, щяха да умрат.

Грей усещаше същото. Фейт не се движеше достатъчно бързо. Халатът ѝ се усукваше около краката и ѝ пречеше. Избута я грубо, за да върви пред нея, и започна да я тегли, стиснал колана ѝ. Усещаше как дъските се нагорещяват все повече и му беше ясно, че ако най-много до минута не излязат, ще бъде късно. Напрягаше очите си, за да проникне през кълбата дим, и относителната тъмнина към предната част на къщата донякъде го обнадежди.

— Към предната врата! — извика, за да надвие грохота. — Още не се е запалила!

Къщата беше толкова малка, а входната врата ѝ се видя безкрайно далеч, Фейт почти нямаше вече въздух. Зрението ѝ се замъгли и всичко се завъртя пред очите ѝ. Дъсченият под дереше коленете ѝ, Грей я влачеше и болката я стресна. Напрягна всички сили, за да не изостава, като си повтаряше отчаяно: „Не спирай, не спирай, ако спреш и Грей ще спре, не спирай!“. Най-вече безумният страх за живота му я подтикваше да се движи.

Изведнъж Грей се изправи, залитайки, вдигна и нея и я притисна до себе си. Погледна замаяно любимото лице, почерняло от дим и сажди.

— Пригответи се! — извика и като покри нажежената дръжка със своята кърпа, отвори рязко вратата.

Сви се, когато пламъците плъзнаха навътре със свистене, но после спаднаха за миг също така бързо. Грабна Фейт под мишница като футболна топка и се затича през горящия портал.

Беше набрал скорост, прелетя през верандата и двамата паднаха с главите напред в безмълвната тъмнина. Грей се извъртя, за да поеме удара и да я предпази, но все пак и двамата се стовариха тежко на ливадата. Той чу как тя задъхано изохка, но бяха още опасно близо до къщата и не можеше да се бави, за да види дали не се е наранила. Подхвана я под мишницата и я затегли.

— Върви! Да се махнем по-далеч от къщата!

— Не! — чу се един дрезгав, ужасен глас. Свистенето и фученето на пламъците почти заглушаваха думите. — Грей, защо си тук?

Грей бавно се изправи, като придържаше Фейт, и машинално я бутна зад себе си. Озоваха се между две опасности — бушуващия пожар зад гърба им и пушката в ръцете на мъжа, когото познаваше, откакто се помнеше, и който беше за него любимият чичо, а по-късно скъп приятел и съветник.

— Не! — простена Алекс. Очевидно не можеше да повярва, че Грей стои срещу него. — Смятах, че тя е сама! Кълна се, Грей, никога не бих застрашил живота ти...

Огънят пламтеше зад тях и Грей пристъпи неволно напред, тъй като искаше отчаяно да отдръпне Фейт от парещата жега. Не свалеше очи от Алекс. Пристъп на силна кашлица го спря. Фейт също се давеше зад гърба му, но той не й разрешаваше да излезе напред.

В главата му се завъртяха няколко ужасни подозрения и всичките го отвращаваха. Когато си възвърна способността да говори, се изправи, изтри рукналите сълзи и попита така грубо, че гласът му беше почти неузнаваем:

— Ти ли изпрати заплахите? А котката...

— Не — отрече Алекс с нелепо негодувание предвид обстоятелствата. — Не бих направил подобно нещо.

— А би ли подпалил къщата на една невинна жена, за да я убиеш? — попита Грей хладно, а резкият му тон подразни слуха още повече.

— Смятах, че ще се измъкне — отвърна Алекс с безочлива логика. — Нито ти успя да я накараш да се махне, нито заплахите. Не виждах друг начин. Нейните въпроси щяха да разстроят Ноел, а това аз не мога да разреша.

Грей се изсмя дрезгаво.

— Хич не ти е пукало дали мама ще се разстрои — озъби се той. — Страхувал си се, че ще разбере какво се е случило с татко.

— Не е вярно! — вбеси се Алекс. — Винаги съм я обичал! Знаеш много добре!

— Толкова много ли я обичаш, че си застрелял баща ми, за да бъде твоя?

Грей хвърли обвинението в лицето му, разярен от посегателството върху живота на Фейт и от прозрението, че е убил баща му. Едва се съдържаше да не се хвърли и да го удуши с голи ръце. Възпря го само страхът, че ако не успее, Фейт ще умре.

Още стояха в опасна близост с горящата къща и адските отблясъци играеха върху тях, осветявайки огненочервен кръг, отвъд който тъмнината беше непрогледна.

Лицето на Алекс се сгърчи от болка.

— Нямах намерение да го убивам! — изкрещя той. — А само да го спра... искаше да се развежда с Ноел! Унижението щеше да я убие! Опитах се да го накарам да разсъждава разумно, но той беше непреклонен. Господи, как е възможно мъж да предпочете тази уличница пред майка ти! Мислех, че е полудял, и сигурно е било така.

Иронията в твърдението на Алекс, че Ги е бил побъркан, не убягна на Грей. В този момент за негов ужас Фейт с рязко движение се измъкна от защитата на тялото му.

— И затова го застреля — изрече тя с толкова прегракнал глас, че едва я чу сред бученето на пожара. — Заплашил си майка ми, че ще обвиниш нея, ако каже и дума. Няма никакво съмнение на кого ще повярват в този град.

Алекс я погледна свирепо и с такава ярост, че пушката затрепери в ръцете му. Грей притегли Фейт до себе си. Не се страхуваше, че Алекс ще посегне на него. Но Фейт... о, боже... би я убил на секундата. Грей го виждаше в очите му.

— Твоето завръщане не влизаше в сметките — каза ѝ адвокатът. — Това теб не те засяга. Но ти нямаше да си затвориш устата, щеше да продължиш да разпитваш, даже нае онзи стар негодник да си завира носа, където не му е работа, и...

— И него ли уби? — прекъсна го тя с изкривено от гняв лице. — Уби ли го?

— Наложил се, тъпа кучко! — извика Алекс, извън себе си от ярост. — Вече се досещаше... попита ме дали Ноел е имала любовна връзка... Тя не беше такава...

— И неговия труп ли хвърли в езерото, както на Ги? — разфуча се Фейт, цялата разтреперана.

Грей чувстваше, че не от страх трепери, а от гняв, отражение на неговия собствен, и изведнъж като в кошмар прозря поведението ѝ. Фейт не е имала голям избор, когато е решила как да постъпи. Преднамерено е предизвикала убиеца, за да се издаде, дори с опасност за живота си.

„Пробвала е какво ще стане като насън“ — помисли си той разярено. Дано да успее да я спаси от Алекс. Дръпна я внезапно силно и я бутна отново зад себе си, надявайки се, че Алекс няма да стреля в него, за да убие нея. Тя се заизвива, за да избяга. Алекс ги гледаше втренчено как се борят — Фейт се мъчеше да се освободи от Грей, за да не пострада, а той я държеше по същата причина. Красивото лице на Алекс се сгърчи.

— Остави я! Тя не заслужава, Грей! Ще се отърва от нея и всичко ще продължи постарому. Та тя е Девлин; кой ще го е грижа! Тя съсипа всичко! Ги беше най-добрият ми приятел! Аз го обичах! Но него го няма... мъртъв е... Трябваше да измисля нещо.

— Защо не се предадеш? — предложи Грей, като се стараше гласът му да прозвучи спокойно. Най-накрая усмири Фейт и я стисна в прегръдките си. Само да можеше да приспи вниманието на Алекс, за да се приближи достатъчно и да блъсне цевта на пушката нагоре... Беше много по-силен от възрастния мъж и щеше да го надвие. — Ако е било нещастна случайност, няма да...

— О, моля те! Аз съм адвокат, Грей. Ще ме обвинят в непредумишлено убийство, но все пак ще трябва да излежа присъда — той поклати глава. — Ноел повече никога няма да ми проговори... няма да погледне човек, бил в затвора. Съжалявам, но начинът е един.

Алекс вдигна пушката, прицели се и Грей разбра, че ще стреля.

Блъсна Фейт и нападна Алекс. Видя как дулото се отмести встрани към Фейт и се хвърли към Алекс с устрем, с какъвто никога не беше нападал, когато играеше футбол. Изстрелът изплющя в нощта и опари страната му. Сграбчи дулото и го обърна нагоре, като същевременно се стовариха на земята и от удара Грей изпусна пушката. Алекс се претърколи с изненадваща бързина, грабна оръжието и се изправи. Грей също скочи на крака и започна да се приближава към Алекс. Не посмя да се огледа къде е Фейт, нямаше да понесе гледката, ако... Почувства нетърпима болка при мисълта, че я е изгубил. Изпълнен с ужас и гняв, пристъпваше към убиеца. Лицето му беше сковано и не предвещаваше нищо добро.

— Не! — отстъпи няколко крачки Алекс. — Грей, не ме принуждавай да застрелям и теб...

— Мръсник!

Писъкът дойде от тъмнината. Заслепен от пламъците, Грей отначало нищо не виждаше. После Моника се появи, облечена в черно, поради което беше останала почти невидима. Лицето на сестра му беше мъртвешки бледо, а очите ѝ — обезумели.

— Мръсник! — изпищя отново, приближавайки се към Алекс като фурия. Револверът проблясваше в ръката ѝ. — През всичките тези години... ме чукаше... представяше си, че съм майка ми... убиецът на моя баща!

Може би Алекс усети намерението ѝ да стреля. Може би се стресна от появата ѝ и от писъците ѝ и насочи пушката към нея. Грей се хвърли отново към него, като изрева от отчаяние, че няма да успее да го стигне навреме, както и преди малко.

Моника затвори очи и дръпна спусъка.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Мръсник — все повтаряше Моника с безжизнен глас. — Мръсник!

Фейт седеше с Моника в патрулната кола, като я прегръщаше, когато плачеше, и я изслушваше, когато говореше. Вратата откъм нейната страна беше отворена, докато тази откъм Моника беше затворена — проява на деликатна пестеливост от страна на областните сили на реда. Както се виждаше, Моника въобще не забелязваше, че вратата до нея няма дръжка от вътрешната страна. Беше изпаднала в шок, потреперваше от време на време въпреки горещата нощ и пламъците на пожара, затова шериф Макфейн я уви с одеяло.

Фейт се взираше навън леко зашеметена. Събитията се развиха толкова бързо... Къщата беше унищожена до основи. Алекс беше излял бензин покрай стените, беше драснал клечка кибрит с надеждата, че тя ще бъде хваната в капан без изход навън. Ако все пак успееше някак да се измъкне, той щеше да я чака с насочена пушка. Пожарът и убийството щяха да бъдат приписани на автора на заплахите и той щеше да излезе невредим от цялата история. Но Грей беше прикрил колата си зад бараката и в тъмнината Алекс не го забелязал. Когато Грей се появил от горящата къща, хитрият план на Алекс се осуетил. Бил шокиран от присъствието на Грей... когото обичал като свой син. Сега можеха само да гадаят как би постъпил Алекс, изправен пред тази дилема.

Колата ѝ, паркирана до самата къща, също беше унищожена. Ключовете не бяха у нея, за да я премести, и освен да наблюдава как част от стената рухва върху автомобила и как той се подпалва, друго не ѝ остана. Ягуарът на Грей беше преместен навреме, въпреки че бараката не пламна. „Може там да спя“ — помисли си тя с черен хумор.

Малкият ѝ двор гъмжеше от хора: шерифът и неговите хора, пожарникари доброволци, както и медици, които работеха с тях в екип. Беше дошъл следовател от отдел „Убийства“, тълпяха се и случайни

хора. В този час на нощта вероятно са били привлечени от необичайните ярки отблясъци.

Загледа се във високия силует на Грей, открояващ се на светлината на затихващите пламъци. Разговаряше с шериф Макфейн до покрития труп на Алекс Чилит. Беше гол до кръста, дългата му коса се беше разпиляла по раменете му и дори от разстояние го чуваше как се дави.

И нейното гърло беше като посипано с пепел, боляха я множеството изгаряния по ръцете, гърба и краката. Болеше я при всяко изкашляне, но в края на краищата се чувстваше щастлива, че е жива и горе-долу без сериозни наранявания.

— Извинявай — каза внезапно Моника. Взираше се право пред себе си. — Аз оставих бележките... Искях само да те изплаша, за да се махнеш. Никога не бих... Извинявай.

Изумена, Фейт се отпусна назад, но веднага се окопити и започна да я успокоява:

— Всичко е наред, няма нищо — после промени намерението си. Не беше нищо. Беше се изплашила. Знаеше, че наоколо обикаля убиец. Моника не подозираше, но това — не я извиняваше. Така че Фейт не продължи и остави Моника сама да потърси оправдание за себе си.

Фейт наблюдаваше медика, който се приближи до Грей и започна да го увещава да седне, за да му сложи кислородна маска. Той ядосано го отблъсна и посочи към нея.

— Ще им кажа — прощушна Моника все с този безизразен глас. — На Грей и на Майкъл. За заплахите и за котката. Няма да ме арестуват за това, че застрелях Алекс... но не заслужавам да ми се размине безнаказано.

Фейт не успя да отговори. Медикът довлече оборудването си до патрулната кола и прилекна до отворената врата. Премери пулса ѝ, прегледа раните по ръката ѝ, после поднесе кислородната маска. Тя я блъсна.

— Кажете му — посочи тя Грей, — че ще приема да ми я сложите след него.

Медикът я погледна и се подхили.

— Да, мадам — отвърна той и наперено се върна към първия си опърничав пациент.

Фейт следеше как повтори на Грей какво е казала. Той се извърна и я погледна свирепо. Тя сви рамене. Ядосан и безсилен, грабна кислородната маска и неохотно си я сложи. Разкашля се на секундата.

Понеже беше обещала, прие маската, когато дойде нейният ред. Медиците установиха, че белите ѝ дробове функционират нормално, което означаваше, че не се е нагълтала с много дим. Изгарянията ѝ не бяха тежки, с изключение на няколко по гърба. Настояха да бъде прегледана от доктор Богард. Състоянието на Грей беше горе-долу същото. И двамата бяха извадили страхотен късмет.

Той обаче изгуби приятел, а тя остана само с халата на гърба си. Разполагаше все пак с градинска барака, косачка и две гребла, напомни си тя. И къщата, и колата бяха застраховани, но процедурата изискваше време. С уморения си ум започна да систематизира всичко, което ѝ предстоеше да направи: нови кредитни карти, нови чекове, да си купи дрехи, кола, да си намери място за живеене, където да получава пощата си.

Очакваха я куп задачи, а се чувстваше страшно преуморена и неспособна да изпълни нито едно от тях. Поне нищо не беше незаменимо, с изключение на няколко снимки на Кайл. Други особено ценни неща нямаше.

Най-после вдигнаха трупа на Алекс. Моника се беше вторачила в катафалката, която щеше да го откара в моргата. Понеже беше умрял от насилствена смърт, щяха да му направят аутопсия.

— От седем години ме използва — прошепна тя. — Представяше си, че съм майка ми. Как да кажа на Майкъл? — попита тъжно и потрепери.

— Кой е Майкъл?

Моника я погледна озадачена.

— Шерифът. Майкъл Макфейн. Предложи ми да се омъжа за него.

Фейт въздъхна. Възелът се затегна още повече.

— Няма да му казваш — изрече изведнъж и докосна ръката на Моника. — Остави миналото зад гърба си. Не наранявай Майкъл с ненужни признания. Няма да ти стане по-леко, а жертвите на Алекс ще се увеличат с още една. Съвземи се и продължи напред.

Моника не отговори, но тя се надяваше, че ще послуша съвета ѝ. Беше ѝ се налагало да се съвзема много пъти и знаеше цената на

умението да продължи да живее.

Най-после отведеха нея и Грей в клиниката на доктор Богард и ги настаняха в отделни кабинети. Пъргавият дребен лекар прегледа първо Грей и Фейт дочуваше гласовете им през тънката стена. После влетя при нея. Почисти и превърза раните ѝ, преслуша дробовете ѝ и я загледа със съчувствие.

— Имате ли къде да преспите?

Тя му се усмихна унило и поклати глава.

— Останете тук. Изглеждате изтощена. Имаме походно легло, което понякога използваме, и то е на ваше разположение. Ще ви дам комплект болнично облекло. Не, не възразявайте, откъснал съм го от болницата в Батън Руж — примигна към нея. — Няколко часа съм ще направят чудеса с вас. Моите сестри идват в осем и половина. Тогава ще се обадите на вашия застрахователен агент, ще си купите дрехи и ще оправите нещата. Повярвайте ми, след като поспите, много по-добре ще се справите.

— Благодаря — отвърна тя и прие предложението му. В момента едва ли беше в състояние да се справи с положението, в което се намираще — почти гола, без кола, без пари, без кредитни карти. Утре сутринта щеше да се обади на Марго да ѝ изпрати пари и за пореден път щеше да започне да се съвзема.

Доктор Богард излезе и след минута се появи Грей. Гърдите и лицето му още бяха в чернилка, набраздена от струйки пот, а лекарят беше почистил и превързал отделни места, при което Грей беше заприличал на огромна шарена котка. Като си помисли, че и тя сигурно изглежда по същия начин, му се усмихна.

Измореното му лице грейна.

— Доктор Богард каза, че си добре, но исках сам да се уверя.

— Добре съм, само съм много изморена.

Той кимна, после просто я прегърна, притисна я към себе си и въздъхна дълбоко, опиянен от близостта ѝ. Преживя истински ад, когато не беше сигурен какво се е случило с нея. Не беше осмислил напълно събитията от нощта. Чувстваше се вцепенен и същевременно изпитваше неизразима скръб. Нямаше значение, че баща му беше мъртъв от дванайсет години, той научи сега. Ами ако същото се беше случило и с Фейт...

— Ела с мен вкъщи — предложи той, притисна устни до слепоочието ѝ и вдъхна миризмата на дим. Не му пукаше.

Тя го погледна стреснато.

— Не е възможно.

— Защо?

— Майка ти... Не, в никакъв случай.

— Остави на мен майка ми. Няма да ѝ се понрави...

— Много меко казано! — поклати глава Фейт. — Не можеш да ѝ поднесеш подобна изненада точно в този момент. Всичко, което се случи тази вечер, бездруго ще я извади извън релси. Доктор Богард ми предложи да остана тук и аз приех.

— Остави — измърмори той. Не му беше приятно да признае, че тя има право. — Щом не искаш да дойдеш с мен, ще те отведа в мотела.

— Нямам пари, нито кредитни карти...

Черните му очи проблеснаха ядосано.

— По дяволите, Фейт, нима смяташ, че ще разреша да ми плащаш?

— Съжалявам — извини се тя. — Свикнала съм сама да поемам разноските си, затова не се замислих изобщо. В мотела ще е по-удобно и по-спокойно.

Грей въздъхна и хвана лицето ѝ в шепите си. Ядът му се стопи. Цяло чудо е, когато разцъфтяват цветя в най-прокълнатите места, както от бурените Девлин беше израснало това диво цвете Фейт.

— Хайде — подкани я той. — Да предупредим доктор Богард, че идваш с мен.

След десет минути спря пред рецепцията на мотела и с усилие се измъкна от ягуара. Тази адска нощ сякаш нямаше край. Без да се вълнува как изглежда, влезе и се върна с ключ. Придружи я до стаята ѝ. Отключи, влезе и отстъпи, за да ѝ направи път. Фейт погледна леглото с копнеж. Би се проснала и би заспала на мига, но ѝ беше крайно неприятно, че ще изцапа навсякъде със сажди.

Грей влезе след нея, затвори вратата и я прегърна. Тя отпусна глава на гърдите му, наслаждавайки се на усещането от неговото силно и жизнено излъчване. Само преди час смъртта беше толкова близо...

Хвана нежно китките ѝ, поднесе почернелите ѝ пръсти към устните си и я притисна към себе си.

— Утре започваме да претърсваме езерото — съобща неочаквано.

Фейт потри страната си в ръката му, жадувайки за него.

— Съчувствам ти — каза нежно тя.

Грей въздъхна дълбоко.

— Ще имам много работа. Нямам представа кога ще намеря пролука.

— Разбирам те. Аз също ще бъда много заета.

Щеше да бъде прекрасно, ако можеха да си помагат, но задълженията им бяха в различни посоки. Езерото щеше да бъде претърсено от полицейски служители и други лица нямаше да бъдат допуснати, но Грей беше длъжен да присъства.

— Не искам да те оставя — прошепна той и нямаше сили да се откъсне от нея.

— Трябва. Моите проблеми са свързани предимно с документи и пазаруване. Ще се оправя лесно. Ти имаш много по-сериозни грижи.

Повдигна главата ѝ и впи очи в нейните.

— Ще говорим, когато всичко това приключи — каза той, но обещанието му прозвуча някак заплашително. Целуна я. — Обади ми се, ако имаш нужда от мен.

— Добре.

Целуна я пак и тя почувства неговото нежелание да я остави. Помилва го, за да го насърчи.

— Не искам да тръгвам — призна ѝ той и допря чело до нейното. — Преди дванайсет години трябваше да съобща на мама, че татко я е изоставил заради друга жена, а сега — че е убит. По дяволите, знаей, че тази новина няма да я разстрои колкото първата.

— Не си отговорен за чувствата ѝ — отговори Фейт, докосвайки леко устната му. — Ти и Моника сте го обичали, няма да остане неоплакан.

— Моника — Грей стисна устни и очите му проблеснаха сурово. — Призна за заплахите и котката. Майкъл беше съсипан. С тези глупави лудории е нарушила редица закони.

— Остави нещата да се уталожат, преди да направиш каквото и да е — посъветва го Фейт. — Семейството си е семейство преди всичко. Нали не искаш да постъпиш необмислено и да се отчуждите. Не забравяй, че и тя е преживяла много.

Нейното семейство се беше разпиляло, животът ѝ беше изпълнен със загуби на скъпи за нея хора, значи знаеше какво говори. Видя в очите на Грей, че осъзна веднага смисъла на думите ѝ.

Прозина се широко и главата ѝ клюмна на рамото му.

— Този беше последният ми съвет за тази вечер — прибави тя и се прозя отново.

Той я целуна по челото и се отдръпна. Трябваше да положи усилия, за да се откъсне от нея, но знаеше, че ако не тръгне веднага, ще рухне на леглото с нея.

— Наспи се, миличка. Обади ми се, ако имаш нужда от нещо.

* * *

Имаше една приятелка в града, осъзна Фейт през следващите няколко дни. Холи потропа на вратата в десет часа на следващата сутрин и ѝ предложи услугите си. Фейт не я попита как е научила къде е отседнала.

Вече се беше обадила на Марго да ѝ преведе пари, но се чудеше как да отиде до банката, за да ги изтегли. Също така се чудеше дали в магазините ще я приемат, за да си купи поне крайно необходимите неща. Отношенията между нея и Грей се бяха променили, но никой в града не знаеше.

— Преди това ще свършим една друга работа — заяви Холи, когато Фейт ѝ каза, че трябва да отиде до банката. Огледа я с критично око, докато предпазливо се изнизваха към колата на Холи. Раните не бяха толкова болезнени, но Фейт се чувстваше все едно я беше прегазил валяк, вероятно в резултат на двете падания на земята. — Ще те заведа у дома — нареди приятелката ѝ. — Използвай, без да се притесняваш моите гримове, козметика, направи си косата. Каж ми какъв размер носиш и в това време ще отида да ти купя дрехи. Нещо всекидневно — Фейт отвори уста, за да протестира, но тя я спря: — Само бельо, панталон и риза, за да махнеш най-накрая от гърба си този халат. Ще ми върнеш парите, щом изтеглиш своите от банката.

След като постави въпроса по този начин, Фейт прие.

— Благодаря — усмихна ѝ се. — Не знам дали ще мога да си купя дрехи в града.

— Ще можеш — успокой я Холи — или ще се обадя на Грей Руйяр да оправи тези дивотии. Между другото в целия град се шушука, че баща му не е избягал с майка ти и ти си се досетила, че е убит, и си се върнала да го докажеш. Поразени сме заради господин Чилит. Да вземе да се скара с най-добрия си приятел, да го застреля и да го крие толкова години! Сигурно е мръднал, за да подпали къщата ти. А вярно ли е, че е щял и теб да застреля, но Моника Руйяр е успяла първа да дръпне спусъка?

— Нещо такава — отговори уклончиво Фейт, недоумявайки каква е официалната версия. Не искаше информацията да бъде противоречива. Доколкото ѝ беше известно, само тя, Грей и Моника знаеха за насилствената седемгодишна сексуална връзка на Моника с Алекс.

Холи я остави у тях и Фейт се наслади на още едно дълго къпане под душа. Изми косата си два пъти с шампоан с ягодов аромат и едва тогава миризмата на дим изчезна напълно. Сложи си пестеливо грим — колкото лицето ѝ да придобие малко цвят — и си изсуши косата. В това време Холи се върна с покупките, между които, слава богу, имаше и четка за зъби.

Дрехите бяха семпли — памучно бельо, панталони от тънко трико в комплект с подходяща туника. Да си сложи бельо отново беше прекрасно. Усещаше остро голотата си под халата. Холи имаше око за цветове: туниката беше бледорозова. На рижите този цвят нямаше да отива, но косата на Фейт беше тъмночервена като вино и съзнанието, че изглежда добре в розово, повдигна настроението ѝ.

Холи прекара почти целия ден с нея, взеше я, където беше необходимо, но най-напред отидоха в банката. Хилядата долара в брой направиха чудо за чувството ѝ за сигурност и първо върна дълга си към Холи. Следващото посещение беше в застрахователната компания, която за щастие беше една и съща за къщата и колата. Фейт се беше съвзела достатъчно, за да се развесели от съчувственото и едва ли не почтително отношение към нея. Изглежда, линията между добрата и лошата репутация беше много тънка и сега се радваше на добрата репутация.

Сутринта отминаваше и тя беше благодарна за новото си обществено положение. Тъй като нямаше никакви документи за самоличност, застрахователният агент улесни получаването на

кредитни карти и всички други необходими документи, които на другия ден щяха да бъдат готови. Застрахователната компания ѝ осигури също така кола под наем, която щеше да бъде на нейно разположение още следобед.

Следваше пазаруването, а Фейт имаше нужда от толкова много неща, че мозъкът ѝ блокира. Даже когато я изгониха от града, не загуби всичките си вещи. Този път започваше от нулата, но пък имаше финансови възможности.

Експедитивната Холи предложи да направят списък, което помогна на Фейт да систематизира намеренията си. Куфар, дамска чанта, портфейл; шампоан, сапун, дезодорант, паста за зъби, тампони; гримове и парфюм; самообръсначка, четка за коса, сешоар, походна ютия; бельо, обувки, дрехи.

— Боже мой! — въздъхна Фейт, взирайки се в списъка, който ставаше все по-дълъг. — Ще струва цяло състояние.

— Защото купуваш наведнъж. В края на краищата ще ти се наложи да си набавиш всичко от списъка. От какво би се отказала? Защо не от гримовете?

— Я не се занасяй — възмути се тя и двете се разсмяха. За пръв път през този ден се смееше и беше толкова хубаво.

Нападнаха местния универсален магазин и напълниха две колички. Макар и да купуваше само най-необходимото, натрупа куп неща. Но обувки не успя да си избере, което означаваше още един магазин. Холи така се радваше, че зарази и Фейт. Фейт никога не беше участвала в ритуала на американските момичета — пазаруване с приятелки — и това беше ново преживяване за нея.

Холи сякаш четеше мислите ѝ.

— О, страхотно беше! От векове не бях го правила. Някой ден трябва да го повторим... при други обстоятелства, разбира се.

Като тегли чертата, Фейт установи, че парите чувствително са намалели. Бяха свършили всичко необходимо и се почувства изведнъж капнала от умора, а наблюдателната Холи я откара веднага в мотела.

Вечерта ѝ се обади Грей и по гласа му се долавяше, че е ужасно изморен.

— Как си, миличко? — попита той. — Оправи ли си работите?

— Добре съм, поне физически — беше спала два часа, но не се чувстваше особено отпочинала. — Застрахователната компания се зае

с досадните подробности. Холи ме заведе на пазар, така че вече имам дрехи.

— Ех, колко жалко!

Престори се, че не обръща внимание на неговия коментар, но на устните ѝ заигра усмивка.

— Как се чувстваш?

— Като че ли ме е прегазил влак.

Поколеба се, преди да зададе следващия въпрос:

— Открихте ли нещо?

— Още не — гласът му беше напрегнат.

— Как е Моника?

Грей въздъхна.

— Не зная. Седи и мълчи. Тя и Майк трябва сами да се оправят с тази история. Не мога да взема нито неговата страна, нито нейната.

— Пази се — изрече тя.

— Ти също — отвърна той ласкаво.

Щом приключиха разговора, Фейт позвъни на майка си. Чувстваше се виновна, че не се беше сетила по-рано за нея, след като знаеше колко разтревожена е Рене.

Обади се баба ѝ. Когато попита за Рене, старата жена каза с плачлив глас:

— Замина. Взе си дрехите и завчера замина. Не ми се е обаждала.

Сърцето на Фейт се сви. Рене навярно се е изплашила, след като призна какво се е случило в лятната вила, и е побягнала отново, този път без причина.

— Ако ти се обади, бабо, искам непременно да ѝ предадеш нещо много важно. Човекът, който е убил Ги Руйяр, е мъртъв. Няма от какво да се страхува вече.

Баба ѝ се умълча за миг.

— Значи затова е толкова нервна — заключи най-накрая. — Добре, тя сигурно ще позвъни. Не си е взела всичко и може да се върне да си прибере останалите неща. Непременно ще ѝ предам, ако дойде.

* * *

На следващия ден следобед колата на господин Плезънт беше извадена от езерото. Трупът му беше в нея.

Навярно по молба на Грей един заместник-шериф дойде в мотела да уведоми Фейт. Младият мъж се държеше притеснено и с уважение, мачкайки шапката си в ръце. Не можел да каже каква е причината за смъртта на господин Плезънт, но трупът бил откаран в градската морга, където щял да бъде положен редом със своя убиец. Фейт съдържа негодуването си, тъй като щеше да бъде безполезно.

След като заместник-шерифът си отиде, поплака доста, после се обади на детектив Амброуз. Горкият господин Плезънт нямал никакви живи роднини, но детективът обеща да разбере какво е разпоредил старият човек за своето погребение. Имаше затруднения, след като смъртта му не беше естествена, но тъй като беше известно кой е убиецът и той е мъртъв, нямаше да се наложи да се събират доказателства за евентуален процес.

На следващата сутрин кадилакът на Ги Руйяр беше открит недалеч от колата на господин Плезънт. Скелетът на задната седалка бяха земните останки на бащата на Грей. Методът на Алекс Чилит за отървяване от доказателствата беше прост: набутва трупа в колата, поставя камък върху педала за газта и включва на скорост. Шериф Макфейн съобрази точно къде да търсят и колите бързо бяха открити в най-дълбоката част на езерото.

Фейт не говори с Грей, но новината обиколи града и тя знаеше, че той ще се възползва безкомпромисно от своето влияние, за да бъдат освободени незабавно останките на Ги за погребение, закъсняло с дванайсет години. Ноел Руйяр се появи в града за пръв път след изчезването на съпруга си, трагично опечалена и невероятно красива с черния си тоалет. Грей с цинична откровеност определи поведението на майка си: ролята на вдовица беше много повече за предпочитане пред тази на изоставена съпруга. След като вече на всички беше известно, че нейният мъж не я е напуснал заради градската курва, можеше отново да ходи с вдигната глава.

Погребаха останките на Ги четири дни след като ги откриха. Макар и да знаеше, че хората ще шушукат, Фейт си купи черна рокля и отиде на заупокойната служба. Седна в църквата на последната пейка до Холи и нейното семейство. Грей не я забеляза по време на службата,

но по-късно, докато съпровождаха ковчега на Ги до гроба, тъжният му поглед беше привлечен от нейната пламтяща на слънцето коса.

Той стоеше до Моника и я подкрепяше, а от другата ѝ страна беше шериф Макфейн, от което Фейт заключи, че годежът не е развален. Ноел беше обградена със съчувствието на всичките си стари приятели, с които беше отказвала да се среща цели дванайсет години. Между Фейт и Грей имаше хора, но очите им се срещнаха и тя разбра, че той помни думите ѝ. Ги беше оплакан с обич от децата си, а чувствата на Ноел бяха без значение.

Взираше се в него. Изглеждаше изморен, но спокоен. Косата му беше прибрана на тила. Черният му италиански костюм беше много елегантен и му стоеше добре. На челото му проблясваха капчици пот от обедната жега.

Тя не се приближи до него, пък и той не я повика. Връзката им беше нещо съкровено лично и не желаеха да я демонстрират на погребението на баща му. Той знаеше, че тя е до него, тъй като в нейните прегръдки изплака скръбта си. Присъствието ѝ отдалеч беше достатъчно.

Едва когато си тръгнаха от гроба, Фейт забеляза Йоланда Фостър. Беше сама, Лоуел не се виждаше наоколо. Беше плакала и в момента гледаше гроба с широко отворени очи и разкъсваща сърцето горест. После се съвзе и си тръгна, а Фейт почувства как парченцата от пъзела се нареждаха едно до друго.

Нямаше никаква логика Ги да изоставя своите деца и целия си живот заради Рене, не и след години любовна връзка. Алекс казал, че Ги ще се развежда с Ноел, и това беше вярно, проумя внезапно Фейт, но не за Рене е имал намерение да се ожени. След като години наред беше скитосвал, най-накрая през онова лято се беше влюбил в жената на кмета. Беше предпазил доброто име на Йоланда, като дори с най-близкия си приятел не беше споделил. Беше се понесъл слух или пък Ед Морган е знаел, но във всички случаи любовта им не е била известна на хората. Даже беше възможно Рене да е подшушнала на Ед, че Ги се среща със съпругата на кмета.

Йоланда и Ги са си правели тайни планове. И след толкова години тя беше разбрала, че нейният любовник не я е изоставил. В края на краищата Ги беше оплакан от още един човек, освен от децата си.

* * *

Стана доста късно, преди да си отидат всички, изказали съболезнования, и Грей да остане насаме със семейството си. Наля си чаша уиски, като наблюдаваше съсредоточено Ноел. Тя беше безкрайно по-весела, след като погребва съпруга си, отколкото през дванайсетте години, когато го смяташе за изчезнал. „Искам да бъда с Фейт“ — помисли си той. След като я зърна на гробището, копнежът му по нея стана още по-силен. Копнееше за тялото ѝ, за чувствителната ѝ душа и ясен ум. Желаше я силно. Спомни си вълнението, което изпита, когато тя му каза, че го обича, спомни си онзи миг на шеметна радост. Като истински глупак още не ѝ беше казал, че също я обича, но щеше да запълни този пропуск още щом останат насаме.

Но в момента трябваше да съобщи една новина на майка си и сестра си.

— Ще се женя — съобщи той спокойно.

Два чифта слисани очи се впериха в него. Забеляза смайването на Моника, после одобрението ѝ, изразено с едва забележим жест.

— Нима? — прошепна Ноел. — Съжелявам, скъпи, но не съм забелязала с коя се срещаш, някоя от Ню Орлиънс ли е?

— Не, Фейт Девлин.

Майка му остави чашата с вино, без да трепне.

— Шегата ти е проява на много лош вкус, Грейсън.

— Не е шегата. Ще се ожения за нея, веднага щом бъде уредено.

— Забранявам! — каза строго тя.

— Ти не можеш нищо да забраняваш, мамо.

Въпреки че говореше спокойно, Ноел реагира все едно ѝ беше ударил шамар. Стана и зае изправена стойка като кралица.

— Ще видим. Баща ти може и да общуваше с онази измет, но поне не ме принуждаваше да я приемам в дома си!

— Достатъчно — изрече Грей с характерния си мек и опасен тон.

— Напротив, ако се принизиш дотам, че да се ожениш за тази уличница, ще разбереш, че това е едва началото. Ще превърна живота ѝ в ад и...

— Не, няма да можеш — прекъсна я той, като така тресна чашата си, че уискито се разля. — Нека да ти разясня в какво положение се намиращ, мамо. Известно ми е завещанието на татко. Оставил ти е достатъчно средства, за да живееш нашироко, но всичко останало е завещал на мен и Моника. Ако се държиш прилично и се отнасяш към моята съпруга с необходимата учтивост, ще останеш да живееш тук. Но не се заблуждавай, само веднъж да я разстроиш, лично ще те изпроведа от къщата. Ясно ли е?

Ноел се отдръпна, лицето ѝ пребледня, очите ѝ блеснаха разярено, докато гледаше втренчено сина си.

— Моника — промълви тя с внезапно изнемощял глас, — помогни ми да отида в стаята си, скъпа. Мъжете са такива варвари...

— Стига си дрънкала, мамо — прекъсна я отегчено Моника.

— Моля?! — тонът беше вледеняващ.

Моника видимо набираше смелост. Беше бледа, също както Ноел, но не отстъпи.

— Извинявай, не биваше да го казвам. Но Грей заслужава да бъде щастлив. Ако не искаш да присъстваш на неговата сватба, добре, но аз ще бъда там и ще се радвам. И щом засегнахме тази тема, аз също ще се омъжа. За Майкъл Макфейн.

— За кого? — попита безизразно майка ѝ.

— Шерифът.

Ноел сви презрително устни.

— Шерифът ли? Наистина, скъпа, той е...

— Идеален за мен — довърши решително дъщеря ѝ. Изглеждаше хем изплашена, хем развеселена, след като най-последно се опълчи на Ноел. — Ако желаеш, заповядай на сватбата ми, ще ми бъде приятно, но няма да ми попречиш да се омъжа за него. И, мамо... мисля си, че ще бъдеш по-щастлива, ако се преместиш да живееш в Ню Орлиънс.

— Чудесна идея — обади се Грей и намигна на сестра си.

* * *

На сутринта Фейт отпътува за погребението на господин Плезънт. Надяваше се Грей да ѝ се обади, но разбираше мълчанието му. Извади душата на шериф Макфейн да освободи трупа на покойния

детектив и Майк ѝ каза, че Грей се е заел с легализиране на завещанието на Ги, като използвал цялото си влияние да ускори процеса, фалшивото пълномощно било анулирано, но имало доста проблеми, въпреки че Моника и Грей наследявали всичко.

Марго долетя от Ню Орлиънс, за да бъде с Фейт, тъй като беше доловила от разговора им по телефона, че е доста по-разстроена за господин Плезънт, отколкото показваше. На кратката заупокойна служба присъстваха шепа хора: няколко съседни, дребничката синьокоса дама от адвокатската кантора, тя и Марго. За нейна изненада се появи и детектив Амброуз. Потупа Фейт по ръката, сякаш е роднина на господин Плезънт, а циничните му очи на ченге не се откъсваха от лицето на Марго.

Фейт се почувства много изморена, за да шофира обратно, и нае стая в хотел. Марго реши също да остане през нощта и тук вече нямаше никаква изненада — срещна се с детектив Амброуз.

— Не си лягам с мъжете още на първата среща — бърбеше нервно Марго на сутринта. — Искам да кажа, не спя с тях. Опасно е и показва лош вкус, освен това — докато закусвах в стаята на Фейт, не престана да се върти нервно, постоянно мачкаше салфетката, разместваше сребърните прибори. Въртеше очи, оглеждайки стаята, абсолютно същата като на Фейт, но, изглежда, тази беше пълна с интересни неща. — Може и да съм старомодна, но смятам, че сексът трябва да почака поне до годежа, а пък ако е до сватбата — още по-добре. Жените рискуват много, като спят с мъже, които не са техни съпрузи...

— Е, биваше ли го? — прекъсна я Фейт, докато отпиваше кафе.

Марго се удари в гърдите драматично.

— О, боже мой, дали го е бивало! — скочи на крака и взе да обикаля стаята. — Не се усетих кога стана, аз просто не постъпвам така, но този мъж си го беше наумил и се случи като в онези увеселителни влакчета, от които няма начин да слезеш. Е, не беше точно така. За слизането де, защото аз... — тя млъкна и почервеня като рак, а Фейт така се разсмя, че едва не се задави с кафето. — Той ми предложи да се срещнем довечера, но аз му казах, че се връщам в Далас и че ако иска да ме види, ще трябва да ме потърси къщи — Марго изглеждаше неспокойна. — Според теб ще мога ли да го давам по-спокойно?

— Кой знае — отговори Фейт, но беше виждала приятелката си влюбена и се съмняваше, че по-спокойното темпо ще ѝ се удаде.

Прекараха сутринта по магазините, за да попълнят гардероба на Фейт от нюорлианските изискани бутици. Потегли към два часа, като остави на Марго време за още една среща с детектив Амброуз.

Върна се в мотела — нейния временен дом — в четири. Рюбин ѝ помаха с ръка и дойде да ѝ помогне да разтоварят и да внесат покупките. После веднага подкара към центъра на града, за да хапне в ресторанта на Холи.

Побъбри си с нея и си поръча вечеря, която ѝ беше станала любима — сандвич с пилешко и салата. Седеше си кротко с гръб към вратата и тъкмо ѝ сервираха сандвича, когато чу как някой влиза и в заведението, настъпва пълна тишина.

Сепнато вдигна поглед и видя вбесеният Грей Руйяр да стърчи пред нея. „Рюбин сигурно му се е обадил“ — помисли си разсеяно тя. Черната му коса беше пусната и разпиляна по раменете.

— Къде, по дяволите, беше! — изрева той.

— В Ню Орлиънс — отговори тя с мек тон, макар че усещаше как всички ги слушат с притаен дъх.

— Толкова ли ти беше трудно да ми кажеш къде ще бъдеш? — попита безцеремонно той.

— Ходих на погребението на господин Плезънт.

Настани се на стола срещу нея и гневът му се поуталожи. Заклеци краката ѝ между своите под масата и взе двете ѝ ръце.

— Из... изплаших се — запъна се той. — Не си съобщила, че напускаш, а Рюбин те видял, че прибираш в багажника на колата куфар. Даже го накарах да отключи стаята ти, за да проверя дали нещата ти са там.

— Не бих напуснала града, без да ти съобщя — каза тя, тайничко развеселена от идеята, че може изобщо да напусне този град.

— По-добре да не ти и хрумва — измърмори той. — Виж сега — започна, но млъкна. — Ах, да му се не види, тук не е най-подходящото място, но имам още много документи за оправяне и не зная колко време ще мине, преди да ми просветне. Ще се омъжиш ли за мен?

Успя да я встрещи. Даже нещо повече. Отпусна се назад, смаяна и онемяла. Грей искаше да се омъжи за него! Тя не се беше осмелявала

дори да си го помисли. С тяхното объркано минало... при деликатната ситуация с майка му и сестра му... е, като че ли не беше невъзможно.

Той очевидно възприе реакцията ѝ като отказ и черните му вежди се склочиха. И тъй като беше Грей, незабавно взе мерки да получи каквото иска.

— Длъжна си да се омъжиш за мен — изрече достатъчно високо, за да го чуе всеки в ресторанта. — Бременна си с моето момиченце. То има нужда от баща, а ти — от съпруг.

Фейт зяпна. Очите ѝ станаха кръгли от ужас.

— Чудовище! — изкрещя тя и скочи.

Не беше бременна и много добре го знаеше, тъй като преди три дни, точно навреме, започна цикълът ѝ. Пред очите ѝ се завъртяха размазани лица, които се бяха вторачили в нея, а Грей я гледаше със злорадо задоволство и ѝ се усмихваше, забавлявайки се с нейното смущение. Може би усети заплахата в очите ѝ, но не реагира достатъчно бързо. Тя грабна чашата чай и я плисна в лицето му.

— Не съм бременна! — изкрещя отново.

Грей се измъкна от мястото си и изтри лицето си със салфетката на Фейт.

— Възможно е, но ако искаш да забременееш, е по-добре да се омъжиш.

— Омъжи се за него — пригласяше Холи, надвесена от бара. Смееше се от сърце. — И му направи живота ад. Изпроси си го след този номер.

— Ами да. Изпросих си го.

Фейт го гледаше внимателно.

— Но... какво ще каже майка ти? — попита тя безпомощно.

Той сви рамене.

— Защо питаш? — Фейт тъкмо отвори уста да изкрещи отново, но той се подсмихна. — Съобщих на нея и на Моника, че ще се оженя за теб. Майка ми изпадна в криза с остри симптоми на неодобрение, но сестра ми ѝ каза буквално да престане да дрънка. По-смешно нещо не бях виждал. Е, освен едно друго — отправи ѝ блеснал поглед, намекващ за тоалетната в Съдебната палата. — Моника ни изпраца своите благопожелания. Сватбата ѝ с Майкъл е другата седмица. Предложи на майка ми най-сериозно да се премести да живее в Ню Орлиънс, който ѝ е харесвал винаги много повече от Прескът. Така че,

сладурче, ще обикалям тази грамадна къща съвсем сам и искам моята червенокоса дама да ми прави компания.

Истина беше. Фейт преглътна, като за пореден път изгуби дар слово. Грей я гледаше с наклонена встрани глава и ѝ се усмихваше, а черните му очи бяха изпълнени с желание и нежност.

— Има още нещо, което исках да ти кажа — прошепна той. — Обичам те, мила. Трябваше да ти кажа отдавна, но взеха да стават разни работи.

Прииска ѝ се да го удари или да грабне друга чаша чай и да я плисне в лицето му. Но вместо това каза:

— Да.

Той разтвори ръце и Фейт се озова в прегръдката му, а в това време Холи бурно ръкопляскаше.

Издание:

Линда Хауърд. Онази нощ
ИК „Плеяда“, София, 2010
Американска. Първо издание
Редактор: Лилия Анастасова
ISBN: 978-954-409-299-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.